

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SUN AND RAINBOWS

THE MONSTER STALKER SERIES BOOK 2

JANUARY RAYNE

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

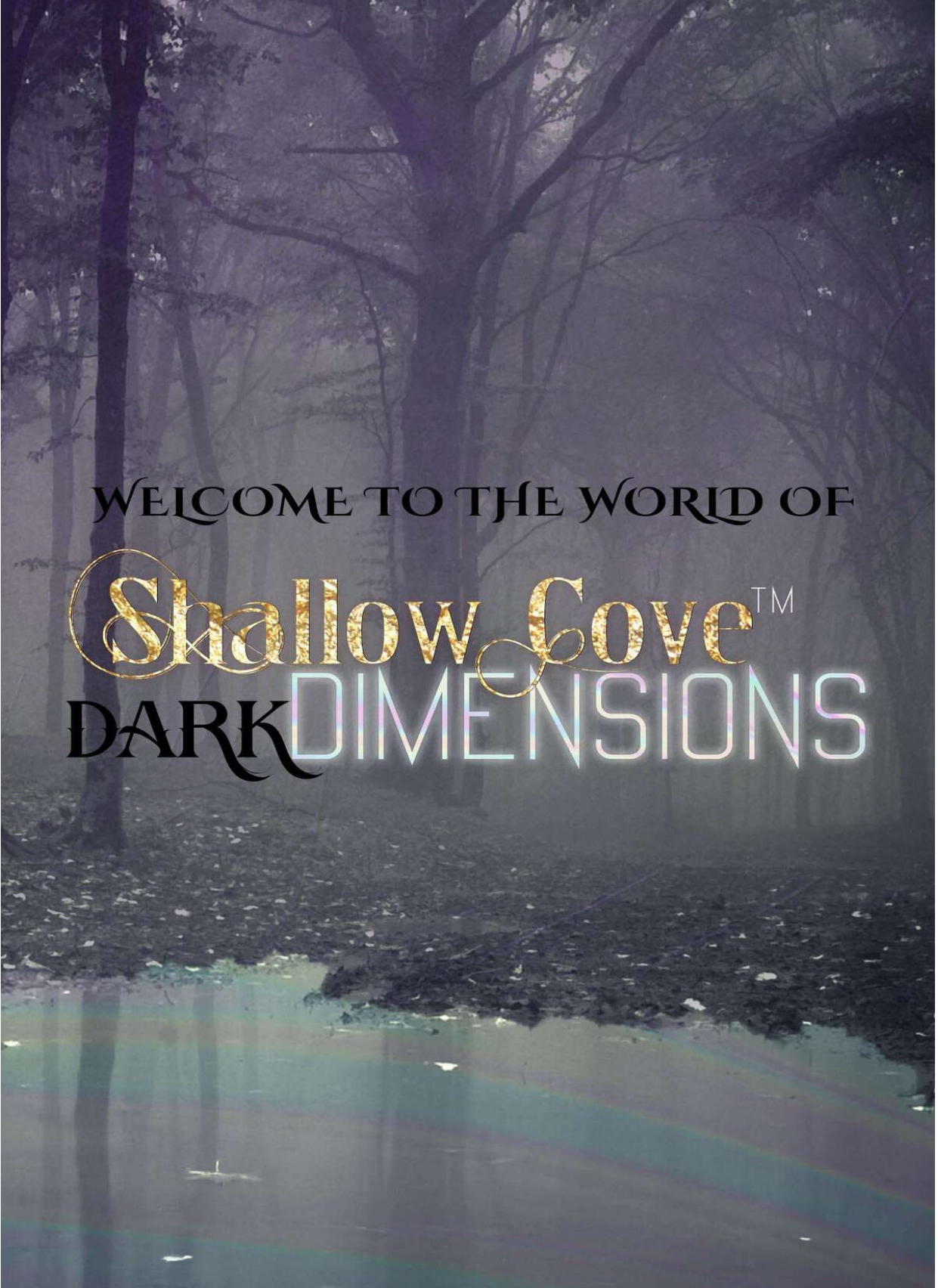
Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

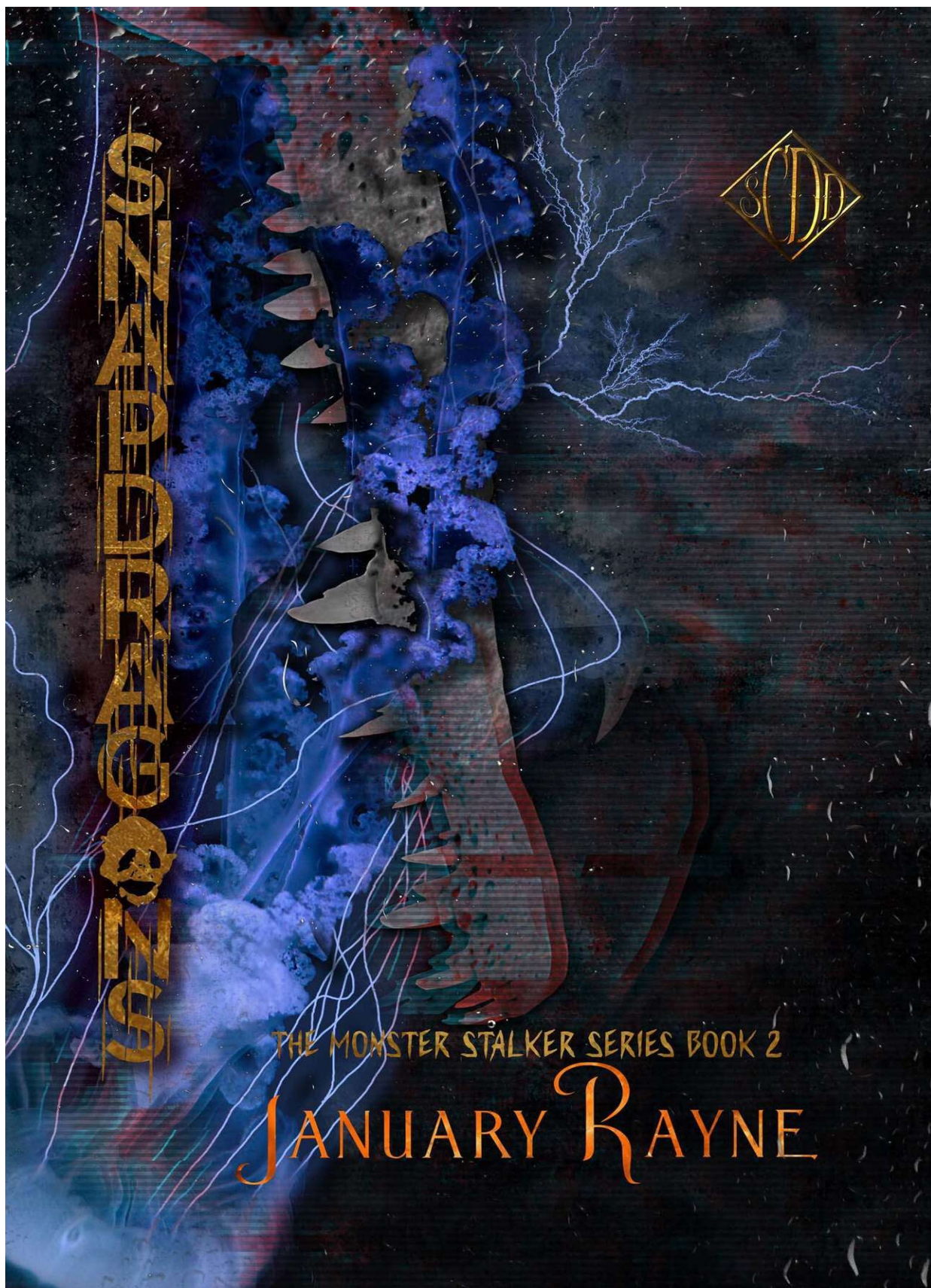
Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

TELİF HAKKI© 2024 JANUARY RAYNE
TÜM HAKLARI SAKLIDIR. BU KİTAP VEYA HERHANGİ BİR BÖLÜMÜ, BİR KİTAP
İNCELEMESİNDE KISA ALINTILARIN KULLANILMASI DIŞINDA, YAYINCININ AÇIK YAZILI İZİNİ
OLMADAN, AI VE İLGİLİ PROGRAMLAR DA DAHİL OLMAK ÜZERE ŞEKİLDE ÇOĞALTILAMAZ
VEYA KULLANILAMAZ. SHALLOW COVE ROMANCE LLC TARAFINDAN AMERİKA
BİRLEŞİK DEVLETLERİ'NDE BASILMIŞTIR. GRAFİK: ADOBE STOCK
GRAFİK TASARIMCI: DALLAS ANN TASARIMLARI
WWW.YAZARJANUARYRAYNE.COM

OCEANOFPDF.COM

ALSO BY JANUARY RAYNE

Shallow Cove™ Boyutları

Ebediyen Serisi: [Kitap 1:](#)

[Eternally Hers](#)

[Kitap 2: Ebediyen Lanetli](#)

[Kitap 4: Ebediyen](#)

[Lanetli3: Sürüngenler](#)

[Karnavalı](#)

[Kitap 5: Ebediyen Nadir](#)

[Kitap 6: Ebediyen Kayıp](#)

Shallow Cove™ Karanlık Boyutlar

Canavar Avcısı Serisi: [Kitap 1:](#)

[Hanımelleri](#)

[Kitap 2: Snapdragon](#)

[Kitap 3: Gülhatmi](#)

[OceanofPDF.com](#)

AUTHOR'S NOTE

BU TUHAF KİTABA GİRMEYEN ÖNCE LÜTFEN BUNU OKUYUN

Dikkat: Bu kitaptaki her şey kurgudur. Eğer bunların gerçek hayatta olabileceğine inanmakta zorlanıyorsanız, haklısınız. Bu hikâyedeki hiçbir şey inandırıcı değil. Hayal gücüm çılgına döndü.

İçerik Uyarıları: Bu kitap aile içi şiddet (MMC DEĞİL), taciz, karanlık temalar, rızasızlık, S/A, somnofili, zorla hamilelik, doğum kontrolüne müdahale, kan paylaşımı, sakatlama, regl oyunu, uyurgezerlik ve cinayet içermektedir. Bu konulardan etkileniyorsanız lütfen kaçın. Akıl sağlığı önemlidir. Siz önemlisiniz.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

DEDICATION

Bu dizinin gerçekçi olmadığını söyleyen herkese.

FREAKIN' DUH.

Şimdi biraz gargoyle heykeli sikelim.

OceanofPDF.com

İçindekiler

[Önsöz Birinci](#)

[Bölüm İkinci](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[Üçüncü Dördüncü](#)

[Beşinci Altıncı](#)

[Yedinci Sekizinci](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[Onaltıncı](#)

[BölümDokuzuncu](#)

[Onuncu Onbirinci](#)

[Oniki Onüçüncü](#)

[On dördüncü](#)

[Onbeşinci](#)

[Bölüm On Yedi Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm Yirmi](#)

[Bölüm Yirmi Bir](#)

[Bölüm On Sekiz On](#)

[Dokuz Sonsöz Bir](#)

[Epilog İki](#)

[Teşekkür Yazar Hakkında](#)

[SCDD](#)

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Altı ay önce

Aptal, içimde yaşayan kızı tarif ediyor.

Aşık olduğum adam olmasını umarak onun her sözünü, vaatlerini ve yalanlarını dinleyen kız. O adam bile bir yalandı. Beni istediği yere getirmek için umutlar ve hayallerle besledi.

Şimdi, gitmeye korkuyorum.

Tekrar kaçmaya kalkarsam kardeşlerimi öldürmekle tehdit etti.

Kaçmak. Gitmek değil.

Çünkü benim özgür iradem yok. Özgürlüğüm yok. Haklarım yok. Saygınlığım elimden alındı ve onun yarattığı kadının kırık bir kabuğu olarak bırakıldım.

Eskiden olduğum kadını kaybettim. Yabancılaştım.

Artık sadece aşkı bulmayı hayal eden aptal bir kızım. Benden geriye kalan tek parça, bir şekilde daha fazlasını umut etmeyi başaran parçam. Aşkın var olmadığını biliyorum. Bu bir kurgu, inşa edilmiş ve manipüle edilmiş, benim gibi saf kadınları kötü niyetli erkeklere aşık etmek için kullanılan bir taktik.

Bu yüzden *daha fazlasının* benim için ne anlama geldiğinden emin değilim. Belki de daha fazlası, yeni dünyamda, bağımsızlık anlamına geliyordur.

Tanrım, yemin ederim, onunla tanıştığım da inanılmazdı. Onun kötölük yapabileceğini hiç düşünmemiştim. Her gülümsediğinde, mutluluğun gerçekte nasıl bir şey olduğunu deneyimlemiş gibiydim. Yapabileceği kötölükleri çok az biliyordum... Benimle çok iyi oynadı. Her şeye kandım. Şakalar, kahkahalar, centilmen jestler, 'seni seviyorum'lar... Bunların hepsi derisinin altında gizlenen hayvanı gizlemek için bir maskeydi.

Yalanların güzelliği, istediğiniz her şeyi elde etmenizdir.

Ta ki istediğiniz şeyin iki basit kelimeyle elinizden alınabileceğini fark edene kadar.

Aptal kız.

Artık bana böyle sesleniyor ve söylemeliyim ki ona katılmıyorum.

Ben aptal bir kıyım ve bana ilgi gösteren ilk erkeğe aşık olduğum için kendimden nefret ediyorum.

Dolabın kapısı yırtılarak açılıyor, içeri sızan güneş ışığı beni neredeyse kör ediyor çünkü o kadar uzun süredir karanlıkta oturuyorum ki zamanın nasıl geçtiğini anlamıyorum. Tyler bana bakıyor, her zamanki gibi iri yarı, cüssesiyle hakimiyetini kanıtlıyor. Onunla ilk tanıştığım da çok iyi sakladığı öfkeyle çenesi seğirirken, elleri yumruk şeklinde sıkılıyor.

Bana yaptıklarından dolayı gözlerinde pişmanlık yok.

Pencereden sızan güneşi engellemek için kelepçeli bileklerimi havaya kaldırıyorum.

Beni boğazımdan tutup kendine çekiyor, zincir duvara sıkıca dayanıyor. Bir köpek gibi tutuluyorum. Çok uzağa gitmeme izin verilmiyor. Tyler eğiliyor ve kancanın kilidini açıyor. Zincir gevşiyor ve geri çekiliyor, bir tasma gibi çekiştiriyor.

", " diye emrediyor. "Leş gibi kokuyorsun. Duşa gir."

Elbette kokuyorum, beni kovası olmayan bir dolapta tutuyor, banyo yapamıyorum ve şanslıysam günde bir kez yemek yediyor. Ama karşılığında bir şey söylemekten daha iyisini biliyorum.

Şu anda sesimin neye benzediğini bile bilmiyorum, kullanmayalı çok uzun zaman oldu. Bu da benden aldığı başka bir şey. Konuşmak şiddet demek ve bedenim zaten acıyor. Ne isterse yapabileceği biriyim. Ta ki hayat ölmeme izin verecek kadar bana acıyana kadar.

Tuvalate girdiğimizde perdeyi geri çekiyor ve başka bir kanca kullanarak beni yerime sabitliyor. Güvenli olduğundan emin olmak için çekerken kilidin metali zincirin çeliğini çiziyor. Evin her yerinde beni kilitlemek için kancalar var, kaçamayacağımdan emin olmak için.

Ter lekeli gömleğimi, sonra şortumu ve külotumu çıkarıyor ama sütyenimi çıkarmıyor çünkü sütyenden nefret ediyor. Görmek istediği şeye engel olan bir şey daha.

"Çok güzelsin," diyor, gözleri sanki açlıktan ölüyormuş gibi beni bir aşağı bir yukarı süzüyor.

Onu hiçbir şekilde tanımak istemediğim için sessiz kalıyorum.

Duşu açıyor ve soğuk su sırtıma çarparak nefesimi kesiyor.

"Güzel olduğunu söyledim, Aptal Kız. Eğer ılık su istiyorsan, iltifatıma nazik davranacaksın." Zinciri sıkıyor ve beni kendine çekiyor. "Erkek arkadaşın sana iltifat ettiğinde ne diyorsun Mickey?" Adımı nefretle tükürüyor, dilinde son sigarasından kalma yıllanmış duman kokusu.

Bu koku midemi bulandırıyor.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum, günlerdir konuşmadığım için sesim boğuk çıkıyor. Yutkunuyorum, dudaklarımdaki soğuk suyu yalıyorum.

"Teşekkür Tyler," diyorum biraz daha yüksek sesle.

"Güzel." Başımı arkaya yatırıyor, soğuk su vücudumdan aşağı akıyor.

"Su mu?" Dişlerim takırdamaya başlıyor ve tüylerim diken diken oluyor.

Sırıttıyor. "Fikrimi değiştirdim. Göğüslerin böyle güzel görünüyor." Sert meme ucumu çimdikliyor. "Ne kadar oldu Mickey? En son ne zaman içine girdiğimi hatırlamıyorum. Ne kadar güzel olduğunu unutmuşum." Eli karnımdan aşağı

kayıyor, sonra parmakları kasık kıllarımda kıvrılıyor ve sonra onları çekiştiriyor.

"Şu anda sana dokunacağımdan değil. Kendine daha iyi bakmalısın. Burada işin bittiğinde benim için güzelleşmeye ne dersin? Akşam yemeğini . Bir film izleriz.

Sonra eskiden gibi seni kanepede beceririm. Kulağa nasıl geliyor?" Nazikçe konuşuyor, omzumu öpüyor, göğsümü avuçluyor, sonra elimi tutup beni ovmaya zorluyor

onun ereksiyonu.

Bu adamın benim ilkim olduğunu, ilk kez yatmak için seçtiğim adam olduğunu ve muhtemelen sonuncusu olacağını bildiğim için kendimden daha da nefret ediyorum.

"Ne kadar sıkı olduğunu hatırlıyorum," diye inliyor kalçalarını sallarken, siki avucuma sürtünüyor. "Bunu özlüyorum. Böyle olmasını istediğimi mi sanıyorsun? Sadece uslu durmanı istiyorum. Eğer aptalca davranmayı bırakırsan iyi bir hayatımız olabilir."

Başımı çeviriyorum, gözlerimi sıkarak kapatıyorum ve fermuarının sesi iniyor. Aleti elime çarpıyor ve ince, kısa ereksiyon elime oturuyor.

Tam avucumun içinde. Avucumdan daha küçük, ama bunun normal olduğunu, çoğu erkekten daha büyük kabul edildiğini söylüyor ve ben kimim ki tartışayım? Hiç başka bir tane görmedim, bu yüzden söylediklerini çürütemem.

Parmaklarımı etrafına doluyor ve yumruk yapmak için sıkıyor. "Evet, Mickey. Aynen böyle. İzle. Bana ne yaptığını izle."

Yapamam.

Beni tekrar nasıl ihlal ettiğine tanık olamam.

Saçlarımdan tutup başımı geriye çekiyor. "Sana izle dedim, aptal kız."

Suyun soğukluğundan titriyorum, bir yandan da dediğini yapıyorum, sikini yumruğumla açtığı deliğe sokup çıkarıyorum. Küçük, küt tepesi her itişte dışarı fırlıyor. Tek yapmak istediğim, canı çok yanana ve bir daha asla kullanamayana kadar sıkmak.

"Evet, Mickey. İşte bu kadar. Boşalacağım. Beni boşaltacaksın." Homurdanıyor, karnımın üzerinde beyaz akıntılar oluşturuyor.

Bittiğine sevindim.

Tekrar kalkamayacak, yani beni yatağa zincirleyip sikemeyecek. Bir süredir bunu yapmıyor ve buna minnettarım. Umarım başka kadınları becerdiği içindir. O kızlar onunla seks yapmaya karar verdiklerinde beni çok büyük bir acıdan kurtardıklarını bilmiyorlar.

Beni yatağa zincirlediği son seferde tasmayı o kadar sıkı tutmuştu ki başım acı içinde geriye doğru eğilmişti. Beni kullanırken yüzüstü yatıyordum. Sadece ağladığımı hatırlıyorum. Bunun dışında kesinlikle hiçbir şey hissetmedim. Ruhum artık neredeyse uyuşmuş durumda. İstismar edilmeyi bekliyorum ve tek yapabildiğim bunun üstesinden gelmek.

Sonra beni kırbaçlamak için bağladığı zamanlar oluyor, bu da başka bir cezalandırma şekli. Onu sayısız kez kızdırdığım için sırtımın her yerinde yara izleri var.

Su aniden ılıklaşıyor ve bedenimdeki sarsıntılar hafifliyor. "Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum, vücudum sıcaklıktan eriyor.

"Sana karşı iyi olabilirim. Eğer bana izin verirsen."

İsyanın yükselişi boğazımda düğümleniyor. Saldırmak istiyorum. Çılgılık atmak istiyorum. Nefesi kesilene kadar onu dövmek istiyorum. İntikam almak istiyorum.

"Daha iyi olacağım," diye yalan söylüyorum, asla onun istediği kişi olamayacağımı biliyorum. Ne kadar aptal bir kızım.

"Biliyorum," diyor ben saçımı yıkarken umutlu bir sesle. "Ben zaten gelişme gördüm. Şu çok sevdiğin Tayland restoranından yemek getirmeme ne dersin?"

çok mu?"

Midem onaylarcasına homurdanıyor. Tayland yemeği yemeyeli uzun zaman olmuştu. "Bu harika olur. Teşekkürler, Ty."

Ona taktığım lakabı duyunca sırıtıyor. "Bana böyle seslenmeyeli çok uzun zaman oldu. Özlemişim." Çenemi parmaklarının arasına aldı.

Ty dudaklarını dudaklarıma bastırıyor, eskiden öpmeyi hayal ettiğim dudaklar şimdi kâbuslarımda yaşıyor. Donup kalıyorum, çekip gitmesini bekliyorum.

Bunu , duymaması için yavaş ve dikkatli bir nefes veriyorum. "Bugün kardeşlerini de arayabilirsin."

Seslerini duyma düşüncesiyle kalbim hızla çarparken yüzüme bir gülümseme yerleşiyor. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten, ama odada olmam gerekiyor."

O kadar sert başımı sallıyorum ki muhtemelen bir bibloya benziyorum. "Tabii ki. Seni başka bir yerde istemezdim," diye yalan söylüyorum ama göğsünün kabardığını görmek bana daha çok puan kazandırıyor.

"İşte bunu duymak hoşuma gidiyor. Hadi seni yıkayalım ve iyi bir gece geçirelim."

Vücudumu aşağı yukarı ovarken sade sabun kalıbı her zamankinden daha iyi kokuyor. Duş kabinini oluşturan eski sarı fayans da o kadar korkunç değil. Ty

beni püskürterek temizliyor, duşu kapatıyor ve bir havlu alıyor. Kaba, ucuz pamuğu vücuduma sarıyor, beni duvardan çözüyor, ancak duştan çıkmak için yeterli alana sahip olmak için beni başka bir duvara tutturuyor.

Yansımam gözüme çarpıyor ve yeni keşfettiğim heyecan yelkenlerimden çekiliyor.

Zayıfım, çok zayıfım. Yanaklarım çökük, gözlerimin etrafında koyu halkalar var ve vücudumun her yerinde yara izleri var. Kolumda bir T ve bir Y damgası var. En çok bunu hatırlıyorum. Ben bayılana kadar adını bıçakla etime kazımıştı.

Başka hiç kimsenin beni sevemeyeceğinden, beni isteyemeyeceğinden, bana bakmaya bile tahammül edemeyeceğinden emin oldu.

Ben öleceğim ve o da yerime geçecek başka bir zavallı kız bulacak.

Tyler uzun siyah saçlarımı tarıyor, sonra yoldan çekmek için örüyor. Beni giydirirken birkaç dakika sessiz kalıyoruz. Külotumu vücudumdan yukarı çekiyor, sonra başımın üzerine basit beyaz bir elbise geçiriyor. Transparan, meme uçlarım görünüyor ve o onaylayarak inliyor.

"Şu haline bak. Büyüleyici görünüyorsun. Bu elbiseyi beğendin mi? Sadece senin için aldım."

Nefret ediyorum.

"Bayıldım. Benim için aldığın için teşekkür ederim."

Beni tekrar çözüyor, bir kolunu omuzlarıma doluyor ve yan yana oturma odasına doğru yürüyoruz. Her birkaç adımda bir yeni bir kanca, beni zincirleyecek bir şey çıkıyor ve onun için bir insan olmadığımı fark ediyorum. Ben bir evcil hayvanım ve bu ev de benim kulübem.

Duvarı kaplayan resimlere, en başından beri inşa edilen tüm yalanlara bakıyorum. Hepsi orada. Aptallığımın bir vitrini. İlk resimde, bir kır çiçeği tarlasında beni kollarına almış, ikimiz de hayat yapbozunun en önemli parçasını bulmuşuz gibi gülümsüyoruz. Son fotoğrafta ise benim yüzümde zoraki bir gülümseme var ve şüphe uyandıracak bir şey yapmadığımdan emin olmak için o hesapçı gözlerle beni izliyor.

Morlukları kapatmak için o gün göz makyajım daha ağırdı. Bunlar birçok siyah gözün ilkiydi ve hala sonuncusunun ne zaman olacağını sayıyorum.

Eski, soluk mavi kanepede oturma odasının ortasında duruyor, televizyonun ışığı rastgele bir program oynarken yanıp sönüyor ve kanepenin malzemesinin bazı noktalarda daha koyu görünmesine neden oluyor. Sehpa bira kutularıyla dolu ve kül tablası da dolu.

"İzin verirsen bununla ben ilgilenirim Ty," diyorum, buradan çıkmak için bir plan yapmanın bir yolunu düşünürken.

Başını salladı. "Öyle yap. Ben yemek sipariş edeceğim, işim bitince kardeşlerini arayabilirsin. Kontrol etmek için beni arayıp durmaları çok can sıkıcı. Seninle ilgilendiğimi bilmeliler. Onları sırtımdan çek, Mickey." Sesi, meydan okumaya cesaret edemeyeceğim o ölümcül uyarıya dönüşüyor.

"Söyleyeceğim. Onlara randevumuz olduğunu söyleyeceğim. Olur mu?"

Başını sallayıp kanepeye oturuyor ve telefonunu çıkarıyor. "Tamam. Mutfığa gittiğinde bana bir bira daha getir."

Hiçbir şey söylemiyorum ve söylememek çok zor ama o dolaba geri dönemem. Boş şişeleri kollarımda topluyorum, sonra yavaşça mutfığa doğru yürüyorum, zincir arkamdan sürükleniyor. Her oda arasındaki mesafe hesaplanmış, böylece fazla uzaklaşamıyorum.

Zincir ağır, ağırlığı beni şimdiden yoruyor. Kutuları çöpe atıyorum, sonra nefes almak için duvara yaslanıyorum.

"Mickey! Biram nerede? Yemek sipariş edildi."

Dudaklarımı yalıyorum ve ağlamamak için ellerimi gözlerime bastırıyorum. Gözyaşları beni yeni bir çürük ile dolaba geri dönmekten başka bir yere götürmeyecek.

"Bir şişe su alabilir miyim, Ty?" Mütevazı, sessiz sesimle soruyorum.

"Buyur."

Eski beyaz buzdolabına koşuyorum ve neredeyse kapağını söküyorum. Motorun gürültüsü televizyonun sesini bastırıyor. Huzur anını yakaladım. Sadece bir an. Ödeyebildiğim tek şey bu, sonra oturma odasına gitmeden önce birasını ve su şişesini kapıyorum.

Cam şişenin kapağını açıp yarısını içerken teşekkür etmiyor. Zinciri çekiştirerek beni yanına oturmaya zorluyor.

"Al." Bana telefonunu uzattı. "Beş dakika, Mickey. Daha fazla değil. Beni anlıyor musun?"

"Evet, anlıyorum. Onları aramama izin verdiğiniz için teşekkür ederim."

"Evet, polislerin tekrar kapımıza gelmesini istemiyorum. Ciddiyim Mickey. Düzelt şunu yoksa sonu senin için iyi olmayacak."

Su şişesinin kapağını çevirerek soğuk sıvıyı içime çekiyorum. "Yapacağım, tamam mı?"

Çok geç olana kadar sesimdeki tavrı duymuyorum. Yanağıma ters bir tokat atıyor, acısı sıcak bir ateşle tenimde yayılıyor ve yutmadığım su ağzımdan uçup gidiyor.

"Bana ne söyledin?"

Sıcak noktayı ovuyorum, gözlerim yaşla doluyor. "Bunu düzelteceğim, Ty. Söz veriyorum," diyorum alçak sesle ve sakın bir şekilde, tam da onun istediği gibi zar zor duyulacak şekilde. Sesim ne kadar zayıf çıkarsa o kadar iyi.

"Güzel. Şimdi, seninle iyi bir gece geçirmek istiyorum. Onları ara ve bu işi bitir."

Minnie'nin numarasını yazıyorum çünkü Milo onunla birlikte olacak. Her zaman öyledir. Son konuşmamız aylar önceydi ve Milo bana benim için kod sözcüğün Snapdragonlar olduğunu söylemişti. Tek yapmam gereken bunu söylemek ve gelip beni alacaklar.

Ama tek yaptığım onu duymamış gibi davranmaktı çünkü buraya gelirlerse Ty onları öldürürdü. Onların güvenliğini riske atamam. Riske atmayacağım.

Aslanagzı.

En sevdiğim çiçektir, çünkü kısmen öldüklerinde kafatasına benzerler. Parlak ve güzeldirler ama yavaşça büzüşerek kendi kabuklarına dönüşürler.

yanlış koşullar.

Bunu çok iyi anlıyorum.

Telefonu kulağıma dayıyorum. Minnie'nin sesi gelmeden önce ancak iki kez çalıyor.

"Mickey? Mickey, sen misin?" Sesi heyecanlı ve biraz nefessiz geliyor. "Hey! Sesini duymak çok güzel. Seni özledim." Gözlerimde yaşlar oluşuyor Hıçkırdığını duyduğumda. "Minnie," diye fısıldıyorum.

"Milo! Ben Mickey," diye bağılıyor kardeşime. "Seni hoparlöre veriyorum. ? oluyor? O orada mı?" Tyler'dan hoşlanmadığı çok açık.

Minnie'yi duyup duymadığını anlamak için Tyler'a yan gözle bakıyorum ama dikkati televizyonda. Bir eli pantolonunun içinde, sikini kavırıyor, diğeri de birasını tutuyor.

"Biz harikayız. Randevu gecesi yapmak üzereyiz. Tayland yemeğı ve film." Bu kadar basit bir şey için sesim çok heyecanlı çıkıyor.

"Mickey, bize karşı dürüst olabilirsin," diye fısıldıyor Milo. "Gelip seni alabiliriz. Orada olmak zorunda değilsin."

"Bugün için ne planladınız?" Yıkılıp ağlamadan önce konuyu değıştirme ihtiyacı duyarak onlara soruyorum.

Bunu yaparsam cezalandırılırım. Neler olduğunu bilecek. Onları riske atmayacağım.

"Seni buradan çıkarmanın bir yolunu bulacağız Mickey. O canavardan daha fazlasını hak ediyorsun. Sana ne yaptığını sadece hayal edebiliyorum ve bunun iyi bir şey olmadığını biliyorum. Lütfen yardım etmemize izin ver."

"İki dakika," diyor Tyler, bana kalan zamanımı hatırlatarak. "Zaman mı tutuyorsun?" Minnie şaşkın bir öfkeyle küstahlaşıyor.

Neyse ki kapının çalınması artan gerilimi kesiyor. Tyler ayağı kalkıyor, her ağır adımda yer titriyor. Elini kasıklarından çekip kapıyı açtığında tiksintiyle dudağımı kıvırıyorum.

Teslimatçı, "Hey dostum, kırk dolar seksen yedi sent tutuyor," diye anons ediyor.

Aklıma çılgınca bir düşünce geldiğinde kalbim göğsümde güm güm atıyor. Gözlerim sehpanın üzerine bıraktığı bira şişesine takılıyor. Kahverengi cam parlıyor, kendimi özgür bırakmam için beni baştan çıkarıyor. İşte bu. Bu benim tek şansım olabilir.

"Aslanağızları," diye fısıldıyorum.

"Mickey? Ne dedin? Tekrar söyle. Tekrar söylediğini duymam gerek," diye çaresizlik içinde emrediyor Milo.

"Aslanağızları. Aslanağızı. Snapdragons!" Şifreli kelimeyi o kadar yüksek sesle bağıriyorum ki Tyler bana dönüyor ve teslimatçı erkek arkadaşımın herkesten sakladığı suçu görüyor. Ayağa kalkıyorum, şişeyi kapıyorum ve masanın kenarına çarpıyorum.

"Woah. Burada ne haltlar dönüyor? Bayan, yardıma ihtiyacınız var mı? Ne oluyor be adam?" Teslimat şoförü Tyler'ın yanından geçmeye çalışıyor ama benim vahşi erkek arkadaşım hızlı bir yumrukla masum adamı yere seriyor.

O bana arkasını dönmüşken zaman kaybetmek istemediğim için hızlı davranıyorum.

Masanın etrafında koşuyorum, camın içinden geçiyorum ve şimdiden derin kesikleri hissediyorum. Dışarı çıkmamı sağlayacaksa kanamam umurumda değil.

Kolumu kaldırıp kırık şişeyi böğrüne sapladım. Kan gömleğini lekeliyor ve dizlerinin üzerine düşüyor. Ardından, yırtık şişeyi boynunun yan tarafına çarpıyorum, niyetim netleştikçe gözyaşlarım gözlerimi bulanıklaştırıyor.

Özgür olmak için onu öldürmek zorundayım.

Şişeyi çekiyorum ve onu tekrar bıçaklıyorum. Ve tekrar.

Sonra tekrar.

Ta ki sırt üstü düşene, kan öksürene ve kanaması yere akana kadar. Boğazındaki yırtık etten kırmızı akıyor ve bana şaşkın gözlerle bakıyor.

"Aptal... Kız," diye boğuluyor, baskı uygulamak için bir elini boynuna doluyor.

Anahtarları kemerinden çıkardım ve beni buraya hapseden tüm kilitleri açmaya başladım. Anahtarları saklıyorum ve arkama bakmadan ön kapıdan çıkıyorum.

Akşam havasını tenimde hissetmeyeli, çimenleri görmeyeli ve altımda hissetmeyeli yıllar oldu. Attığım her adımda tıslıyorum; cam ayaklarıma daha derin batıyor.

"Aslanağızları. Aslanağızları. Aslanağızları," diye fısıldıyorum kendi kendime koşarken.

Lastik gıcırtısı ve köşeden gelen bir araba sesi beni olduğum yerde durduruyor. Yolun ortasında frene basıp arabadan atlıyorlar. "Milo," diye ağlayarak öne doğru bir adım atıyorum.

Bana doğru koşuyor. "Mickey! Mickey. Aman Tanrım, sana ne yaptı böyle?" diye haykırıyor.

Ama bir adım daha attığımda, ağırlığımı yakalayamıyorum ve zayıf, aç ve yorgun bir şekilde öne doğru düşüyorum.

"Tuttum seni." Kardeşimin kolları beni sarıyor, yerden uzak tutuyor. "Tuttum seni Mickey. Sorun yok. İyi iş çıkardın. Seninle gurur duyuyorum."

Kırık şişe yumruğumdan alındı. Minnie aracın arka kapısını açarak, "Buradan olabildiğince gitmeliyiz," diyor.

Milo beni kucağına alıp arkaya tırmanıyor ve uzanmama izin veriyor. Başım onun kucağında ve ben onun kırmızı, sulu gözlerine bakıyorum.

"Aslanağızları," diye törpüledim, yüzünü avuçladım.

Elimi kendi eliyle tutuyor. "Snapdragonlar, Mick. . Seninle gurur duyuyorum."

"Nereye gidiyoruz?" Minnie ayağını gaza basarak soruyor. "Benzine ihtiyacımız olana kadar gidelim. Buradan ve ondan uzaklaşmamız gerek."

"Aslanağızları," diye tekrarlıyorum, yorgun ve bitkin, gözlerim yorgunluktan kapanıyor.

"Bir doktora ihtiyacı var."

"Eyalet dışına çıktığımızda bir tane bulalım," diyor Milo, parmaklarını saçlarımda gezdirirken. "Artık iyisin Mick. Artık aslanağızı yok. Güvendesin."

Aslanağızlarına her zaman ihtiyacım olacak.

Bu, çok uzun zamandır tutunduğum umut ve hayatta kalmak için ihtiyaç duyduğum kararlılık.

Keşke kendi aslanağızlarım olsaydı, o zaman bir daha asla korkmak zorunda kalmazdım.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

CHAPTER ONE RHETT

Bir yıl öncesine geri dönüş

Para mutluluğu satın alamaz derler, ama bunu söyleyen herkesi sikeyim. O insanlar hiç akıl almaz bir borç içinde olmadılar.

Benim gibi.

Önünde büyük kırmızı bir damga ile "Vadesi Geçmiş" yazan birçok faturadan birine bakıyorum. Borçlu olunan miktar artmaya devam ediyor, asgari ödemeler artıyor ve Royals' Garage'ın kazandığı para ışıkları açık tutmaya ve masaya yemek koymaya ancak yetiyor.

"Lanet olsun." Elimi ağzıma götürüyorum ve gözlerim dolmadan önce sayamayacağım kadar çok sıfırlı bir banknot daha alıyorum.

Zamanın ne zaman bu kadar zorlaştığından emin değilim. Belki de hep böyleydi. O kadar uzun zamandır, o kadar uzun yıllardır hayatta kalma modundayım ki, endişesiz nefes almanın nasıl bir şey olduğunu unuttum.

Ekibimin çoğunu kovmak zorunda kaldım çünkü onlara ödeme yapamıyordum. Onları kovmaktan nefret ettim çünkü onlar da arkadaşımды. Şimdi, sadece ben ve Fitz varız. En iyi arkadaşım. Sanırım burada zamanının kısıtlı olduğunu biliyor ama bir kez bile şikayet etmedi. Her zaman çalışmaya hazır.

"Sizce daha kaç ayımız var, Royals?"

Başımı, ön yüzünde 'Rhett Royals' ve hemen yanında 'OVERDUE' yazan banknotlardan kaldırıyorum. Bir hayalden neredeyse hiçbir şeye nasıl sahip olmadığımı görmek utanç verici. Royals' Garage benim hayalimdi.

On yıl önce dükkânı ilk açtığımda işler patlamıştı. Herkes arabasını buraya getiriyordu ama sonra benzin fiyatları arttı, insanlar işlerini kaybetmeye başladı ve araçlarını Royals' Garage'a getirecek paraları kalmadı.

Fitz'e bakıyorum, çocukluğumuzda çamur birikintilerinde oynayıp bisiklete binmeyi öğrendiğimizden beri yanımda olan adama. Ellerini yağ lekeli bir beze siliyor, kapı çerçevesine yaslanmış, gözleri masanın üzerine dağılmış vadesi geçmiş faturalara kilitlenmiş.

İç çekerek sandalyemde arkama yaslanıyorum ve ellerimi başımın arkasında birleştiriyorum. "Belki iki ay daha? Bu bile çok uzun bir süre. Kapıları tamamen kapatmayı düşünüyorum. Bu senin için adil değil. İstikrarlı bir yerde çalışmalısın Fitz."

"Neden teklifimi kabul etmiyorsun? Ortağın olabilirim. Yatırım yapmama izin ver. Burayı tersine çevirebiliriz. Ben buna inanıyorum, Royals."

Yarım yamalak, yorgun bir gülümseme ağzımı yamultuyor. "İsteddiğini biliyorum Fitz. Bir gün bunu yapmayı çok isterdim ama bu iş bunu yapmak için uygun değil. Paranı sokağa atmış olursun. Tırmanman gereken çok fazla borç var. Farklı bir şehir düşünüyorum, belki yeniden başlamak için bir yol. Bunu nasıl yapabileceğimden ya da yapıp yapamayacağımdan emin değilim."

Ofise girer ve elindeki bezi sağ omzuna atar. "Yapabilirsin. Bu çok iyi bir işti. Ekonomi şu anda zor durumda. Tekrar toparlanacaktır. Sadece biraz daha dayanmamız gerekiyor."

Sandalyeyi iterek ayağa kalktım ve elimi uzattım. "Birbirimize bağlıydık kardeşim. Artık bırakmanın zamanı geldi."

Elimi tokatlayarak uzaklaştırıyor ve parmağıyla yüzümü işaret ediyor. "Hayır. Vazgeçmek asla bir seçenek değildir. Hayatına devam edebilirsin ama pes etmek? Bunu yapmana asla izin vermeyeceğim. Bir yolunu bulacağız." Saate bakıyor ve elindeki bezi yıkanması için çöp kutusuna atıyor. "Yola çıkmam gerek. Saat dokuzda Dilly'nin yerinde buluşalım mı?"

Başımı salladım. "Keşke içebilseydim. Bir içkiye param yetmez Fitz." Yüzüm utançla kızarıyor ve gözlerimi Fitz'in gözlerinden kaçırmak zorunda kalıyorum.

"Benden olsun," diye teklif ediyor, bakışları anlayışla yumuşuyor.

Başımı sallayarak kaşlarımı kaldırıyorum. "Senin de buna gücün yetmez. Sana ödediğim parayla olmaz."

"Birikim hesabım var. Size bir bira getireyim Royals. Geçen yıl boyunca burayı ayakta tutmak için yaptığınız tüm çalışmalar için en azından bunu yapabilirim."

"Teşekkür ederim. Söz veriyorum, bir gün sana borcumu ödeyeceğim. Bunu hafife almayacağım."

"Bu bir bira, bin dolar borç değil. Bana geri ödemek zorunda değilsin." ötmeye başladığında bileğine bakar. "Tamam, geç kaldım. Yeğenimi okuldan alıp kız kardeşimin evine bırakmam gerekiyor. Dokuzda, tamam mı? Dilly'nin evinde olsan iyi olur."

"Orada olacağım. Söz veriyorum."

"Güzel. Şimdi eve git ve duş al. Yağ kokuyorsun." Geri çekilirken burnunu kırıstırıyor.

Onu kapıdan dışarı itiyorum. "Sanki senin çaydanlığın ıslık çalmıyor," diye alaycı bir şekilde mırıldanarak kapıyı suratına çarpıyorum.

Onu tekrar içeri almam için cama vuruyor ve ben de onu görmemek için panjurları indiriyorum. Hepsi eğlence ve oyun. Eğer şakalaşmasaydık, etrafta olmak için çok depresif olurduk. Ben olurdum. Fitz her zaman pozitifdir, ama ben her sorunun bana yük olmasına izin veriyorum.

"Dokuz! Orada ol!" diye bağılıyor diğer taraftan, uzaklaşırken ayak sesleri çakılları sıyırıp tekmeliyor.

Parmaklarımı stresle saçlarımın arasında gezdiriyorum, gözlerim hayatımın parçalanmasının tüm nedenlerini barındıran masaya geri dönüyor. Royals Garage'a sahip olma hayalimin paramparça olduğunu ve yapabileceğim hiçbir şey olmadığını tüm kalbimle biliyorum. Hiç birikimim yok. Emeklilik hesabım yok. Bu işi canlı tutmak için her şeyimi tükettim - beni hayatta tutmak için.

Ve bu yeterli olmadı.

Müşterilerin oturup arabalarının işlerinin bitmesini beklediği ana lobiye göz gezdiriyor ve sessizliği dinliyorum. Herkesin garajın içini görmesini sağlayan bir pencere var. Çocuklar üzerinde çalışılan arabaları seyretmeye bayılırdı. Ne zaman bir araba sahip olduğum hidrolik makine tarafından havaya kaldırılrsa, yüzlerini cama dayar ve huşu içinde nefeslerini tutarlardı.

Kendi çocuklarımın olması için sabırsızlanıyordum. Oğullarıma veya kızlarıma arabalarının bakımını veya tamirini nasıl yapacaklarını göstermek istedim. Onlara öğretmek istedim. I

Bu garajın bana miras kalmasını istiyordum ama bu artık endişelenmem gereken bir şey değil.

Bu dükkânın sahibi olduğum on yıl boyunca doğru kadınla hiç tanışmadım. Hiç yuva kurmadım. Hiç çocuğum olmadı. Kırk yaşına merdiven dayadım. Şimdi kim benimle birlikte olmak ister ki? Parası olmayan, işi batan ve bir sürü borcu olan bir adam.

Ağır bir iç çekiş benden kaçıyor ve odayı dolduruyor. "Evet, ben gerçek bir kazananım," diye homurdanıyorum.

Masaya baktıkça daha da sinirleniyorum. Ben bu adam değilim. Ben lanet bir ezik değilim. Bu nasıl benim hayatım?

Öfkeyle, içimde tuttuğum tüm lanet duygularla dolu iç burkan bir kükrete etrafımda yankılanıyor. Masadaki tüm faturaları silip süpürdüm. Kağıtlar her yere uçuşuyor, yere düşmeden önce havada bir tüy gibi süzülüyor. Duvarda asılı duran, mutluluk ve başarıyı gösteren resimleri kaptığım gibi yere fırlatıyorum.

Resmi koruyan cam kırılıyor ve yere saçılıyor. Teker teker her şeyi duvarlardan söküyorum, uğruna çalıştığım her şeyi mahvediyorum.

Sırada lamba var. Kabloyu duvardan söküp odanın öbür ucuna fırlatıyorum ve pencereye çarpıyor. Ampul kırıldı ve pencere çatladı.

Ve umurumda bile değil.

Alnımın üst kısmında boncuk boncuk terler oluşuyor. Hayatımın gerçekliği üzerime çöküyor ve geriye doğru tökezliyorum, sırtım duvara o kadar sert çarpıyor ki, bir başka fotoğraf yerinden düşerek yere çarpıyor.

Yere doğru kayıyorum, parmaklarımı saçlarımın arasında gezdiriyorum, ta ki uçları yukarı kalkana kadar. Başımın arkası duvara çarpıyor ve boş lobiye bakarken dirseklerim dizlerimin üzerine oturuyor.

Boş.

Şimdiye kadar alışmış olmam gereken bir kelime. Hayatımdaki her şey gitti.

Yüzümü ellerimin arasına gömüp derin bir nefes alıyorum, zihnim bu işi kurtarmak için fikirlerle dolup taşıyor ama hiçbir şey yok.

Kapının üstündeki zil çalıyor ve kafamı kaldırmadan homurdanıyorum, "Kapalıyız. Buradan on beş dakika uzaklıkta başka bir dükkân var. Size yardımcı olacaklardır."

"Buraya hizmet için gelmedim."

Yorgunluktan yanmaya başlayan gözlerimi ovuşturarak iç geçiriyorum. "Dinle, borcum olduğunu biliyorum. Bir şekilde bulacağım ama buraya gelip beni taciz etmen

benim bir dolarım bile yokken sana bir kuruş bile kazandırmaz. Lütfen gidin."

"Ben de buraya para için gelmedim."

Alay ediyorum, sonunda kafamı kaldırıp uzun, ince kahverengi saçları olan bir adam görüyorum. Düşük, acınası bir at kuyruğu şeklinde arkaya doğru toplanmış. Gözlükleri, güçlü reçetesi nedeniyle gözlerini normalden daha büyük gösteriyor.

Kendimi sakinleştirmek için derin bir nefes alıyorum çünkü yapmam gereken son şey kendimi kaybedip ayakta durmaya zorlamak. Ne kadar alçalmış hissedersen hissedeyim, bir erkeğin konuşurken bana tepeden bakmasına asla izin vermeyeceğim.

"Sizin için ne yapabilirim?" Kollarımı kavuşturarak sordum. "Kapalıyım, o yüzden bunu çabuk halledebilirseniz harika olur." Kulağa kaba geliyor ama umurumda değil. Bugün değil.

Her şey yoluna girecekmiş gibi davranmaktan .

"Elbette, anlıyorum." Gözlüklerini burnunun üst kısmına doğru itiyor. "Shallow Cove Pharmaceuticals'tan geliyorum. Yeni ilacımızı deneyecek gönüllüler bulmak için ülkeyi dolaşıyorum. Araştırmamı yaptığımı ve başarısız işletmeleri aradığımı itiraf edeceğim çünkü bu ücretli bir ilaç denemesi. Katıldığınız için yüz bin dolar alacaksınız. Kabul etmek gerekir ki, ilaçla vücudunuz uyuşmazsa ölüm de dahil olmak üzere riskler var." Orta parmağını kaldırıyor ve gözlüklerini tekrar burnuna doğru itiyor. "Rastgele olduğunu biliyorum. Gerçek olamayacak kadar iyi bir anlaşma. Sokaktan gönüllü istemiyoruz. Biz insanlara yardım etmek istiyoruz. Hayatları değiştirmek istiyoruz. Bu ilaç birinin ömrünü onlarca yıl uzatabilir. Yaşlanma sürecini yavaşlatabilir. Yine de hiçbir şey için söz veremem. Hayatta kalacağınızın garantisi yok."

Alay ediyorum, masamın arkasında yürürken botlarım yere sürtünüyor. "Seni tanımadığım halde bunu kabul edeceğimi düşünüyorsan beni aptal sanıyor olmalısın. Ben doğduktan sonra annemi terk eden babam hakkında daha çok şey biliyorum, bu yüzden alınma ama sen bir nimeti canlandırmak için giyinmiş şeytansın. Bir aldatmaca duyduğumda anlarım. Zor zamanlar geçirmiş olabilirim ve çaresiz olabilirim." Masamın altına uzanıp silahımı aldım, doğrudan yüzüne doğrulttum ve horozu geri çekerek kurdum, mermi yerine oturdu. "Ama asla olamayacağım bir şey var, o da aptal olmak. O yüzden seni içine gömmeden önce dükkânımdan defol git."

Yüzünü bir gülümseme kaplar.

Bu gergin bir gülümseme değil.

İnsanın tüylerini diken diken eden türden. Ensemdeki tüyler diken diken oluyor. İçgüdülerim kaçmamı söylüyor ama gururum kimsenin beni dükkânımdan kovmasına izin vermiyor.

En azından henüz değil.

"Mükemmel olacaksınız Bay Royals. Sadece..." Bana yukarıdan aşağıya bakıp değerlendirirken baş döndürücü bir iç geçiriyor. "Mükemmel."

"Dinle, senin kim olduğunu bilmiyorum-"

Adam doğrulur, nazik ifadesi donuk, sinir bozucu ve uğursuz bir heykele dönüşür. Adam bir adım öne çıkıyor, alnını silaha dayıyor, başını eğerken gözlerinde hınzır bir parıltı var.

"Sizde o yürek yok Bay Royals."

Bir hırıltıyla namluyu ona doğru daha sert bastırıyorum, parmağım tetikte boşta duruyor. "Beni dene ve öğren." Adını söylemek istiyorum ama hiç söylemediğini fark ediyorum.

Ve soracak kadar da umursamıyorum.

"Başarısız bir işi olan ve ayakta kalmak için elinden geleni yapan bir adam aslında ne kadar korkak olduğunu gösterir. Başarılı bir insan her şeyi yapar, yalan söyler, hile yapar, çalar ve öldürür," son kelimedeki sesi bir oktav alçalıyor. "Sevdiklerini kurtarmak için."

Benimle böyle konuştuğu için tetiği çekme dürtüsüyle savaşıyor dışlerimi sıkıyorum. Garajı kurtarmak için elimden gelen her şeyi yaptım. Ödenmemiş kredilerim var. Evi ikinci kez ipotek ettirdim. Sayısını unuttuğum kadar çok kredi kartım var. Hepsinin limiti doldu.

Motosikletimi, değer verdiğim her şeyi, büyükbabamın kamyonunu, saatini, annemin incilerini, nişan yüzüğünü, her şeyi ve her şeyi sattım.

Yine de yeterli değildi.

"Senin gibi bir adamın bir adamı öldürecek, vücudundan akan kanı izleyecek, son nefesini verişini duyacak ve gözbebeklerinin ölüm anında genişlemesini izleyecek cesareti yoktur. Eğer olsaydı, gerçekten burada olur muydum sanıyorsun? Hayatlarını bir arada tutamayan zavallı adamları avlamak için mi? Çok alçaldım ama çalışmam için en iyisini yapmak zorundayım. Bu dünyayı değiştirecek ve sen de bunun bir parçası olacaksın."

"Sen delirmişsin. Seninle hiçbir yere gitmiyorum."

Kıkırdıyor, sonra benimle göz göze geliyor. "İşte burada yanıyorsun." Bakışları omzumun üzerinden geçiyor, yavaşça başını sallayarak çenesini eğiyor ve arkamda birinin olduğunu hissederek etrafımda dönmeye başlıyorum.

Adam kolumu tutup duvara çarpıyor ve parmağım tetiği çekiyor. Tavanın parçaları üzerimize düşüyor, gözlerime toz kaçıyor ve saldırganım o küçük zayıflık anını değerlendiriyor.

Soğuk bir şey damarlarımdan geçerken keskin bir acı boynuma giriyor, kalbim onu vücuduma pompalıyor. Şırınganın içindeki ilaç her neyse beni hızla dizlerimin üstüne çöktürüyor.

"Görüyorum ki korumamla tanışmışsın, Allen." Adam ön masanın etrafından dolanıyor ve sanki fiziksel olarak ondan aşağıdaymışım gibi bana bakıyor. Gözlüklerini çıkarıyor ve gömleğinin kenarındaki camları temizliyor. "O her zaman biraz..." Düşünüyormuş gibi yaparken yüksek sesle mırıldanıyor. "Agresif. Biliyor musun, kapılarını kilitleme konusunda gerçekten daha dikkatli olmalısın. Allen içeri çok kolay girdi. Hiçbir şeyi kırmak zorunda kalmadı, onun aksine."

"Siktir. Sen," demek zorlanıyorum. Kelimeler bulanıklaşıyor ve başım dönmeye başlıyor. Silah elimden düşüyor ve Allen onu tekmeleyerek uzaklaştırıyor. Tek kurtarıcım yere düştü.

"Hayır." Beni saç diplerimden yakaladı ve başımı geriye doğru çekti. "Siktir git."

Sözlerinin şiddetinden yüzüme tükürük düştü.

Lobi dönmeye başladı. Gözlerim kapüşonlu olmaya başlıyor. Vücudumu dik tutmak gittikçe zorlaşıyor.

"Bana teşekkür etmelisin. Sana vermek üzere olduğum şey için bana tapıyor olmalısın. Bundan daha iyi olacaksın," diye tıslıyor, sonra garajımın etrafına bakıyor. "Durdurulamaz olacaksın. Dünyanın hazır olduğundan daha fazlası olacaksın. Yani, lanet olsun. Teşekkür ederim. Bana!" diye yüzü kıpkırmızı olana kadar kükrüyor. Sonra yüzüme bir tokat atarak sırt üstü düşmeme neden oldu.

"." Başımda dikiliyor, gözlerim odaklanmaya çalışırken yüzü bulanıklaşıyor. "Ben senin kurtarıcın, son umudun ve hayalinim. Seni dönüştürecekim, Rhett Royals ve sen bana teşekkür edeceksin."

İlaç beni ele geçiriyor. Bedenim ağırlaşıyor. Zemin açılıyor ve beni bütünüyle yutuyor, karanlığa gömüyor.

Ancak güçlü olan bir düşünce var.

Ona bu sözleri söylemeden önce kendimi öldürecekim.

Ya da daha iyisi, af dilemeye fırsat bulamadan onu öldürecekim.

Ancak o zaman minnettar olacağım.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

CHAPTER TWO

MICKEY

"Burası olduğuna emin misin?" Milo oturma odasında elleri kalçalarında durur, sonra evi iyice görebilmek için yavaş bir daire çizerek döner. "Bilmiyorum. Burada olman beni rahatsız ediyor. Tek başına."

"Bence mükemmel," diye fısıldıyorum, uzun kollu gömleğimin uçlarını çekiştirerek. Yara izlerimi örtmek için edindiğim bir alışkanlık bu.

Milo nazıkçe omuzlarımı tutuyor. Bana dokunduğunda irkilmiyorum. Sanırım bir daha yanında kendimi tamamen güvende hissedebileceğim tek erkek o olabilir.

"Burası çok yıkık dökük Mick. Çok iş yapılması gerekiyor. İçeri girdiğimizde çatıyı gördüm, değiştirilmesi gerekiyor. Verandanın gerekiyor, pencerelerin çoğu kırık ve bahçe aşırı büyümüş. O ormanın içinden geçmek için ya bir meşaleye ya da bir palaya ihtiyacım olacak."

Yaptığı şaka beni güldürüyor; bu ses bugünlerde ruhuma çok fazla yük bindiğı için çok az duyuluyor.

Başarı karşısında sırtıyor ama bu konuda bir şey söylemiyor.

"Ben de bunu seviyorum Milo. Çalışmaya ihtiyacı var." Ellerimi kollarıma sürüp çapraz yapıyorum, sonra yerdeki deliğın üzerinden geçip sürgülü cam kapının önünde duruyorum. "Burası kendimi yeniden bulmama yardımcı olabilir. Çalışacağım."

"Yatak odalarından birinde ölü bir şey var ve leş gibi kokuyor." Kız kardeşim Minnie koridordan çıkarken tepeden tırnağa titriyor, yüzü . "Hayır. Kesinlikle olmaz Mick. Dairemiz var. Lokantaya yakın. Güvenli bir yer. Sen de güvendesin. Milo ve ben senin bizimle olduğunu bildiğimiz için kendimizi daha iyi hissediyoruz. Bundan daha fazlasını hak ediyorsun."

Başımı sallıyorum ve arkamı dönüp sırtımı cama dayıyorum. "Son altı ayda benim için yaptığın her şeye minnettarım. Beni çok büyük bir acıdan kurtardın ve o zamandan beri her gün beni korudun ama bunu kendi başıma yapmam gerekiyor. Kendi alanıma ihtiyacım var, kendi..." Kelimeyi ararken dudağımı ısıyorum ve başımı sallıyorum. "Özgürlük."

"Bizimle özgürlüğünüz var," diye kaşlarını çatıyor. "Biz asla-"

"-Biliyorum," diye sözünü kesmek için acele ettim. "Ben şanslıyım." Onlarla birlikte yaşayamayacağım düşüncesi gözlerimi yaşartıyor. "Siz ikiniz hayatımı kurtardınız ama ben bunu yapmaya hazırım. Burası bozuk değil. Sadece sevgiye ihtiyacı var. Sanırım bu ev kendimi yeniden bulmama yardımcı olacak. Burayı kendime ait yapacağım. Bana yeniden bir amaç duygusu verecek. Ayrıca, şu manzaraya bak." Tekrar dönüp kapının kilidini açıyorum.

Sorunsuz kayıyor.

Vay be. Onunla gerçekten kavga etmek istemedim, bu yüzden kardeşlerimin bu evden nefret etmek için başka bir nedeni var.

Güverteye çıkıyorum ve evet, umarım onu oluşturan eski ahşaptan düşmem. Her panel benim ağırlığımla inliyor ve gıcırıyor, erkek ve kız kardeşimle birlikte olduğumdan beri gururla geri kazandığım bir şey.

Temiz ve serin havayı içime çektiğimde sürekli tahribat dalgaları hafifliyor. Dirseklerimi küpeşteye dayayıp, güverte tanrısı her neyse, kırılıp beni uçurumdan aşağı yuvarlamaması için sessiz bir dua gönderiyorum.

En azından hızlı bir ölüm olurdu.

Ölüm beni korkutmuyor.

Geceleri soğuk terler dökerek uyanmama neden olan şey, ona giden uzun ve çileli yol.

"Bu manzaraya sahip olmak için çadırda bile yaşarım."

Dağlar etrafımızı sarmış, uzaklarda kendilerini sisle kamufle edecek kadar ileri gitmişler. Aşağıda büyük bir göl yerleşmiş, durgun su böceklerin inişiyle ve balıkların yüzeye çıkmasıyla rahatsız oluyor.

Kulağa delice geldiği için bunu asla yüksek sesle itiraf etmeyeceğim, ama uğursuz siyah suda beni bir şey var. Belki de bir

Beni bekleyen musallat ölüm, beni altına çekecek ve bir daha yüzeye çıkmama izin vermeyecek bir numara.

Çok cazip. Hayat zor. Kabuslar daha zor.

Hasarlıyım. Zihnim, bedenim, kalbim ve ruhum. Çatlaklar çok derin, onarılamazlar, yine de yaşama isteğim bir şekilde hepsinden daha güçlü olmanın bir yolunu buluyor.

Burada güvendedeyim. Nasıl ya da neden bilmiyorum ama bunu hissediyorum.

Rüzgâr estikçe uzun otlar birbirine karışıyor, yanaklarımı sıyrıyor ve üzerime çöken huzurun tadını çıkarmak için gözlerimi kapatıyorum.

"Burayı gerçekten sevdiğini görebiliyorum." Milo benim duruşumu taklit ederek yanımda duruyor ve parmaklıklara yaslanıyor. "Ben sadece senin mutlu olmanı istiyorum Mick. Hepsi bu. Tek istediğim bu. Eğer burası seni mutlu edecekse, seni durdurmayacağız."

Minnie iç çekerek diğer yanıma yanaşıyor ve yanağını omzuma bastırıyor. Kolunu benimkine doluyor ve bir dakika boyunca sessizce öylece duruyoruz.

"Sanırım kahve için tüm kremaya sahip olmak güzel olacak."

Kahvemde çok fazla krema kullandığımı bildiğim için kahkahayı patlattım. Buzdolabında boş bir şişe bıraktığım için bana kızdığı birden fazla olay oldu.

Bunu bilerek yaptım. Sütün arkasında her zaman başka bir şişe vardı.

"Senin için endişeleneceğim."

Milo, "Ben de," diyerek Minnie'nin endişesini yineliyor.

"İyi olacağım. O zamandan beri güçlendim..." Ty'ı düşündükçe boğazım düğümleniyor. "Ondan beri. Bu benim kendimi yeniden inşa etme şansım. Sonsuza kadar size güvenemem."

"Evet, yapabilirsin. Kesinlikle yapabilirsin. Bizim için fark etmez. Sahip olduğumuz tek şey biziz. Eğer hayatımızın geri kalanında sadece üçümüz olursak, bu benim için sorun olmaz. Kız kardeşlerim olduğu sürece başka kimseye ihtiyacım yok."

Göle bakarak gülümsüyorum. "Biliyorum ama buna ihtiyacım var ve ikinizin de anlamasına ihtiyacım var. Bu konuda yanımda olmanıza ihtiyacım var."

"Seni destekliyoruz." Minnie elimi tutuyor ve bakışlarıyla buluşmam için beni döndürüyor. "Seni her zaman destekleyeceğiz. Eğer istediğin buysa, biz de bunu istiyoruz ve burayı temizlemene yardım edeceğiz." Bir parmağını kaldırdı. "Ama yatak odasındaki o ölü şeye dokunmayacağım. Çizgiyi orada çekiyorum."

Ben kıkırdıyorum ve Milo inliyor.

"Sanırım bu benim için bir iş olacak."

Minnie ve ben en iyi yavru köpek gözlerimizle ona dönüyoruz, sonra ona sarılıyoruz ve o da kollarını bize doluyor. Çenesi başımın üstünde duruyor ve eli sırtımı aşağı yukarı okşuyor.

"Burada olmanla ilgili koşullarım var," diyerek beni kendimden uzaklaştırdı.

Koşullar.

"Affedersiniz?" Paniğe kapıldım. Nefes alışım hızlanıyor, ciğerlerim genişlemeye çalışıyor ve kalbim hızla çarpıyor.

Görüşüm bulanıklaşıyor ve ondan sendeleyerek uzaklaşıyorum, yüzü Tyler'inkine dönüşüyor.

"Yapmayacağım- yapmayacağım-" Sözcükleri .

"Mick! Hayır, hayır, sorun yok. Sorun yok." Minnie kollarını bana dolayarak başımın arkasını kavıyor. "Bu tür koşullar değil. Asla olmaz."

Milo yanağımdan bir damla gözyaşı siliyor. Derin bir nefes alarak ona bakıyorum ve yanaklarım utançtan kızarıyor. Kardeşim beni asla tehlikeye atmazdı.

"Çok üzgünüm," diye soluyarak başımı Minnie'nin omzuna yaslıyorum. Gözlerimi kapatıp utancın üzerime çökmesine izin veriyorum.

"Üzgün olan benim. Bu şekilde ifade etmemeliydim."

Başımı sallıyorum, kendi korkum yüzünden göğsümde öfke kabarıyor. "Yapma. Etrafımda dolanma. Ne söyleyeceğini düşünme. Bana zarar vermeyeceğini biliyorum."

"Ben sadece bir güvenlik sistemi kurmak istediğimi söyledim, hem de çok iyi bir güvenlik sistemi. Pencerelerin izlenmesini ve her kapıda parmak izi tarayıcıları olmasını istiyorum - buranın kilitlenmesini istiyorum. Elbette istediğin gibi girip çıkabilirsin Mickey, ama evdeyken bu eve giren her yol korunacak. Lütfen?" diye umutsuzca soruyor ve kaşlarının arasında bir kırıksıklık oluşuyor.

Başımı hızlıca sallayarak onaylıyorum. "Kulağa hoş geliyor. Bunu nasıl karşılayabiliriz?"

"Annem ve babamdan kalan bir miktar hayat sigortası paramız var," diye itiraf ediyor Minnie. "Bir kısmını yatırıma dönüştürdük. Zengin falan değiliz ama iyi bir hayat yaşayabiliyoruz. Sizin payınızı harcamadık, yani ne zaman isterseniz sizindir."

"Benim için biraz ayırdın mı? Hatta..." Yüzümü ellerimin arasına gömüp hıçkırarak ağlıyorum, suçluluk duygusu kemiklerimin içinde kurduğu yuvadan uyanıyor.

"Annemle babamın cenazesine gelemediğini biliyoruz. Bunu sana karşı kullanmıyoruz. Hayatını riske atmadan o evden çıkamayacağını biliyoruz. Zar zor hayatta kalıyordun Mick. Alışverişe gittiğin için gelmemeyi tercih etmiş değilsin. Kapana kısılmıştın." Milo elimi tutuyor ve beni kendine çekiyor, avuç içiyle yüzümü kavırıyor. "Eğer affedilmek istiyorsan, tamam, affedildin, ama kendini suçlama. Bu senin hatan değil. O olmasaydı sen de orada olurdun."

Burnumu çekiyorum, göle tekrar bakıyorum, soyunup yüzmekten başka bir şey istemiyorum. Belki o zaman tenime sinen pislik temizlenir. Artık bu kişi olmak istemiyorum. Farklı olmam gerekiyor çünkü bu halim beni yavaş yavaş öldürüyor.

Bazen, hayatta kalmak çok zor olduğu için ölümün daha kolay olup olmayacağını merak ediyorum.

"Bence haklısın Mick. Burası senin için iyi olacak. İyileşmeye ihtiyacı var ve bence senin de iyileşmene yardımcı olacak." Minnie parmaklarını saçlarımda gezdiriyor ve bana gülümsüyor. "Hâlâ o ölü şeye dokunmuyorum."

Güvertenin köşesindeki çömelmiş pozisyonumdan kalkarken bir kahkaha daha yükseliyor. O köşeye sırtımı dayadığımı ya da oturduğumu hatırlamıyorum ama sanırım travma yüzeye çıktığında her şeyi karartıp sizi bulanık bir sisin içinde bırakıyor.

"Peki kağıtları ne zaman imzalıyorsunuz?"

Pantolonumdaki kiri siliyorum. "Çoktan yaptım. Birkaç gün önce arabamı almadan hemen önce yaptım. Burası benim. Boş odalardan birini temizliyordum ve yaşanabilir bir yer oldu. Bugün yatağımı getirtiyorum."

"Bugün mü? Bekle bir dakika. Mick. Burası senin kalman için hazır değil. Parçalanmasına ramak kaldı. Temeli, yapıyı kontrol etmem gerek-"

"Bir şeyi yok. Kontrol ettirdim." Elimini göğsüne vuruyorum. "Sorun yok. Öyle görünmüyor ama görünüş aldatıcı olabilir."

Çatıyı işaret ediyor. "Çatıda bir delik var Mick. Bir delik." Eliyle içeriği işaret ediyor. "Bu delikten düşenleri yakalamak için bir kova var. Bu nasıl güvenli olabilir?"

Omuzlarımı silktim. "Bilmiyorum ama önceki evimden daha güvenli olmalı."

Minnie'nin nefesi kesildi.

Milo dudaklarını birleştiriyor.

Ve içimden bir kıkırdama geçiyor.

"Sen... sen az önce şaka mı yaptın?" Milo soruyor, dudaklarının kenarları sırtırmak için savaşıyor çünkü bu evin Ty'la olan durumundan milyonlarca kez daha iyi olduğu rahatsız edici bir gerçek.

"Ben yaptım." Çenemi dik tutuyorum.

"Karanlık. Ve berbat." Parmağını bana doğru sallıyor. "Buna gülemeyeceğimi biliyorsun. Bu yanlış."

"Sadece iyileşme sürecimi anlamaya çalışıyorum."

Milo kolunu boynuma doluyor ve tam saatinin alarmı çalarken hep birlikte içeri giriyoruz.

"Lanet olsun. Lokantaya gitmem gerekiyor. Bu gece daha sonra döneceğim." Cüzdanını çıkardı ve bana üzerinde adımın yazılı olduğu bir banka kartı uzattı.

"Bu da ne?"

"Bu senin hesabın ve içinde senin payına düşen para var. Sana vermek için bekliyorduk."

Minnie açıklamak için devreye giriyor. "Kendini aceleye getirilmiş ya da baskı altında hissetmeni istemedik. Bunu senden saklamıyorduk. Önce kendine odaklanmanı istedik."

"Görünüşe göre hayatınıza devam etmeye hazırsınız. Bunu yapmak için para yardımcı olacaktır," diye ekliyor Milo. "Bu evi kendi evin yapabilirsin."

Saati tekrar bipler ve iç çeker. "Tamam, gitmem gerek. Geç kalacağım."

"Ben de. Demi benimle konuşmak istiyor."

Kartı arka cebime sokuyorum. "Her şey yolunda mı? Yani, başın belada falan değil, değil mi?"

"Hayır, sanmıyorum. Çalışmalarımızdan memnundu. Sanırım. Şimdi bu konuda kafam karışık." Eli karnına düşüyor ve derin bir nefes alıyor. "Gerginim."

"Endişelenecek bir şey olmadan gidelim." Milo onu kapıya doğru yönlendirir.

Onları arabalarına götürmek için yine yerdeki deliğin üzerinden geçiyorum. Milo kapıyı açtığı anda, kapı kolu eline düştü.

Paslanmış altın çöp parçasını kaşlarını kaldırarak havada tutuyor. Yüzümü buruşturarak ondan alıyorum ve arkama atıyorum. "Bunu bugün tamir edeceğim."

"İyi edersin yoksa bu gece burada kalamazsın." Dışarı adımını atıyor, spor ayakkabıları çatlak kaldırıma sürtünüyor, küçük sürtünme sesleri geliyor. Milo, uzun kollarıyla yolundaki yabani otları itiyor ve bana alınacak şeyler listesine çim malzemelerini de eklemem gerektiğini hatırlatıyor.

Boyumu aşmış olabilirim ama bunu yapabilirim. Bunu yapmam *gerek*.

"Tanrım, bu iğrenç şeyi ne yapacaksın?" Milo bahçemdeki devasa heykele bakakaldı.

Yemin ederim bu sabah orada değildi ama belki de bakmıyordum.

Olamazdı. Bahçemin ortasındaki çirkin heykeli kaçırmazdım. Gargoyle'a ulaşmak için çalıların arasından yürümek dizlerimi yukarı kaldırmam gerekiyor. Gözlerim taş formun üzerinde geziniyor. Geniş omuzları ve yontulmuş karnından sırtının arkasına sıkıştırılmış büyük kanatlarına kadar.

Beni kendine çekti.

Gargoyle çok büyüktü, kardeşimin birkaç metre üzerindeydi. Bu şey çömelmediğinde iki metre olmalı. Bu pozisyonda bile Milo'dan ve kesinlikle benden daha uzun.

Bir rüzgar daha esiyor. Uzun otlar yeniden hışırdıyor ve bacaklarımı gıdıklıyor. Saçlarım yanaklarımı sıyrıyor ve gökyüzündeki bulutlar koyulaşarak üzerimize gölge düşürüyor.

"Bence çok güzel," diye fısıldıyorum, kimsenin beni duymasını beklemeden. "Sen öyle diyorsan," diye homurdanıyor Minnie.

"Onu gerçekten burada tutmayı düşünüyor olamazsın? Bu... ürkütücü," Milo mantıklı görünmeye çalışıyor ama dinlemeyen kulaklara çarpıyor. "Herkesi korkutup kaçıracak."

"Güzel," diyorum hızlıca ve şüphe duymadan. "Burada ikinizden başka kimseyi istemiyorum."

"Tamam, fikrini değiştirirsen bir balyoz getiririm." Etrafımda dönüyorum ve gargoye'ımın önünde korumacı bir şekilde duruyorum.

Gargoyle'*ım* değil, heykelim.

"Ona dokunmana izin yok. Onu burada istiyorum. Çok güzel bir şey. Birisi bunu yontmak için zaman harcamış. Bu çok zaman ve enerji almış olmalı. Sanatı yok edemezsin Milo. Bu korkunç bir şey." Öfkemi ve korumacılığımı dizginleyip yutkunuyorum.

Belki de bu heykel benim mülkümde olduğu içindir. Artık bakımı bana ait.

Milo dilini şaklatır. "Tamam Mick. Nasıl istersen. Gitmek zorundayız. Dikkatli ol. Telefonunu açık tut. Ve o güvenlik sistemini alma, ben , tamam mı? Seni seviyoruz."

"Seni seviyorum!" Minnie yankılanıyor ve bana bir öpücük gönderiyor.

Eski kapılar gıcırdayarak açılır. Milo ve Minnie daha iyi günler görmüş eski model Bronco'nun içine atlarlar. Milo garaj yolunda geri geri giderken kapıyı tokatlayarak vedalaşır.

Yalnızım.

Derin bir nefes alıyorum, hava yukarıda kopan fırtınadan dolayı biraz nemli.

Gargoyle'un pençelerinin izini sürdükten sonra elimi kalın kollarından yukarı kaydırıyorum, ağzım aniden kuruyor.

"Yalnız olmayı tercih ederim," diyorum sessiz heykele, cevap veremeyeceğini bile bile. "Bu şekilde daha az endişeleniyorum, biliyor musun? Kendi şirketimden korkmuyorum." Ayağımı şişkin kalçalarından birine koyuyorum, elim omzunu kavıyor ve kendimi vücudundan yukarı çekiyorum. "Gerçekten dev gibisin. Nereden geldin sen?" Yüz hatlarının izini sürüyorum, parmağım çenesinde geziniyor.

Sonra, dişlerinin üzerinde geziniyorum. Uzun dişleri hırıltının arasından görünüyor, üst dudağı hoşuna gitmeyen bir şey görmüş gibi kıvrılıyor.

"Seni çekici bulmamam gereken bir şekilde çekicisin çünkü erkeklerden gerçekten hoşlanmıyorum. Bir daha asla biriyle birlikte olmak istemiyorum." Parmağım burnunun güçlü köprüsünde geziniyor, sonra uzun sivri kulaklarına gidiyor. "Ama sen bir erkek değilsin, değil mi? Sen sadece bir heykelsin. Bana işkence etmen ya da beni zincire vurman konusunda endişelenmeme gerek yok. Beni koruyacaksın, değil mi?"

Ty'ın sesi zihnimin arkasında fısıldıyor, *"Aptal kız. Cansız bir nesneyle sanki seni önemsiyormuş gibi konuşuyorsun. Kimse seni benim önemsedığım gibi önemsemeyecek. Bunu hatırlasan iyi edersin."*

Sertçe yutkunuyorum, alnımı heykelin göğsüne yaslıyorum. "Sıcaksın." Elim göğsünün ortasında düzleştirerek eğiliyorum. "Çok sıcak. Muhtemelen güneşten." Aşağı atlayıp taş canavara son bir kez bakıyorum.

Onun varlığında huzur buluyorum çünkü yalnız olmayı tercih etsem de yalnızım. Ve bunlar tamamen farklı iki duygu.

OceanofPDF.com

CHAPTER THREE RHETT

Gece çöküyor ve onun dokunuşu bedenime musallat oluyor. Daha fazlasını istiyorum.

Verdiği her okşayışı, konuştuğu her fısıltıyı, dilinden dökülen her merakı kendim için istiyorum.

Bana dokunduğunda, bedenim taştan kurtulup onu yakalamak ve dağlara götürmek için can atıyordu. Timsah formunda yüzerken gölden kokusunu aldığımda onun önemli olduğunu anladım.

Nasıl önemli?

Emin değilim.

İçimde yaşayan her bir canavar onun kokusuyla kükredi. Gargoyle hırladı, timsah titredi, vampir onun kanını arzuladı, aletimin etrafındaki denizanası dokunaçları elektrikle doldu ve hayalet onun bedenine sahip olmak istedi.

Ben artık buyum ve bir erkek olarak sahip olduğum zarafet artık yok. Onun benim olmasından başka hiçbir şey umurumda değil.

O bir koruyucu istiyor.

Ve bundan çok daha fazlasını yapacağım.

Çünkü ben olmak için yetiştirildiğim beyefendi değil, olmam gereken canavarım.

Olmak için yaratıldığım canavar.

Flashback

Odama atıldım, çıplaktım ve titriyordum. Ter içindeyim. Vücudum içimde meydana gelen değişikliklere uyum sağlamaya çalışırken dişlerim takırdıyor. Elimi kaldırıp bana yapılan yeni ayarlamalara bakıyorum.

Geçen her gün kendimle ilgili yeni bir şey fark ediyorum ve içimdeki insanlık daha da uzaklaşıyor. Bir an öfkeliyim... ruhsuzum ve bir sonraki an, insan doğam göğsümün içinde fokurduyor ve bana kaybolmakta olduğunu hatırlatıyor.

Şu anda adam yüzeyde ve bunun ne kadar süreceğinden emin değilim.

Yumrulu, yeşilimsi gri deri ellerimi kaplıyor, yavaşça kollarıma doğru iniyor. Tırnaklarım uzun ve kalın, sivri ve kirli beyaz renkte. Derimin geri kalanı çatlak ve gri, bana taşı hatırlatıyor.

Parmaklarımı dudaklarıma götürüp uzun bir dişin üzerine sürdüğümde tıslıyorum. Bir diş.

Başım nabız gibi atmaya başlıyor, saf ıstırap dolu bir çılgılık beton hapisane hücrelerini yırtana kadar basınç artıyor. Vücudum tutuşuyor ve tüm sinir uçlarım alev alıyor. Sırt üstü düşüyorum, derim soğuk ve nemli zemine yapışıyor.

Tavan bulanıklaşıyor. Işıklar bükülür. Zemin batıyor. Kollarımı kaldırıyorum, bir şeye, herhangi bir şeye uzanıyorum ve kendi içimi görebildiğimi fark ediyorum.

Dünya kendini düzelttiğinde nefesim kesiliyor. Başımdaki baskı hafifliyor ve nefesimi tutabiliyorum.

Ta ki acı tekrar içime girip ciğerlerimi felç edene ve tüm vücudum görünmez olana kadar.

Tekrar.

Bu olduğunda nefret ediyorum. Cehennem gibi acıtıyor. Sanki göğsümün içinde bir bomba patlıyor, tekrar tekrar, tam patlamanın bittiğini düşündüğüm anda fünüye yeniden ateşleniyor. Gözlerimi sıkıp kapatıyorum, bu bölümün geçmesini bekliyorum ve birkaç derin nefes alıyorum.

Ne kadar sakinleşirsem, katı figürüm o kadar şekilleniyor.

Kontrol etmek için kollarımı kaldırıyorum ve insan formumu gördüğümde rahat bir nefes alıyorum. Taşa benzeyen timsah derisi, kendi içimi görebilmekten çok daha hoşuma gidiyor.

İnleyerek yanıma yuvarlandım ve yere kan tükürdüm. Yeni dişlerimle dilimi ısırmış olmalıyım. Tüm vücuduma kamyon çarpmış gibi hissediyorum. Ayağa kalkmayı başarıyorum, gardiyanın uyluğumda bıraktığı yara iyileşmeden önce sadece bir an topallıyorum. Deri kendini dikeyiyor, damlayan kan vücuduma geri dönüyor ve geriye hiçbir yara izi kalmıyor.

Sanki işkence gerçekten olmamış gibi.

Yorgunluk o kadar sert vuruyor ki, dizlerimin arkası odanın köşesindeki karyolaya çarpana kadar geriye doğru tökezliyorum. Göğsümde bir hırıltı yükseliyor, yeni yaratıklarım hapsedildikleri için öfkeli.

Çıkmak istiyorum.

Boynumu kırarak ellerimin üzerine yaslanıyorum ve çenemi göğsüme doğru eğiyorum. Her şeyi görebiliyorum. Yeni beni.

Göğsümdeki timsah derisi karnımda, kalçalarım ve bacaklarımın geri kalanında çatlak taşa dönüşüyor.

Beni şeyden çok rahatsız eden bacaklarımın arasında ne olduğudur.

Yüzlerce uzun ince dokunaç sikimi çevreliyor. Onlar da acıtıyor. Bilim adamı, gözlüklü olan, bulabildiği her fırsatta onları test ediyor. Vücudumun, özellikle de sikimin nasıl değiştiğinden zevk alıyor.

Büyülenmiş.

Şaft tamamen değişmiş. Daha büyük, daha geniş ve yanlarında katlanmış şeritlere benzeyen şeyler var. Denizanası terimleriyle, shaftım ağız kolu ve başım da şemsiye.

Ve lanet kuyruğumu da unutmayalım.

Gözlüklü'ye göre bunun sebebi çirkin adam DNA'sı.

Bir kahkaha yükseliyor, histerik ve manik bir feryat... Gerçeklik burada sıkışıp kaldığım bininci kez yüzüme çarparken elimi karnıma götürüyorum.

Kafesimin kapısı açılıyor ve timsah DNA'sı sayesinde sahip olduğum göz kapakları titriyor.

"Gözleriniz ışığı tıpkı bir timsah gibi ."

Hücreme girmeye karar veren gardiyana bakarken dilimin ucunda bir tıslama titreşiyor. Şok tabancasını çıkarıp düğmelere basarak gümüş uçlar arasındaki elektrik yükünü gösteriyor.

"Ama görüyorsunuz, Hasta Sıfır, siz bilim adamlarının başarısız bir deney olarak adlandırdıkları şeysiniz. Birden fazla forma dönüşebilmen hoşlarına gitmiyor. Değişmeden de yetenekleri olan bir denek istiyorlar. Sen ikisini de yapabiliyorsun ve bu çok fazla. Eninde sonunda kontrol edemeyecekleri bir değişken olacaksın."

Karyoladan kalkıp yeni boyuma göre dikleşıyorum ve muhafızın üzerinde yükseliyorum. Kuyruğum sırtımdan fırlayıp bacağımın etrafında kıvrılıyor.

Dudağını ısırarak beni bir aşağı bir yukarı süzüyor ve pantolonunu çıkarmaya başlıyor. "Neden iyi bir ucube olup ben seni öldürmeden önce gelip dizlerinin üzerine çökmüyorsun? Seni kimsenin acınası bedenini bulamayacağı bir yere atmadan önce o güzel ağzını bir işe yarar hale getirebilirim."

Başımı omuzlarımın üzerinde döndürerek terinin çürümüş kokusunu içime çekiyorum. Tehditler savuran biri için korku kokuyor. Başımı eğiyorum, fazladan göz kapağı irislerimin üzerinden tekrar kayıyor.

"Belki bu seni havaya sokmaya yardımcı olur." Şok tabancasını cebine sokuyor ve diğer elini uzatıp bir kayıt cihazı çıkarıyor.

Başparmağı kırmızı düğmeye basmadan önce kıkırdıyor. Hemen gök gürültüsü çalıyor, yağmurun gürültülü tıslamasıyla çarpışıyor.

Yutkunuyorum, sikimi dolduran dürtüyle savaşıyorum.

"Kulağa hoş geliyor, değil mi? Eminim çiftleşmek için can , değil mi? Sana bu konuda yardımcı olabilirim."

İhtiyacın titreşimi çok fazla olmaya başlıyor ve aletim yarıktan damlayıp yere düşene kadar sertleşiyor.

Gök gürültülü fırtınaların - çoğunlukla yağmurun - tuzlu su timsahları için bir afrodisyak olduğunu ve çiftleşme tepkisini tetikleyebildiğini öğrendim.

Benim durumumda, şehvetten gözlerim kör oluyor ve çiftleşmekten başka hiçbir şeyin önemi kalmıyor.

"Seni öldürmekten nefret edeceğim. Bence sen mükemmel ve eşsizsin. Senin gibi bir başkası olmayacak. Tadına bakmam gerek Hasta Sıfır. İsteddiğini biliyorsun." Kayıt cihazını yere bırakıyor, cihazdan gelen fırtına sesi her geçen an daha da yükseliyor.

Pençelerim uzuyor ve onları avuçlarımın içine kıvrıyorum, içimde kalan azıcık insanlığa istediğimin bu olmadığını hatırlatıyorum.

Bunların hiçbiri benim istediğim şeyler değil.

"Yatağa gir."

"Hayır," diye inledim. "Buraya son geldiğin zamankinden daha güçlüyüm. Dene ve ne olacağını gör." Dişlerim parlıyor ve boğazını parçalama dürtüsü dilimde tuzlu bir tat oluşturuyor.

Ama önce yemeğimle oynamak istiyorum.

Kalçasının altında asılı duran kılıfından sakınleştirici silahını çıkarır. Pantolonu çözülmüş, gömleğinin yarısı içine sokulmuş, yarısı da belinden çıkarılmış. Gardiyan Franklin, üst dudağındaki teri yalayarak silahı bana doğrultuyor.

Dişleri iğrenç bir sarı tonunda ve ceplerinde yer fıstığı kabukları olduğundan hiç şüphem yok.

"Sana yatağa gir dedim, Royals. Sizi erkek yapan şeylerden kalan son parçayı da sikeceğim. Sen bir hiçsin, beni duyuyor musun? İşe yaramaz. Değersizsiniz. Kimse seni istemiyor. Bu dünyada yerin yok. Son kez seks yapmanı değerli kılacağım. Son bir orgazm yaşamana izin vereceğim. En azından buna sahip olacaksın."

Öne doğru bir adım atıyorum, odadaki fırtına yüzünden sikim hâlâ sert ve rahatlamaktan başka bir şey istemiyorum.

Tetiği çekiyor ve ok havayı delip geçiyor. Göğsüm kayıyor, içgüdülerim gargoyl'e çağırıyor ve göğüs kafesinden omuzlarıma kadar taşla dönüşüyor. Dart isabet ediyor ve göğsümde acınası bir şekilde şingirdiyor.

Yere düşüyor, ayaklarıma doğru yuvarlanıyor. Eğildim, küçük şırıngayı ellerimin arasında sıkıştırdım ve yukarı kaldırdım. İğne göğsüme çarptığı için hafifçe bükülmüş ve Franklin'in yüzündeki ifadeye bakılırsa bunu beklemiyordu.

Gelişmiş işitme duyum onun hızlı kalp atışlarını ve gergin yutkunma sesini yakalıyor. Korkusunu tekrar içime çekiyorum, ilkel canavarların bazı kısımlarını besliyorum. Kanı daha hızlı akmaya başlıyor, demirli içeceğin kokusu dilimi damağımı kurutuyor.

Susadım.

Tam karşısında durana kadar bulanıklaşıyorum, o kadar yakınım ki her gözeneği, her ter damlasını görebiliyorum. Görüşüm alnındaki küçük tuzlu su damlacıklarına odaklanıyor, yavaşça yüzünden aşağı damlıyor.

"Eminim bunun işe yarayacağını düşünmüştündür," diye homurdanıyorum, pençem çenesinin altına kayıyor.

Baskı uygulayarak onu bana bakmaya zorluyorum ve tırnağımın ucuyla derisini deliyorum. Pençemden kan akıyor ama bu beni durdurmaya yetmiyor.

onun bakışlarıyla karşılaşmaktan.

"Sanırım şu anda burada kimin yetkili olduğunu unuttunuz. Kesinlikle sen değilsin."

Telsizini kaldırıyor, eli titriyor. Düğmeye bastığında statik sesler duyuluyor ve konuşmak için ağzını açıyor ama kuyruğum boğazına dolanıyor. Telsizi elinden kaptığım gibi hiç çaba harcamadan parçalara ayırıyorum.

Bu yeni beni sevmeye başlıyorum.

"Bunun için öleceksin."

"Tutamayacağın sözler verme, Franklin." Dilim yanağında düzleşiyor ve elmacık kemiklerindeki teri yalıyorum. Kuyruğumu boğazına dolayarak burnumu ince sakalının üzerinde gezdiriyorum ve fısıldıyorum, "Bu hiç hoş değil."

Elimde kaskatı kesiliyor, hareket eden tek yeri ileri geri gidip gelen kocaman gözleri. Kolları hareket etmeyi bırakıp dizleri büküldüğünde kaşlarım merakla çatılıyor.

Kuyruğumu çözerek onu bırakıyorum ve Franklin yere yığılıyor.

"Hareket , değil mi?" Ona soruyorum ama tek yaptığı bir inilti çıkarmak oluyor.

Buna ne sebep olmuş olabilir? Kendim, bedenim, yeteneklerim ve yapabileceğim her şey hakkında çok şey öğreniyorum. Rahatsız edici olsa da, yeni bene alışmak zorundayım yoksa hayat çok daha zor olacak.

Ve zor bir hayat yaşamaktan çok sıkıldım.

bir fikir geldiğinde parmaklarımı şıklatıyorum. Onu sırt üstü çeviriyorum, tüm vücudu ölü gibi.

"Bak şimdi kim değersizmiş," diye şarkı söylüyorum, sesim kalınlaşıyor. "Beni öldürmen gerekiyordu, değil mi?"

Gözleri evet der gibi aşağı yukarı hareket ediyor.

"Bunu sana hemen şimdi yapabilirim." Tüm vücudum o lanet kayıt cihazından çiftleşme ihtiyacıyla titreşiyor, ama içimde onu kapatacak güç yok.

Arzu çok iyi hissettiriyor.

"Seni hayatta bırakacağım çünkü kafanın arkasında benim gibi birinin sana neler yapabileceği korkusuyla yaşadığın düşüncesi, belki, sadece belki, ileride bize nasıl davranacağın konusunda daha akıllıca davranırsın."

Beline sarılıyorum, kuyruğum tekrar boğazına doğru çekiliyor, böylece gözleri benimkilerle kilitleniyor. "Senin yarattığın bir sorunu halledeceğim."

Kuyruğumun ucu ağzını açarken elim sikime doğru kayıyor. Titreşimlere teslim oluyorum, ihtiyacın beni yıkamasına izin veriyorum. Daha hızlı ve daha sert okşarken gözümü ondan ayırmıyorum.

"İstedğin bu değil miydi? İndiğimden emin olmak istiyordun, değil mi?"
Yüzüne tükürüyorum, tükürüğümü silememesinin tadını . "Seni buraya gönderdiklerinde en güçlü halimde olacağım konusunda seni uyarmadılar, değil mi?" Eğilip onu saç diplerinden kavırıyorum ve kulağının kabuğunu yalıyorum, tükürüğüm derisine işliyor. "Sence de bu biraz şüpheli değil mi Franklin?"

Boğazından küçük bir gıcırta çıkar.

Doğruluyorum, her yerimi görmesine izin veriyorum ve gözleri sikime kayıyor. Kokladığım şey korkudan daha fazlası. Dehşet.

Ve bu beni sadece daha da sertleştiriyor, damarlarımdaki şehvet dolu çılgınlığa katkıda bulunuyor.

"Siktir." Başımı omuzlarımin üzerinde döndürüp alt dudağımı ağzıma götürüyorum. "Çok iyi hissettiriyor. Çok uzun zaman oldu." Gözlerimi kapatıyorum, dişlerim alt dudağıma batıyor.

Zihnimin arkasında bir ihtiyaç beliriyor, düşüncelerimin ön saflarında bir görüntü dans ediyor. Net bir resim gördüğümde başımı geriye atıyorum, uzun sarı saçlarım sırtımın ortasından kayıyor.

Bir kadın. Güzel

bir kadın.

Koyu renk saçlar, yeni atanan ruhum gibi siyah, gözler o kadar mavi ki neredeyse berrak. Beni delip geçiyorlar, bilinmeyen kadın çiftleşme ihtiyacımı çılgınlığa sürüklüyor. Onu hayal ederek yumruğumu daha sert beceriyorum. Pembe dudakları narin. Alt kısmı üst kısmından daha büyük, sanki dişlerinin arasında kemirme alışkanlığı varmış gibi kabarık.

Gözleri kırmızı çerçevesi ve kısa bir görüntüde bile acısı yeni sadist parçaları besliyor.

Dostum.

Benimkin

i.

Sevgili.

Kader.

Aynı kelimenin eş anlamlıları aynı anda zihnime çarpıyor. Bu her kimse, önemli biri ve onu bulmalıyım.

Franklin'i görmek için gözlerimi açıyorum ve yüzü onunkine dönüşüyor, zihnim bana oyunlar oynuyor. O olmadığını biliyorum, biliyorum ama bana ait olana bu kadar yakın olma düşüncesi sikimden fıskırıyor.

Sessiz çılgılık atma girişimi eşimle yaşadığım orgazm anını mahvediyor. Dudaklarına bir zevk ipi daha düştüğünde inliyorum. Gözyaşları akıyor

Yüzüne bakıyorum ve işte o zaman elektriğin geldiğini fark ediyorum. Biyolüminesan harcama içinde parlak mavi ışık cıvataları yanıyor.

Aşağı bakıyorum, sikimden ve dokunaçlarımdan neon mavisi bir tonun parladığını fark ediyorum. Eşim için göğsümde başka bir titreşim dalgası oluşuyor. Ama o burada değil. Sadece kayıt cihazı var.

Hırlayarak eğildim ve elimi boğazına doladım. "Onlara beni öldürdüğünü ve cesetten kurtulduğunu söyleyen iyi edersin. Eğer yapmadığını öğrenirsem, buraya geri gelirim ve bir daha asla hareket edemeyeceğinden emin olurum. Anlaşıldı mı?"

Gözleri tekrar yukarı ve aşağı hareket ediyor.

Kendimi ayağa kaldırmak için kafasını kullanıyorum, kafatasının arkası yere çarparak onu bayıltıyor. Berbat görünüyordu.

Kükreyerek kayıt cihazına basıyorum ve arzumu çılgına çeviren sürekli yağmur döngüsüne son veriyorum.

Ses sona erdiğinde derin bir nefes alabiliyorum, titreşimler yavaşlayarak duruyor.

Göğsüne doğru adım attığımda, uyguladığım baskı arttıkça nefes nefese kalıyor. "Umarım konuşmaya başladığında dölleri boğazını yakar." Duvara doğru yürüyorum, gri beton duvarlar kaderimi test etmem için beni cezbediyor.

Bunu atlatmamın bir yolu yok ama denemek zorundayım. Bu hapishaneden çıkmanın tek yolu bu. Eğer kapıdan geçersen, hiç çıkamama ihtimalim olabilir. Yeteneklerimi henüz kavrayamadım. Her gün bir yenisi çıkıyor, her gün kendimle ilgili yeni bir şey öğreniyorum ve her an insanlığımdan biraz daha uzaklaşıyorum.

Benim için fark etmez.

İnsanlığım beni buraya getirdi ama beni buradan çıkaracak olan şey değil.

Hangi canavarı yüzeye çıkarmam gerektiğini merak ederek odaklanıyorum. En

güçlü olanı, hücremi oluşturan her bir bloğun ağırlığını kaldırabilecek olanı.

Kafamın içinde bir baskı var. Gözlerimi yaşartacak kadar artıyor, ama bu sefer bırakıyorum.

Onunla

savaşmayı

bıraktım.

Kabul ediyorum.

Bedenim katıdan görünmeze dönüşürken bir bas sesi duyuyorum. Hayaletim.

Kolumu uzatarak bunun işe yarayıp yaramayacağını test ediyorum.

Önce parmaklarım kayboluyor ve kolumda hafif bir karıncalanma hissediyorum. İnanamayarak gülüyorum, bir şeyler görmediğimden emin olmak için parmaklarımı oynatıyorum.

Alarmlar alıyor. Kırmızı yanıp sönen ışıklarla senkronize yüksek sesli feryatlar bana oyun zamanının bittiğini bildiriyor.

"Umarım seni bir daha gördüğümde Franklin, sana işkence edebileceğim ve bunun için dllendirileceğim cehennemde olur." Nefesimi tutarak duvardan atlıyorum, karıncalanma hissi tüm vücudumda geziniyor, kaşıyamadığım bir kaşıntı gibi.

Serin hava yüzüme çarpıyor ve aylardır güneş görmediğim için gece gökyüzü beni rahatlatıyor.

Ve sonra düşüyorum.

Sırtımdan kanatlar yayılıyor ama kimseyi uyarmak istemediğim için görünmezliğini koruyorum. Odak noktam bir şekilde zihnime giren kadını bulmak, eski evimin bulunduğu yerin tam tersi yöne doğru ilerlemek.

Ben artık o adam değilim.

Ben bir canavarım ve canavarlarım - ben - evden daha uzakta olamayacak birini istiyorum.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

CHAPTER FOUR

MICKEY

"Kendine yalan söyleme, Aptal Kız. zorla yere yatırıp sikkeme bayılıyorsun. Şimdiye kadar sahip olduğun tek siki özledin, değil mi? Çok daracıksın. Bu amcığın benim olduğu ve istediğimi yapabileceğim için çok mutluyum."

Yatağa yüzüstü uzanıyorum, yanağımı yastığa bastırılmış, parmaklıkl pencereye . Sessizce ağlarken gözyaşlarım zahmetsizce yüzümden aşağı akıyor, ılık ıslak damlalar yastığı ıslatıyor. Bacaklarım açık, her bir ayak bileğim bağlı ve karyolaya kilitlenmiş. Kollarım arkamda, bileklerim çapraz ve kelepçeli.

İçeri ve dışarı, beni alıyor. Her darbeye içim biraz daha ölüyor, hissizleşiyorum. Ruhumun bir parçası daha mahvoluyor, lekeleniyor ve bana nasıl davrandığı ile lekeleniyor.

Pencerelerdeki parmaklıklar gözlerimden akan yaşlar yüzünden bulanıklaşıyor, buranın gerçekten benim hapisanem olduğunu belirsiz bir şekilde hatırlatıyor.

O benim . Ben onun mahkumuyum.

Ve cezam ölüm.

Odanın çıplaklığında nefes nefese uyanıyorum; çarşaflar kâbusumdan dolayı terden sırılsıklam olmuş. Bir elimi kalbimin üzerine koyuyorum, korkudan hızlı atıyor.

"Artık orada değilim," diye fısıldıyorum kendi kendime. "Orada değilim. O öldü. Sen güvendesin." Her gece uyandığımda kendime söylediğim bir şey bu.

"İyisin." Derin bir nefes , sonra yavaşça bırakıyorum.

Kalbim yavaşlayana ve ter derimi ıslatmayı bırakana kadar bunu tekrar tekrar yapıyorum. Bacaklarımı göğsüme doğru çekip kollarımı bacaklarımın etrafına sarıyorum ve pencereden dışarı bakarken sol yanağımı dizlerime bastırıyorum.

Temizlenmesi gerekiyor. Yılların ihmaliyle biriken kirden biraz bulanık ama yine de gökyüzünü görebiliyorum. Yıldızlar dışarıda, içimdeki ışığın söndüğünü bilmeden parıldıyorlar.

Belki de yıldızlar her gece bana eskiden nasıl olduğumu hatırlatıyor.

Ay neredeyse dolunay, o kadar parlak ki ışıltısı odamın yarısını kaplıyor. Gözlerimi kapatıyorum, küçük, yorgun bir gülümseme dudaklarımı kıvrıyor.

Artık gece gökyüzünü görebiliyorum. Beni tutsak eden parmaklıklar yok. Beni bu evde kilitli tutan hiçbir şey yok. Duvarlarda kancalar yok. Bedenime kilitlenmiş zincirler yok.

Ben özgürüm.

Ve bu ev benim bağımsızlığım.

"İyisin," diyorum kendime tekrar, gözlerim gerçeklerden, yeni gerçekliğimin verdiği rahatlamadan yanıyor.

Dışarıdan gelen bir titreşim beni oturduğum yerden kaldırıp pencereyi açmaya zorluyor. Geçmişte çerçeveye sürülmüş onca boya yüzünden biraz çaba sarf etmem gerekiyor ama başarıyorum. Serinletici gece havası yüzüme çarpıyor ve gölden gelen havadaki ıslaklığı koklayarak içime çekiyorum.

Cırcır böcekleri uyum içinde cıvıldıyor, kanatlarını birbirine sürterken sadece benim için bir orkestra oluşturuyorlar. Ateşböcekleri sanki çevrelerindeki müzik onları etkiliyormuş gibi yanıp sönüyor ve dans ediyor. Her birkaç saniyede bir uzaktan bir kurbağa vıraklıyor, yeryüzünün müziğine garip bir bas ekleyerek kırık, hasarlı ruhumu yatıştırıyor.

İyileşeceğim yer burası. Bu evin sahip olduğu güzelliğin ılık merheminin ruhumda açılan her yarayı sardığını şimdiden hissediyorum.

Kollarımı pencere kenarında kavuşturuyorum ve başımı eğip yeni manzarama bakıyorum.

Yumuşak bir rüzgar eserken göl dalgalanıyor, çimenler çok uzun olduğunu hatırlatırcasına sallanıyor. Bıçakların birbirine sürtünürken çıkardığı sesi seviyorum, neredeyse sessizliğin yumuşak bir sessizliği.

Titreşim tekrar duyuluyor, iliklerime işliyor ve kalbime kement atarak beni dışarı çıkmaya teşvik ediyor.

Ben kimim ki hayır diyeyim? Belki de gece yarısı yüzmek tam da ihtiyacım olan şeydir.

Battaniyeyi ve sandalyenin üzerine katladığım birkaç temiz havluyu kaptığım gibi yataktan kalkıyorum. Parlak yeşil ayakkabılarımı giyip yatak odasının, ardından koridorun ve oturma odasının ışıklarını yakarak yeni evimin ne kadar çıplak olduğunu gösteriyorum.

Yerdeki deliğe dikkat ediyorum. Düzelteceğim ilk şeylerden biri olmalı çünkü orada olduğunu unutup bacağımı kırmam an meselesi.

Ya da daha kötüsü, boynum.

Derin bir nefes alarak arka kapının yanındaki ışık düğmesine bakıyorum, sonra camdan dışarı bakıyorum. Küçük bir parçam merak ediyor, ışığı açtığımda Ty orada duruyor olacak mı?

Onun hayaletini yenmek benim ana hedefim. Beni rahatsız etmeye devam etmemesi için buna ihtiyacım var. Hala her gün beni travmatize ediyor, zihnim onun tüm kötü eylemlerini bir döngüde tekrarlıyor.

Ölülerin kazanmasına izin veremem. Yaşamak isteyen o kadar çok yanım varken olmaz.

Elimden geldiğince hızlı bir şekilde ışığı açıyorum. Loş sarı ışık titriyor, gecenin ürkütücü pelerinine üstün geliyor, ama hiçbir şey güvertemin ortasında durmayan Ty kadar korkutucu değil.

Kapıyı açınca içimde bir enerji patlaması oluyor ve koşarak merdivenlerden aşağı atlıyorum.

Yere indiğimde beni kimse tutamaz. Gölden gelen titreşimler özgürlüğü hissetme arzumu körüklüyor. Uzun siyah saçlarım gevşek, dağınık topuzundan düşüyor, arkamda sallanıyor. Yaklaştıkça titreşimler daha da artıyor.

Küçük kıyıda değiştirilmesi gereken eski bir ahşap bank var ve ayakkabılarımı çıkararak eşyalarımı oraya koyuyorum. Toprak ayak parmaklarımın arasına sürünüyor ve küçük taşlar ayaklarımın altına batıyor.

Yankıların sıklığı kalbimi umutla dolduruyor. Ayrıca bir arzu, bir ihtiyaç, anlamadığım bir şey var. Suyu girmeliyim. Bu her neyse, beni çağırıyor.

Gömleğimi ve ardından pijama altımı çıkarıp düzgünce bankın üzerine koyuyorum.

Sol tarafımda bir hışırtı duyunca içgüdüsel olarak göğüslerimi kapatıyorum ve kim olduğunu görmek için dönüyorum.

"Alo?" Sesim, tüylerimin diken diken olmasına neden olan, kafamın arkasındaki korkuyla çatırdıyor.

Belki de sadece esintidir.

Ağaçları, dalların oluşturduğu gölgeleri ve ardından suyun cam yüzeyini tarıyorum.

Burada bir şey var. Ve beni izliyor.

"Hepsi senin kafanda Mickey. Burada kimse yok. Sadece sen varsın," diyorum kendi kendime, terapistimin bana söylediği cümleleri tekrarlayarak.

O gitti. Sadece sen varsın. Kontrol sende.

"Kontrol bende," diye fısıldıyorum kendimden başka kimseye.

Suyu dalgalandıran daha güçlü ve daha yüksek titreşimler ilk adımımı atmamı sağlıyor. Suyu adımımı attığımda serin suyun şoku nefesimi kesiyor. Gölün ipeksi dokunuşunun ayak bileklerime ulaştığını hissettiğim an içimdeki fırtına dinliyor.

Ben güvendeyim.

Daha da yürüyorum, ayaklarım dipteki ağır ıslak kumda çok derin olana kadar kayıyor. Nefesimi tutarak başımı yüzeyin altına eğiyorum ve beni buraya getiren titreşimleri içime çekiyorum.

Nefes almak için ayağa kalkıyorum, sırt üstü dönüyorum ve kollarımı açıp gökyüzüne bakarak süzülüyorum. Bu benim yeni favori eğlencem olabilir. Gözlerimi kapatıyorum ve kendimi rahatlamaya bırakıyorum. Su beni sanki biri kollarıyla sarıyormuş ve boğulmamı engelliyormuş gibi sarıp sarmalıyor.

Yapabilirim.

Yüzeyin altına dalıp dibe batabilirim, göl suyunu içime çekmekten başka çarem kalmayana kadar son nefesimi tutmaya çalışabilirim. Ciğerlerimi doldurmasına izin verebilirim. Bana dair son işaretlerin son nefesimi içeren baloncuklar olmasına izin verebilirim. Yüzeye ulaşip patlayacaklar ve rüzgârın havayı alıp götürmesine izin vereceklerdi.

Burada ölebilir ve huzur bulabilirim. Bu seçenek beni rahatlatıyor. Bu düşünmemem gereken bir seçenek ama ölümü günde birden fazla kez düşünmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum.

Ama hayata yeni bir başlangıç yapmışken olumsuzluklara boyun eğmeyeceğim. Aşmam gereken pek çok engel var ve normalliğin bitiş çizgisine ulaşmayı umarak her birini atlamak istiyorum.

Bu titreşimler sanki tam da nedenine karşıymışım gibi sırtımı gıdıklıyor. Su göğüslerimin üzerinde kayıyor, meme uçlarım serin sıcaklıktan boncuklanıyor, ama paniğin beni sıkıca kavramasına neden olan arzuyla nabız atmaya başlayan klitorisim.

Arzu hissetmek istemiyorum. Bir daha kimseyle seks yapmak istemiyorum.

Yine de huzurun kucaklayışı ya da beni tutan her neyse, elimi vücudumdan aşağı kaydırmama neden oluyor, parmaklarım hassas tomurcuğun üzerinde geziniyor.

Gözlerim kapanıyor, yalnızlığımı olan güvenimin bana zevk vermeye cesaret etmesine izin veriyorum.

Her nasılsa, klitorisimin etrafında dönerken hala süzülüyorum.

Uzun zamandır hissetmediğim bir uyarılma dalgası içinde soluk soluğa kalıyorum, sanki ilk kez oluyormuş gibi. Titreşimler güçleniyor ve yemin ederim havayı dolduran tatlı bir misk kokusu alıyorum, sanki beni yıkıyormuş gibi tepeden tırnağa ıslatıyor.

"Aman Tanrım," diye sızlanıyorum, orgazm olma korkusuyla ihtiyaç birbirine karışıyor.

Zihnimin ön saflarında kabuslarımla savaşıyorum.

"Kendine dokunmana asla izin yok. Uslu durmazsan bir daha . Artık seni ben kontrol ediyorum. Ne zaman zevk alacağına ve serbest kalacağına ben karar veririm."

Ty ile hiç zevk almadım. Hiç serbest kalmadım. O sadece kendini önemsiyordu.

Dişlerimi sıkarak sesini kafamın arkasına itiyorum, sesini nefret ettiğim her şeyin derinliklerine sürüyorum.

Klitorisimin etrafında daha hızlı dönerken dudaklarım aralanıyor ve gözlerim yıldızların tekrar parıldadığını görmek için açılıyor.

Kendim gibi hissetmiyorum. Sanki ele geçirilmiş gibiyim ve başka biri bana bunu yaptırıyor.

"Ah, siktir. Oh, siktir," diye sızlanıyorum, kendimi görmek için çenemi aşağı eğiyorum. Burada başka kimse yok.

Sadece ben varım.

Hızlı, küçük daireler çizerek hızını artıran benim.

Titreşimler göğsüme batıyor ve sanki bana bastırılmış bir oyuncak varmış gibi klitorisime hisler katıyor.

"Benim için gel, dostum. Sana sarıldığımda ne kadar güzel görüldüğünü görmeme izin ver," diye fısıldıyor bir ses kulağıma usulca.

Fısıltı olup olmadığından emin değilim, suyun, rüzgârın ve zaten benimle konuşan yankıların sesine karışıyor. Ses yumuşak, derin ve istekli. Onu dinlemek istiyorum; uçurumun kenarından düşmek istiyorum.

Kendime tekrar güvenebilmek istiyorum.

"Yakında benden çok daha fazlasını alacaksın, benim çekingen küçük . Tahmin edebileceğinden çok daha fazlasını."

Bağırışım gölün boşluğunda yankılanıyor. Gördüğüm tek şey yukarıdaki yıldızlar değil ve arzu, gerçek, çıldırmış bir uyarılma, içimde bir gelgit dalgası gibi yuvarlanıyor.

"İçgüdülerine güvenen iyi bir kızsın. Onları hatırlamak için en iyisini yapacaksın," diye homurdanıyor bilinmeyen ses, görünmez bir el göğüslerimin arasındaki yumuşak teni okşuyor. "Ve bunu sana kimin yaptığını bana söyleyeceksin. Eşime kimin zarar verdiğini söyleyeceksin."

Gözlerimi kapatıyorum, berbat zihnimin bana huzur vermek için yarattığı ateşli rüyanın tadını çıkarıyorum.

"Senin üzerindeki her bir yara izini onun üzerine koyacağım. Onu avlayacağım. Onu senin için öldüreceğim. Sen benimsin. Bana söyleyeceksin. Bana söz ver," diyor ama ses tonu beni korkutmuyor.

Beni tatmin ediyor.

"Söz veriyorum," diye orgazm sonrası bir sesle cevap veriyorum, gözlerim rahatlamayla kapanıyor.

"En yüksek ses seviyesinde var olmayı hak ediyorsunuz. Bunu gerçekleştireceğim."

Geçen konuşma gerçekmiş gibi gelmiyor. Muhtemelen değildir. Rahat etmek için uydurduğum başka bir senaryo. Bedenimdeki görünmez tutuş kayboluyor ve kendime yalnız olduğumu hatırlatıyor. Başka kimse yok.

Sadece ben ve benim boktan zihnim. Eğer bu benim aklımı tamamen yitirmemse, umurumda değil. Huzur bulmak yeterince zor ve onu bu şekilde kazanmam gerekiyorsa, kazanacağım.

Karnımın üzerine dönüyorum, başımı suyun üzerinde tutarak uzun kulaçlarla kıyıya doğru yüzmeye çalışıyorum. Suyu yarararak ilerliyorum, zihnimde beni sürekli bir merak içinde bırakan bir bulanıklık var.

Birinin beni izlediği hissi hâlâ orada. Paranoya olduğunu bildiğim için görmezden . Kafamın içinde alarm zilleri çalmıyor, yani bunun bir anlamı olmalı. Eğer bu benim yeni hayatımsa, buna gerçekten alışabilirim.

Beni ben yapan şeylerin parçalarını kaybetmek yerine huzuru hak ediyorum.

Yeterince sığlaştığımda ayaklarım yere çarpıyor ve uzun saçlarım sırtımdan aşağı sarkarken kıyıya doğru yürüyorum. İçindeki suyu sıkarak çıkarıyorum ve göle dönüyorum, kendimi bu kadar yeni hissetmemi sağlayan sihirli mucizelerin ne olduğunu merak ediyorum.

Banktan havluyu alıp gövdemin etrafına sarıyorum ve kenarlarını sağ göğsümün hemen üzerine sıkıştırıyorum.

Sihir olmayabilir ama burada ona yakın bir şey var. Evime doğru ilerliyorum, kapıyı açıyorum ve duruyorum.

Aşağı bakıyorum, havluyla olduğumu fark edince kaşlarım çatılıyor. ıplağım. Tepeden tırnağa ıslağım. Yüzmeye gitmiş olmalıyım.

"Lanet olsun," diye küfrediyorum, başım ağrımaya başlayınca başımı öne eğiyorum.

Yine uyurgezerlik yapıyor olmalıyım ki bu birkaç aydır başıma gelmemişti. Başımı omzuma çeviriyorum, gözlerimi şüpheli huzurun üzerinde gezdiriyorum ve ben oradayken neler olduğunu merak ediyorum.

Son otuz dakikaya dair hiçbir anı yok.

OceanofPDF.com

CHAPTER FIVE RHETT

Onu suyun içinde tutanın ben olduğumu, sırtüstü yüzerken kollarımın onu sımsıkı sardığını bilmiyor. Elini bacaklarının arasına götürenin ben olduğumu, içimde ateşlediği zevki hissetmesini istediğimi bilmiyor.

Görünmez olmanın gerçekten de avantajları var.

Eşim çok güzel ama fiziksel ve zihinsel olarak yaralı. O kadar çok şey hissediyorum ki, sakın ve rahat olduğunda bile korkusunu tadabiliyorum.

Beni yanlış anlamayın, tadı çok lezzetli.

Onu yanıma çağırmak için daha fazla bekleyemedim. Aylarca etrafta uçtuktan, bir canavar gibi karada yaşadıktan sonra nihayet onu buldum. Yeteneklerimi anlamak ve öğrenmek zordu. Onun kokusunu takip ettiğimi düşünerek haftalarca batıya uçtum, aslında daha da uzaklaşmışım. Yeni benliğimi öğrenmek için aylarca kendimi hiçliğin ortasına bıraktım.

Ben onları öğrenirken, kendimi farklı kokuları takip etme konusunda eğitirken, hayvanlarım sabırsızlanmaya başlamıştı. Zaman akıp gitti - haftalar ve aylar hayal kırıklığı içinde geçti, sonunda hayvanlarımı kontrol etmeyi mükemmelleştirdim ve tekrar yola çıktım.

Evinin dışındaki göle indim, timsah formuma dönüştüm ve onu izledim.

Şimdi buradayım ve kendimi kontrol edemiyorum. Onu bir süre izler, alışkanlıklarını öğrenirim diye düşünmüştüm ama hayır, o aptal insan benzeri fikrin canı cehenneme.

O benim. Sahiplenilmesi gerekiyor. Onu hayatta, ölümden ve aradaki her şeyde koruyacağımı anlaması gerek. Korku mu? Şiddetimi doyurmak için onu tüketeceğim, böylece asla acıyı deneyimlemek zorunda kalmayacak. Kabuslar? Onları istila edeceğim ve ona adımı haykırmasını sağlayan rüyalar vereceğim. Zayıflık mı? Beni sırtımda taşıırken ona ne kadar güçlü olduğunu göstereceğim.

Zamanla onun için en iyi şeyin ben olduğumu anlayacaktır.

Onu, tek bir parçanın bile insan olmadığına ikna edeceğim. Bir canavara sahip olabilecekken neden bir erkek seçsin ki? Suyun altındayken, titreşirken, sırtına bakarken gördüğüm vücudunun her yerindeki yara izleri, sadece bir erkek böyle bir mükemmelliğe zarar verebilirdi.

Ama ben?

Bunları ona takan adamı yaralayacağım ve sonra ona bir tane vereceğim. Sadece bir tane.

Isırmam, benim olduğunu iddia etmem.

Bu düşünce timsah formumdaki sikimi sertleştiriyor, denizanası gövdesi suyun altında parlıyor.

Daha fazla bekleyemem. Daha fazlasına ihtiyacım var.

Gün doğumundan önce sadece birkaç saat karanlık kaldı. Güneş bana dokunduğunda taşla dönüşeceğim ve bedenimi gece olacaklar için şarj edeceğim. Tek umudum havanın bulutlu olması. Eğer hava bulutluysa insanların arasında yürüyebilir, meraklı bakışlara maruz kalabilirim ama o zaman gözüm eşimin üzerinde olur.

Belki onunla konuşurum bile.

O zamana kadar, sadece onun bana verebileceği bir şeye ihtiyacım var.

Göl kenarında, yıldızların altında beni baştan çıkardı, vücudu bir av alanıydı ve ben onun tadına açtım.

Eğer bir şey beni onu almaktan alıkoyarsa lanetleneneceğim.

Kuyruğum bulanık suyu yararak beni kıyıya doğru itiyor. İki ayağımın üzerinde durduğum ve iki kolumun olduğu insansı formuma geçiyorum ama benzerlikler burada bitiyor. Taş derim vücudumun belirli bölgelerindeki timsah pullarımın yerini alıyor. Formuma sadık kalan tek şey sarı saçlarım. Uzun, omuzlarımı geçiyor ve birkaç parçası sikimle aynı neon mavisi renkte parlıyor.

Suya bakıyorum, yansımam bana geri bakıyor.

Gözbebeklerim yarık, irislerim yosun yeşili. Azı dişlerim kınından çıkmış gibi duruyor. Kulaklarım sivri, derim taş gibi çatlak ve bu da beni ben yapıyor.

Evdeki duşun açılma sesini duyunca dönüp arka kapıya bakıyorum. Bir an bile düşünmeden, bunun ne kadar yanlış olduğunu düşünmeden hırlayarak ileri atılıyorum.

Çimlerin kesilmesi, güvertenin değiştirilmesi gerekiyor ve çatıda bir delik var. Eşimin -ne demekse- bu kadar güvensiz bir evde yaşamasından hoşlanmıyorum. Evi yenilemeyi planladığını biliyorum ama bunu tek başına yapmayacak.

Basamakları hızla çıkıyorum ve kanımda gizlice yaşayan hayaleti çağırıyorum, görünmez oluyorum, böylece kilitleri bozmadan evine kolayca girebiliyorum. Gerçi buraya zorla girmek zor olmazdı. Sert bir çekişle kapıyı yerinden sökebilirim.

Cam kapıdan içeri süzülürken karıncalanma hissi vücudumda dolaşıyor. İçeride durup yeni evimin etrafına ilk kez bakıyorum. Duvarlar kirli. Yerde delikler var ve çatıda ay ışığının içeri girmesini sağlayan dev bir delik var.

Bir anı ellerimi işe başlamak, her şeyi onarmak, bu evi evimiz yapmak için kıpırdatıyor.

Bunu onun için yapabilirim, ama önce onu sahiplenmem, sonsuza dek kendime bağlamam ve onu doğurmam gerekiyor.

Çocuklarımız burada olacak. İsteddiği tüm çocukları. Onlara nasıl yüzüleceğini, nasıl yer değiştirileceğini ve bu formda nasıl olunacağını öğreteceğim. Bir aile olacağız.

Sikeyim.

Kokusunu içime çekiyorum, aletimin etrafındaki dokunaçlarım ona dokunmak için geriliyor ve sallanıyor. Kanım onunki için yanıyor ve dişlerimdeki ağrı, onun tarafından beslenmeye duyduğum ihtiyaçtan neredeyse acı veriyor.

Bir adım ileri atarak onun koku izini takip ediyorum, kapısına yaklaştıkça burun deliklerim açılıyor. Kollarım duvara doğru dönüyor ve pençelerim uzayarak arkamda beş derin oyuk açıyor.

Ölümün eskimiş kokusu göğsüme dolduğunda kaşlarım birbirine yapışıyor. Sol tarafa bakıyorum, ortasında bir çatlak olan kapalı bir kapıya bakıyorum. Merak beni baştan çıkarıyor ama kendimi içeri girmekten alıkoyuyorum, bakışlarımı koridorda banyo kapısına doğru kaydırıyorum.

Duşun tıslaması hâlâ devam ve eşimden gelen küçük bir uğultu göğsümde bir mırıltı yaratıyor.

Sesine bayılıyorrum.

Ve boş odanın kapı tokmağını çevirmek yerine, çürüyen bir şeyin kokuşmuş kokusunu arkamda bırakıyorum. Onun büyülü sesi bir ip gibi etrafımı sarıyor ve beni zahmetsizce çekiyor.

Tahtadan içeri adım atmadan hemen önce duruyorum ve evdeki diğer her şeyden farklı olarak yeni olduğunu fark ediyorum. Bu kapı geniş ve kare bir tepeye sahip olmak yerine kemerli. Bedenim bariyerin içine batarken kalbim çarpıyor ve diğer taraftan çıkıyorum.

Hava sıcak, her nefes alıp verişimde ciğerlerime sızıyor. Buhar yoğun bir sis. Bulutların arasından onu duşta göremiyorum ama şampuanının kokusunu alıyorum ve sikime uzanıyorum.

Arkadaşıma daha yakından bakmak için öne doğru sürükleniyorum.

Duş kabini eski. Kapı kayıyor ve cam yerine buzlu kalın plastikten yapılmış, altın boyaya batırılmış daha fazla plastikle süslenmiş. Bu banyonun içi eski ama temiz ve çalışır durumda.

şimdilik önemli olan tek şey bu.

Kabin ikimiz için de yeterince büyük ve sırtım duvara dayalı şekilde durup suyun vücudundan aşağı damlamasını izliyorum. Vücudu mükemmel, biraz fazla ince ama bunu düzelteceğim. Onun için avlanmam ve taze avlar getirmem gerekecek. Ete ihtiyaçı var.

Yeni bakış açımıla öne eğiliyor, gözlerimi vücudunda gezdirirken daraltıyorum. Göğüslerine odaklanabilmek istiyorum, nasıl mükemmel bir avuç olduklarına. Göründüğü kadar tatlı olup olmadığını görmek için kiraz rengi meme ucunu ağzıma almak için dilimi dışarı çıkarabilmek istiyorum. Onun güzel amına odaklanmak istiyorum. Dizlerimin üzerine çökmek ve yüzümü orada tuttuğu kalın ama kesilmiş saçlarına gömmek istiyorum.

Ama kolundaki damga beni hırlatıyor, şiddet ve cinayet vaat ediyor.

Ty, kabarık, pembe bir cilt olduğunu söylüyor.

"Alo?" diye bağırıyor, yüzündeki suyu ve sabunu siliyor.

Dışarıda çirkin suretime hakaret ederken kardeşinin ona taktığı isim olan Mickey, kabinin kapısını kaydırarak açtı.

Bunun için onu

öldürebilirim. Henüz

karar vermedim.

Mickey.

Bu ismi gerçekten çok seviyorum. Bu isme sahip biriyle hiç tanışmamıştım. "Alo? Orada biri mi var?"

Dudaklarımı birbirine doluyor, başka bir hırıltı çıkmasın diye sıkıca bastırıyorum. Tüm kasabaya eşimle birlikte olduğumu bildirmek için kükremezsem göğsüm patlayacakmış gibi hissediyorum.

Mickey kendi kendine, "Kimse yok," diye fısıldıyor, omuzları rahatlatarak düşüyor ve kapıyı tekrar kaydırarak kapatıyor.

Benim Ürkek Küçük .

Burada biri var ama benden korkmana gerek yok. Sadece seni ne kadar seveceğimden korkmalısın.

"Güvendesin. O burada değil. O burada değil." Nefes alış verişi değişiyor, gözleri yaşlarla doluyor. "O burada değil," diye sayıklıyor, korkunun çürümüş kokusu arzularımı bastırıyor.

Onu açıkça istismar eden ve benim asla yapmayacağım şekilde ona zarar veren bir adamdan bu kadar korktuğunu görmekten nefret ederek öfkemi yutuyorum.

Avuçlarını gözlerine bastırıyor. "Güvendesin. İyisin. O burada değil. O gitti. Artık sana zarar veremez."

Her cümle prova edilmiş gibi geliyor. Sanki milyonlarca kez söylenmiş gibi.

Ona bir daha asla dokunmayacak ama nereye giderse gitsin yanında olacağım.

Arkadaşım hıçkırmaya başlıyor, gözyaşları suyla birlikte akıp gidiyor ama orada olduklarını biliyorum. Tuzun kokusunu alıyorum ve tek yapmak istediğim düşmeden önce onları yalamak, böylece acısını dindirebilir, içimi onun ıstırapıyla yıkayabilirim, böylece artık hissetmek zorunda kalmaz.

Kendimi durduramayıp elimi göğsüne, tam kalbinin sert ve hızlı attığı yere bastırıyorum. Hâlâ panik modunda.

Onun hayaleti olacağım ve ona göremediği rahatlığı getireceğim.

Başparmağımı göğsündeki yara izlerinin üzerinde ileri geri ovuyorum, onu koruma, sevme ihtiyacımı hissetmesini umarak, canavarın ona bir daha asla dokunmayacağını bilmesini sağlıyorum. Yara izleri vücudunu kaplıyor. Bazıları tekil, bazıları ise sanki tik tak oynamaya karar vermiş gibi çaprazlama.

Karnından, bacaklarından ve hatta ayaklarının üstünden aşağı iniyorlar.

Canavarlarım intikam istiyor.

Nefes nefese kalıyor, nefes alış verişi nihayet yavaşlıyor ve kalp atışları sakinleşiyor. Elektrik mavisi gözleri şaşkınlıkla açılmış, alt kirpik çizgisinden son bir damla gözyaşı süzülüyor. Akık kadife saçları sırlıklam olmuş.

Omuzları ve yanakları sıcak sudan kızarmış. Onu en çıplak, en savunmasız anında görüyorum.

Ve daha önce hiç bu kadar çarpıcı bir kadın görmemiştim.

Elini benimkinin üzerine koymaya çalışıyor. Onun yerine, avucu bedenimin içinden geçiyor ve bedenlerimizin küçük bir parçası bir oluyor.

Dudaklarımı yalıyorum, dokunduğumuz yere bakıyorum. Sikim zonklayarak canlanıyor, dokunaçlarım tenine dokunmak için can atıyor.

Mickey'nin verdiği his saf elektrik ve şaftımdan aşağıya doğru dans ediyor. Neden bu canavar olmak için yaratıldığımı dair herhangi bir sorum varsa, cevabım tam önümde duruyor.

"Bu ne?" diye soruyor, sanki beni görebiliyormuş gibi bana bakıyor.

O yapamıyor ve içimde küçük bir parça ölüyor çünkü ya tek olacağım şey buysa? Ya her zaman sadece onun hayaleti olacaksam?

Parmakları benimkilere sürtünürken yüzünün sağ tarafında küçük bir gülümseme beliriyor. Belki de derinlerde bir yerde beni hissediyordur. Bir şeyin - benim- burada olduğumu hissediyordur.

Mickey'nin eli arkasını dönebilmesi için düşünüyor ve vücudunun ön tarafı ıslanıyor. Sırtını gördüğümde bir hırıltı daha tutuyorum. Bunu kim yaptıysa ona lanet bir hayvan gibi davranmış. Onun adına çok kızgınım. Avlanma ihtiyacı beni ele geçiriyor, bir şeyi, birini öldürmek istiyorum.

Başlangıç olarak o.

Kazara küçük, sessiz bir hırıltı çıkmasına izin veriyorum ve Mickey duraksıyor, saçlarını omzunun üzerinden toplayarak başını çeviriyor. Kırpikleri ıslak ve uzun, neredeyse kaşlarının dibine ulaşıyor.

"Aklını kaçıyorsun Mickey," diye mırıldanıyor kendi kendine ve gömme raftan yüz yıkayıcısını kapıyor.

Eğer aklını yeterince kaçırmasını sağlarsam, benimle birlikte olması çok daha kolay olacak.

Duvara yaslanıyorum, elimi karnımdan aşağı kaydırırken dikkatim yuvarlak, dolgun kıkına kilitleniyor. Hiçbir yara izi yok ve içimdeki hastalıklı, çarpık dürtü bunu değiştirmek istiyor.

Yumruğumu sıkıp onun amı olduğunu hayal ederek kendimi okşuyorum. Suyun vücudundan aşağıya şehvetli bir şekilde damlayışını izlerken dilimi ısırarak bir inilti tutuyorum. Arkadan amının en küçük görüntüsünü görebiliyorum. Kendimi şu anda onun içine gömülmüş, onu duvara yaslamış, yüzünü duvara çarpmış ve boynunun kıvrımını ısırırken ona çarparken hayal ediyorum.

Diğer elimi kullanıp tabanın etrafına sararken, diğer elim üst yarıyı çalıştırıyor. Birlikte, kendimi daha sert becererek büküyorum ve sıkıyorum. Yaptığı her hareket suyun vücudundan farklı bir şekilde aşağı kaymasına neden oluyor ve bu nehirlerin her yarığı yalayan dilim olduğunu hayal ediyorum.

Şaftımdaki şerit benzeri kenarlar, parmaklarımın her kaymasıyla beni orgazma yaklaştıran ekstra hassas.

Hayalet formumu bırakıyorum, büyük bölmenin diğer tarafında sessiz kalarak onu izliyorum. Görünmez kalmak çok fazla enerji gerektiriyor.

Burada olduğumu, arkasında olduğumu ve eğer bakarsa beni alabileceğini bilmiyor. Mickey'nin hiçbir şeyden haberi yok.

Bakışlarım boynuna kilitleniyor, gelişmiş görüşüm nabzını sıfırlıyor. Sessiz bir tıslamayla dişlerimi gösteriyorum ve aletim boşalmak üzereyken o tanıdık neon mavisi rengiyle parlamaya başlıyor. Tam kendimi ona doğru fırlatmak üzereyken hayaletimden yardım istiyorum ve tam zamanında dönerek bana göğüslerini göstermesini sağlıyorum.

Bir gün sütle dolacaklar ve ben onun çocuklarımıza verdiği tatlı yiyeceklerin tadına bakarak kendimi besleyeceğim.

Kendimi tutamıyorum. Boşalacağım.

Gözleri hâlâ kapalı ve vücut temizleyicisine takılma riskim var. Üstünü olabildiğince sessizce açmak için sikimi serbest bırakmak zorundayım, ama yeterince boşluk bulduğumda, avucumu tekrar kendime sarıyorum, elimi bulanık bir hızda beceriyorum, vampirimin bu orgazma kandan daha çok ihtiyacı var.

Denizanası ucumu kabın içine doğrultarak, orgazmım yarığıma yaklaşırken aletimdeki damarın mavi renkte parlamasını izliyorum. Dişlerimi koluma batırıyorum, elektriklenmiş boşalmamı onun vücut yıkamasına dökerken Mickey'nin adını haykırma isteğimi bastırıyorum.

Yeşilimsi vücut yıkamasının içine o kadar çok kalın akıntı yerleşiyor ki sayısını unutuyorum. Hayal kırıklığı içinde duvara yaslanıyorum, her damlanın onun içine girmesini ve beni onu hamile bırakmaya bir adım daha yaklaştırmasını diliyorum.

Kapağını kapatıyorum ve rafa geri koymadan önce iyice çalkalıyorum.

En azından şimdi yine benimle yıkanacak.

Göl ve bu vücut yıkaması arasında, benim kokumu alacak.

Mickey lifine uzanıyor, sonra sapına bastırıyor, orgazmımdan dolayı sabunun içinde hala küçük cıvatalar ateşleniyor. Dikkatle izliyorum, gerçekten vücudunu yıkamak üzere olup olmadığını görmek için nefesimi tutuyorum, o sırada kolumdan aşağı damlayan bir damla dikkatimi çekiyor.

Isırığının derisi iyileşti ama kan hâlâ orada, yere damlamayı bekliyor. Parmağımla siliyorum ve eşime yaklaşmaya cesaret ediyorum. Sabun göğsünde köpürüyor ve burnuma tatlı bir kavun kokusu geliyor ama hemen altında yatan benim miskim. Planımın işe yaradığını bilerek sırtıyorum.

Daha fazlasına ihtiyacım var çünkü olanlar hala yeterli değil, alt dudağındaki basit kan damlasını siliyorum ve o irkilerek dudaklarını yalıyor.

"Ne be?" Ağzına uzandı. "Belki dudağıımı ısırılmışımdır." Evet, belki de ısırılmışsındır, benim çekingen küçük çiçeğim.

Diğer tarafa geçene kadar kabinden sızıyorum, vücudunun görüntüsünü şimdiden özlüyorum ve görmesi için aynadaki buğulanmaya bir not yazıyorum. Katı maddelere dokunmak alışık olduğumdan daha fazla enerji harcıyor ama bunu onun için yapacağım.

"Ben seninim, sen de benim. Sonsuza dek, Mickey."

Birinin beni izlediğini hissedince durup omzumun üzerinden bakıyorum ve tüylerim diken diken oluyor. Neredeyse statik elektrik gibi, bir enerji, parmağımı tam olarak koyamadığım bir şey.

"İyi misin?" Caden sigara molasında binanın kenarına yaslanarak soruyor.

Rüzgâr kıpırdıyor ve yukarıda yağmur vaat eden bulutlar oluşuyor. Burada yağmurun bu kadar hızlı yağması çılgınca. Bir an güneşli, bir an kötü bir fırtına beni sığınak aramaya itiyor.

"Ben iyiyim." Sıra dışı bir şey olup olmadığını görmek için park yerine bir kez daha bakıyorum.

Sıraların arasında sadece park etmiş araçlar ve Caden'in sigarasının kokusu var. Rüzgâr alçak dallardaki yaprakları hışırdatıyor. Birden göğsümde yine bir baskı hissediyorum, tıpkı birkaç gece önce duştayken hissettiğim gibi.

Ve hemen sakinleşiyorum.

"Emin misiniz? Hayalet görmüş gibisin. Bugün izin alabilirsin. Yeni evle ilgili çok işin olduğunu biliyorum. Bu vardiyayı idare edebiliriz," diye teklif ediyor ve sigarasını yere atıp közünü söndürüyor.

Başımı salladım. "Hayır, meşgul olmam lazım. ve tekrar uyurgezer olmaya başladım. Sanırım Milo ve Minnie'yle birlikte olamamanın verdiği stres yüzünden, anlıyor musun? Büyük bir proje üstleniyorum. İyi olacağım. Sadece daha fazla programa ihtiyacım var."

Bakışlarını daraltıyor, bana inanıp inanmadığını tartışıyor. "Uyurgezerlik mi? Zor olmalı."

Ona acımasız bir gülümseme veriyorum. "Evet, o zamana kadar..." Ayaklarıma bakıyorum. "Fark etmez. Zaten evden çıkmam gerekiyor. Yerleri değiştiriyorlar ve çatıya başlıyorlar."

"Bittiğini görmek için sabırsızlanıyorum. Harika bir mülk parçası. Boşa gittiğini görmekten nefret ediyorum."

"Orada yaşayan birini hiç tanıdınız mı?"

Benim için lokantanın kapısını açıyor, zil şingirdiyor. "Hayır. Korkarım bu benim zamanımdan önceydi. Gördüğü sevgiye değer." Uzun kollu gömleğime ve pantolonuma bakıyor. "Seksi değil misin?"

Yanıyorum ama yaralarımı asla göstermeyeceğim. "Hayır, ben iyiyim. Lokanta biraz soğuk." İçeri giriyorum ve Demi'yi hostes standının arkasında görüyorum.

Geniş ve mutlu bir şekilde sırtıyor, kocası Creed'in aksine beni gördüğüne gerçekten seviniyor. Onun arkasında korumacı bir şekilde duruyor ve hırlamaktan başka bir sebep olmaksızın hırlıyor. İyi niyetli. Onun için onu seviyorum. Dövmeli teni, altın rengi gözleri ve sivri dişleriyle biraz tuhaf ama herkesin tercihleri vardır, değil mi? Yargılama yok.

Ama bence onda bundan fazlası var. Bence o bir canavar, bunu yüksek sesle itiraf edeceğimden değil, yoksa insanlar deli olduğumu düşünür. Demi'yi kıskanıyorum. Haftanın her günü bir erkek yerine bir canavarı tercih ederim.

"Selam kızım. Nasılsın?" Demi hamile karnını ovuşturarak selam veriyor.

Oğulları Storm şu anda Creed'in gövdesinin her yerinde sürünüyor ve Creed hiç ürkmüyor. Sanki birinin oğlu hakkında bir şey söylemesini bekliyormuş gibi lokantayı tarıyor.

"Güzel. Yorgunum." Saçlarımı beceriksizce kulağımın arkasına sıkıştırıyorum, başka ne diyeceğimi bilemiyorum. İnsanlarla nasıl birlikte olacağımı hatırlayamıyorum. Çok uzun zamandır kendi kendimin arkadaşım ve bu bir alışma süreci. Bir gün normal olabileceğimden emin değilim. "Peki ya sen? Nasıl hissediyorsun?"

Karnına vurarak inliyor. "Bu bebekler beni kum torbası olarak kullanmayı bıraksa kendimi çok daha iyi hissedeceğim."

Creed

sırtıyor.

Sanırım.

Çok dişlek.

"Çocuklarım güçlü. Bu iyi bir şey."

Demi gözlerini kısarak ona bakıyor, yanakları hayal kırıklığıyla kızarıyor. "Öyle mi? İyi mi? Karnına defalarca yumruk atmama ne dersin, bakalım hoşuna gidecek mi? Belki o zaman bu kadar mutlu olmazsın." Storm'u onun omzundan kaptığı gibi kalçasına atıyor ve paytak paytak yemek odasından geçerek ofisine gidiyor.

"Ben ne yaptım?" Creed soruyor, uzun siyah pençesi podyumu kazıyor. "Hiç mantıklı değil."

Kasabanın şerifi Jake yakındaki bir kulübeden, "Yemin ederim, bazen senin akılsız olduğunu düşünüyorum," diyor.

"Bazen ölsen daha iyi olur diye düşünüyorum ama işte buradayım, seni öldürmeme izin yok," diye alay ediyor Creed.

Sidik yarıştıran iki adamın arasına girmek istemediğim için yanlarından hızla geçiyorum.

Ama yeterince hızlı değilim.

Creed beni bileğimden yakalıyor, beni incitmemek için nazikçe tutuyor ama bu beni olduğum yerde durdurmaya yetiyor. Donup kaldım. Panik gözümü alıyor, beni yok etmek isteyen bir Azrail gibi.

"Tuhaf kokuyorsun," diye öyle yüksek sesle bağılıyor ki lokantadaki herkes dönüp bana bakıyor.

Yüzüm utançtan kızarıyor ve Ty ile haftalarca banyo yapmadan geçirdiğim günleri düşünüyorum. Şimdi günde iki kez banyo yapıyorum. Duşlar, deodorant ve parfüm arasında kötü kokmam imkansız.

Aman Tanrım, ya uzun kolluysam ve düşündüğümden daha fazla terliyorsam?

"Creed," diye homurdanıyor Caden alçak sesle. "Kaba olmak hakkında nasıl konuştuğumuzu hatırlıyor musun? Bu kabalık."

"Kaba olmaya çalışmıyorum," diye homurdanıyor. "Kokunda bir tuhafılık var, hepsi bu. Genelde panik ve korkuyla birlikte biraz acı olur ama şimdi başka bir şey var."

"Yine. Kaba," diyor Caden ona.

"Panik ve korku kokusu alamazsın," diyorum temkinli bir şekilde. "Ama evimin arkasındaki gölde yüzüyordum, belki de öyledir."

"İyi kokuyorsun Mickey. O salağın sana aksini söylemesine izin verme." Jake ayağa kalkmadan önce masaya birkaç dolar atar.

"Bu salak-" Creed, Storm'un bacağına çarpıp kollarını ve bacaklarını bir maymun gibi etrafına sararak vücuduna tırmanmasıyla susturulur. "-Çocuğum burada olduğu için mutlu olsan iyi edersin, Jake. Senden bıktım artık."

Jake homurdanarak pantolonunu kemerinden yukarı çekti. "Bunu daha önce de duymuştum. Demi benim arkadaşım. Beni incitirsen, onu da incitirsin."

"Daha iyi arkadaşlara ihtiyacı var."

"Siz ikinizin didişmesi başımı ağrıtıyor." Caden şakaklarını ovuştururken bir şimşek lokantanın hemen dışına çakıyor.

Gürültüyle irkilerek sıçradım.

Creed sonunda beni bırakıyor, başını eğiyor ve burun delikleri açılıyor. Başka bir soru sormak üzereyken bir şimşek daha çakıyor ve çılgık atıyor.

Caden'in gözleri şimşegin getirdiği hızlı parıltıyla parlak bir mavi renkte parlıyor, ancak renk orada olduğu kadar hızlı bir şekilde bir sonraki anda kayboluyor.

Aklımı kaybediyorum. Sesler duyuyorum, dokunuşlar hissediyorum ve şimdi de bir şeyler görüyorum.

Göğsümün ortasındaki o tanıdık dokunuş beni huzurla örtüyor, neredeyse anında sakinleştiriyor. Ne olduğunu, neden olduğunu ya da yine her şeyin kafamın içinde olup olmadığını bilmiyorum.

İçim dışım karmakarışık, denizin ortasında okyanusun dibine batmayı bekleyen bir enkazım. Ben suda zar zor ilerliyorum ve etrafımdaki herkes kıyıya doğru yüzüyor.

"İyi misin Mickey?" Kardeşimin güvenli sesi başımı sallamamı sağlıyor.

"Evet," diye mırıldanıyorum. "Özür dilerim. Düşüncelere dalmışım. Ben iyiyim millet. Ve Creed, kokum hoşuna gitmediği için özür dilerim."

Storm Creed'in saçını çekiştiriyor ve adam omzunu silkerken hiç aldırıyor. "Kimsenin kokusundan hoşlanmıyorum. Sadece Demi'nin."

"Çok tuhafısın," diye mırıldanıyor şerif.

Telsizi çatırdıyor ve bir kadın sesi konuşmaya başlıyor. "Tüm birimler. Tüm birimler cevap verin. Bir soygun oldu-"

Jake radyosunu kapatır, böylece gerisini duyamayız. "Bu benim işaretim. Gitmem gerekiyor."

"Sonunda," diyor Creed açıkça. "Seni hiç görmemek dileğiyle."

Jake gülümser ve kapıdan çıkarken elini silahının üzerine koyar. Zil çalıyor ve sert yağmur taneleri daha yüksek sesle yağmaya başlıyor.

Saçmalık.

Eğer yağmur yağarsa, çatı bugün yapılamaz. Umarım en azından üzerine bir muşamba koyarlar.

Aklımda evle ilgili milyonlarca düşünce dolaşüyor ve bunun gerçekten yapabileceğim bir şey olup olmadığını merak ediyorum. Evdeki bu tadilat bir sınav. Kendime sıkı çalışabileceğimi ve uzun süredir ihmal edilmiş bir şeye yeni bir görünüm kazandırabileceğimi kanıtlamak istiyorum.

İç çekerek önlüğü belime bağlıyorum, bağları çözülmesin diye arkadan çift düğüm atıyorum. Milo barın arkasında bira dolduruyor ve milkshake yapıyor. Müşterileri cezbetme konusunda profesyonel olduğu için Demi onu bar müdürlüğüne terfi ettirdi.

Minnie daha çok idari işlerle ilgileniyor.

mi? Garsonluk yapıyorum ve hayatımda ne yapacağımı bulmaya çalışıyorum. Hangi konuda iyi olduğum ya da ne yapmaktan hoşlandığımı hakkında hiçbir fikrim yok. Bir şeylerin ilgimi çekeceğini umarak günü gününe yaşıyorum.

Dürüst olmak gerekirse, düşünebildiğim tek şey ev için alışverişe çıkmak. Tadilatın derinliklerine dalmak istiyorum.

"Aptal kız, onu da mahvedeceksin."

"Hayır, yapmayacağım," diye fısıldıyorum sıkı dişlerimin arasından Ty'ın kafamın içindeki sesine. "Hayır, yapmayacaksın, ne?"

Elimi göğsüme götürerek çığlık atıyorum, o kadar hızlı dönüyorum ki ayağım kayıyor ve düşmeye başlıyorum. Bir kol belime dolanıyor ve beni boynumu kırmaktan kurtarıyor.

"Aman Tanrım, teşekkür ederim. Ucuz atlattık."

"Neydi o?" Creed hostes standından soruyor, Storm küçük dişleriyle onun omzunu ısıyor ve adam yine de irkilmiyor.

"Bu iyi insan beni düşerken yakaladı." Arkamda bir yeri işaret ediyorum.

Creed durduğu yerde arkasına yaslanır ve Storm onu taklit eder. Oğlu onun omuzlarında durur, saçlarını dizgin gibi tutar ve eğilir. İki Creed.

Dünya buna hazır değil.

"Orada kimse yok Mickey. Emin misin?"

"Neredeyse yüzümü parçalıyordum. Evet, eminim." Beni kurtaran kişiyle konuşmak için arkamı döndüm ama Creed haklıydı.

Orada kimse yok.

Etrafımda dönüp lokantanın her yerine bakıyorum. Uzak tarafta geç saatte yemek yiyen birkaç çift var ama onun dışında lokanta boş.

"Yemin ederim Creed. Burada biri vardı. Kolunu hissettim." Adamın dokunduğu yere dokunuyorum, belim hâlâ birleştığımız yerden sıcak.

Bunu tekrar hissetmek istiyorum. O anlık kıvılcımı hissetmek istiyorum. O bir saniyede bir sessizlik hakim oldu, göğsümün ortasında baskıyı hissettiğimde beni saran sessizliğin aynısı.

"Her neyse, gitmiş. İnsan olsun olmasın her şeyin kokusunu alabilirim ama hiçbir şey yok Mickey." Creed cebinden bir bere çıkarıp kafasına geçiriyor. "Artık senin için saç çekmek yok. O şey acıtıyor, Storm." Oğlunu gömleğinin arkasından tuttuğu gibi Demi'nin bulunduğu ofise taşıyor ve beni lokantanın ortasında tek başıma bırakıyor.

Orada biri vardı. Aklımı kaçırmıyorum. Onu hissettim. Bir şey hissettim.

"İyi misin?" Caden elinde yeni pişmiş yemeklerle dolu bir tepsiyle mutfaktan çıkarken soruyor.

"Evet. İyiyim. Sanırım bir fincan kahveye ihtiyacım var." Mutfığa koşuyorum, lokantadan, insanlardan uzaklaşıyorum ve tezgahlardan birine yaslanıyorum.

Ellerimle kavriyorum, birkaç dakika boyunca nefes alıp veriyorum, sonra omzuma bir dokunuş geliyor.

Elim göğsüme gidiyor ve Holt olduğunu gördüğümde çığlığım boğazımda düğümleniyor. "Bugün çok fazla korktum Holt." Kıkırdıyorum, gelen o olunca rahatlayarak iç çekiyorum.

Koca bir ayı gibi bir adam ama bedeni ruhuna uymuyor. Tatlı ve nazik, biraz utangaç ve çok sessiz. Adam konuşmuyor.

Holt sağ elinde bir kahve fincanı tutuyor, fincan geniş avucunun içinde minyatür görünüyor. Sol elini kaldırarak bana uzatıyor. Parmakları önce iki, sonra bir işareti yapıyor.

İki krema, bir şeker.

Caden'a söylediklerime kulak misafiri olduğunu bildiğim için ona gülümsüyorum. Bardağa uzanıyorum, içime çektiğim buhar anında burnuma doluyor. Narin porselen avuçlarımı ısıtıyor ve ilk yudum beni dünyaya geri getiriyor.

"Teşekkür ederim Holt. Bunu bana getirdiğin için gerçekten minnettarım. Burada size yardımcı olabileceğim bir şey var mı? Şu anda dışarıda bana ihtiyaç olduğunu sanmıyorum. Yavaş ilerliyoruz, özellikle de bu fırtına yüzünden."

Başını sallıyor, dönüyor ve onu takip etmemi işaret ediyor. Memnuniyetle yapıyorum. Dünyada güvendiğim pek fazla erkek yok, hatta güvendiğimi söylemek bile zor ama Holt'un yanında kendimi hiç güvensiz hissetmedim. ondan kaçmam için bağırıyorum.

Sonsuza kadar korkamam. Korku içinde yaşamak beni iyileşmeye yaklaştırmaz, sadece beni daha uzun süre karanlıkta tutar ve getirdiği yalnızlık soğuktur.

Genellikle tüm sebzeleri doğradığı istasyonda duruyor. Sırıttıyorum.

"Sahi mi? Doğramayı hiç sevmezdin."

Omuz silkiyor, sonra da taze ekmek yapmak için bir araya getirdiği malzemeleri işaret ediyor. Onun ekmeğine bayılıyorum. Onunla Fransız tostı yapıyor, pudra şekeriyle tamamlıyor ve ekmek çok kabarık oluyor.

Ağzım sulandı. Yakında büyük bir tabak Fransız tostı için istekte bulunmam gerekecek.

"Tamam, anlaştık ama bir fincan kahve daha içmeme izin verirsiniz."

Su kelimesini söyleyerek başını sallıyor.

Gözlerimi deviriyorum. "Bu sabah bir bardak içtim."

Paçavrayı omzunun üzerinden atıyor ve kollarını kavuşturup gür kaşlarını kaldırıyor.

"Tamam-" diye mırıldanıyorum, havuçları doğramaya başlayarak "-Yarım bardak içtim. Yine de sayılır, Holt."

Başını sallıyor ve ekmek yapabilmesi için beni doğramalarımın baş başa bırakıyor. Mutfakta olmak ve ana yemek salonunun gürültüsünden uzak olmak güzel. Çok geçmeden, zaman akıp gittiği için ne kadar doğrama yaptığımdan emin olamıyorum ve boynumu kırıyorum.

Kahvem soğuk.

Gök gürlerken yukarıdaki ışıklar titrer. Bıçak tezgâha çarpıyor. Bir titreme vücuduma yayılıyor ve Ty'ın beni fırtınanın ortasında ellerim arkadan bağlı ve ağzım bantlı bir şekilde dışarıda zincirlediği anıyı hatırlıyorum.

Sanki enerji beni hissetmek için acele ediyormuş gibi bir elektrik akımı kollarımdan aşağıya doğru kayıyor.

Titrek bir nefes alıyorum, gözlerim dokunuştan yarı kapalı. Kollarımdaki tüyler diken diken oluyor. Parmaklarımda kenetlenene kadar aşağı doğru kayan bir şeyden tüylerin hareketini izliyorum.

Boğazım kurudu. Kalbim küt küt atıyor. Midemden klitorisime doğru yayılan bir sıcaklık var, çok uzun zamandır yaşamadığım bir his. Yutkunuyorum, dudaklarımı yalıyorum, Holt'un beni duymaması için sessiz kalıyorum.

"Sen iyisin, benim çekingen küçük çiçeğim. Ben hep seninle olacağım. Bir daha hiçbir şeyden korkmana gerek yok. Tek korkman gereken benim ne kadar

seni istiyorum." Erkeksi, kaba bir ses kulağıma fısıldıyor.

Holt'un da sesi duyup duymadığını kontrol ediyorum ama o hiç umursamadan hamur yoğuruyor.

"Kendini geliştirmeye çalışarak iyi bir iş yapıyorsun. Seninle gurur duyuyorum, dostum."

Elim kendiliğinden bıçağa uzanıyor. Bıçağın ucu kesme tahtasına saplanıyor ve ben bıçağı çeviriyorum - aslında ben çevirmiyorum - bu varlık, bu enerji çeviriyor. Şu anda çok korkmam gerekiyor ama tek hissettiğim korunduğum.

"Kurtulmak istediğim bir yara izi var - bir marka -" diye fısıldıyor zihnimin kayıp nedenine "- Sen bana aitken başka bir adamın senin üzerinde hak iddia etmesinden hoşlanmıyorum."

Dilim tutuldu. Söylemek istediğim çok şey var.

"Ben kimseye ait değilim." Sesimi kadar alçak tutuyorum ki, zar zor duyabiliyorum.

Paranoyaklaştım ve Holt'a tekrar baktım.

Kerevizi doğramaya başlıyorum, kendi yaptığım bir şey değil ve karanlık, kötücül bir kıkırdama omurgamdan aşağı kayıyor

"İşte burada yanılıyorsun Mickey. Sen benimsin. Her ."

"Adımı nereden biliyorsun?" Gözlerimde yaşlar oluşuyor ve bunun korkudan mı yoksa heyecandan mı olduğunu bilmiyorum. Bir tanesi serbest kalıyor ve yanağımda ıslak bir şey kayıyor.

"Tadın çok güzel."

Eğer zihnimdeki yeni müdür buysa, sanırım tüm hislerimi kaybetmek hiç bu kadar iyi hissettirmemişti.

CHAPTER SEVEN RHETT

Onun bedenine sahip olma düşüncesi bana çok fazla fikir veriyor ve bunları harekete geçirmek için yeterli zamanım yok.

Yeterince yaklaşıyorum. Ona kendi ellerimle dokunmak istiyorum, bir hayalet olarak değil, kendim olarak. Ve benim dokunuşum için acı çekmesini izlemek istiyorum.

Bu fırtına ihtiyaçlarımı kontrol etmeme yardımcı olmuyor. Gök gürültüsünden kaynaklanan atmosferdeki titreşimler çiftleşme ihtiyacımı aşırı hızlandırıyor. Şiddetli yağmur afrodizyak etkisi yapan bir ilaç gibi kanımın ısınmasına ve sikimin kıpırdanmasına neden oluyor.

Acelesi olduğunda siparişleri almaya yardım etmek için yemek odasına gitmesi gerektiği için şanslıyım. Onu takip etmek, korumak, karşılaştığı her kişide yanında olmak istiyorum ama aynı zamanda çok fazla dikkat dağıtmak da istemiyorum. Onun iş yerinde olmaz.

Bir işin ne kadar önemli olduğunu biliyorum. O kadarını unutmadım. Bir daha normal bir işim olacağından değil. Bu yüzden Mickey'ye para saklamak için birkaç banka soydum. Şu anda yuvamdaki evinin altında gömülü.

Yarı hayalet olmanın gerçekten avantajları var. Kabul ediyorum, artık kurallara uyan bir adam yerine bir suçluyum.

Ama ben artık erkek değilim, o yüzden bu kurallar benim için geçerli değil.

Dışarıdaki fırtınadan dolayı ışıklar tekrar titriyor ve rüzgâr binanın yanından ıslık alarak geçiyor. Tezgâhı kavırıyorum, sikim o kadar sertleşiyor ki acıyor. Titreşimler göğsümde yüksek sesle duyuluyor ve saklamak imkânsız.

Holt gözlerini odanın içinde gezdirerek sesin nereden geldiğini anlamaya çalışıyor ve ben de aceleyle mutfaktan ıkıyorum. Bu halimi daha ne kadar koruyabileceğimden emin değilim. Ya da kendimi Mickey'den daha ne kadar uzak tutabileceğimden.

Onun yaralarını gördüm ve sadece kendiminkileri eklemek için onları almak istiyorum.

Saat işliyor ve çiftleşme dürtüsü her geçen saniye daha da güçleniyor. Benim dlmle dolmadan iki gün daha dayanabilirse şanslı olacak.

Duvara yaslanıp kollarımı kavuşturuyorum ve herkesten önce Mickey'nin kokusunu alıyorum. Saçlarını atkuyruğu yapmış, yemek salonunda koşturmaktan yüzüne birkaç dağınık parça sarkmış. Yanakları kızarmış ve kırmızı kabinde oturan ifte gülümsüyor. Mickey siparişlerini almak için kalemini ve not defterini çıkartıyor.

Dilimi dişlerimin arasında yalıyorum, eşime glmseyan çifti öldürmek istiyorum. Glmsemleri bana ait. Yaptığı her şey bana ait.

Ondan uzun süre ayrı kalmak istemediğim için, onun yanına gelene kadar havada süzülüyorum. şimdiden kokusu beni sakinleştiriyor, vücudunun bana yakınlığı göğsümde yanan ateşi yatıştırıyor.

şehvetle yanan alevler değil, öfkeyle kavrulan alevler.

Kabindeki ifte "İkilerinizi hemen getiriyorum, tamam mı?" diyor.

Masanın zerine eğilip hırlamadan önce birkaç adım uzaklaşmasına izin verdim, "Ona hayatının en iyi bahşişini bıraksan iyi edersin. Cüzdanındaki tüm parayla ya da bana yardım et, yemekten sonra lanet arabana ulaşamayacaksın çünkü dişlerimi kemiklerinle karıştırıyor olacağım."

"Bu da neydi böyle?" Adam kabinin köşesine doğru kayarak bağırır.

Ona korkak demek istiyorum ama yemeyi sevdiğim bir şeye hakaret etmeye cesaret edemem.

Gözleri yaşlarla dolan kadın yüzündeki tüm rengi kaybetti. Tehdidim onları korkuttu mu?

Güzel.

Masadan uzaklaşıp tekrar Mickey'nin yanına gidiyorum.

"Yemeğiniz bir dakika içinde hazır olacak," diyerek tek başına oturan adamı rahatlatıyor.

Çok tatlı ve işinde çok iyi.

Bu yüzden bana ihtiyacı var. Sweet faturaları ödemez.

Mutfağa doğru yürürken at kuyruğunun sallanışını izliyorum. Güvende olduğumda, elimi adamın boğazına doluyor ve sıkarak onu kendime doğru çekiyorum. Nefes nefese kalıyor, ellerini masaya vuruyor. Gümüş çatal bıçak şingirdiyor ve içkisi bardağın kenarından taşıyor.

"Tabağındaki her şeyi yiyeceksin. Bir sorun çıkarsa garsonu suçlamayacaksın. Ve dostuma bahşiş olarak hesabının üç katını ödeyeceksin. Eğer ödemezsen, seni eve kadar takip eder ve derini takım elbise olarak giyerim." Yan tarafı duvara çarpana kadar onu kabinin diğer tarafına itiyorum.

Boynunu ovuştururken öksürüyor. Havayı kokluyorum ve altına işediğini fark edince alay ediyorum.

Korkak.

Lokantanın diğer tarafındaki müşterilerinden biri kalkıp masaya birkaç dolar atınca dikkatim dağılıyor.

Olamaz.

Hayatını böyle mi kazanıyordu? Orada burada birkaç dolar mı?

Bu iş bugün bitiyor.

Vücudum birkaç masanın arasından geçip onun önünde dururken omurgamda bir karıncalanma hissediyorum.

"O daha fazlasını hak ediyor," diye bağıriyorum ona.

Siyah, vahşi, bakımsız kaşları merakla dans ediyor, duyduğunu sandığı şeyi duyup duymadığını merak ediyor.

"Belki bu yardımcı olur." Çatalı masadan alıp eline saplıyorum, sonra da çılgınlığını bastırmak için boştaki elimle ağzını kapatıyorum. "Ona daha fazla vermesini söyledim yoksa bu çatalı her yerine saplar ve balık arkadaşlarımdan senden beslenmesi için seni gölün dibine götürürüm."

Vücudu titriyor. Sağlam eli arka cebindeki cüzdanına uzanıyor. Cüzdanı ondan kapıyorum ve kıvrımlarını ayırırken dişlerimi birbirine geçiriyorum.

Orada birkaç yüz dolar var ve o da arkadaşşıma birkaç mı verdi? Onu lokantada öldüremediğime sevinse iyi olur.

Cüzdanındaki tüm parayı alıp masanın üzerine bırakıyorum.

"Anlaştık mı?"

Yüksek perdeden ama hoş bir ses çıkarırken şakağından ter damlıyor

- Mırıldan. Çatalı elinden çekip aldım ve kanı peçeteye sildim.

"Basınç uygularsan kanama duracaktır. Tabii bir daha çuvallamazsan," diye uyarıyorum, ses tonum ölümcül.

Lokantadan koşarak çıkıyor, elini göğsüne götürüyor ve "Burası çılgın bir yer" diye bir şeyler mırıldanıyor.

İnsanlar dostuma daha fazla bahşış vermezse daha da çılgınlaşacak.

Kapının üstündeki zil çalıyor ve içeri giren adamla ilgili her şey duyularımı alarma geçiriyor. Üzerinde yağmuru silkelediği deri bir ceket var ve saçları çok fazla jöleyle şekillendirilmiş ve ayrılmış. Hesapçı gözleri ideal bir koltuk bulmak için odada geziniyor.

Caden gülümseyerek, "İstediğiniz yere oturabilirsiniz, sunucunuz hemen yanınızda olacak," diyor ve içecekleri masaya getiriyor.

"Teşekkürler. Mickey bugün çalışıyor mu?"

"Öyle. Eğer onu istiyorsanız, onun bölümü şurada."

Adam yavaşça başını sallayarak sinsi bir gülümseme veriyor. "Teşekkürler. Bunu yapacağım."

Gözlerimi ondan ayırmıyorum. Bana yaklaştıkça, onu daha çok öldürmek istiyorum. Mickey'i istemesi hoşuma gitmiyor. *Benim* Mickey'imi değil. Yapabilseydim, lokantanın ortasında kafasını koparır ve kan banyosu yapardım.

Botları yerde sürtünüyor ve pantolonundaki zincirler her adımda birbirine çarpıyor. Oturduğunda dirseklerini tezgâha koyuyor ve ellerini birbirine bağlıyor. Mickey'nin bu adamla tanışmasını istemediğimden, gitmesini söylemek için onu şaşırtmak isteyerek yanından geçiyorum, ama Mickey benden önce davranıyor.

"Merhaba, Demi's Diner'a hoş geldiniz. Sizin için içebileceğim bir şey var mı?" diye soruyor ve bileğini örtmek için gömleğinin kolunu çekiştiriyor.

Keşke yaralı teninin ne kadar güzel olduğunu bilseydi. Bu onun hayatta kalan biri olduğunu kanıtlıyor ve fırsatını bulduğumda vücudundaki her yarayı öpeceğim, yalayacağım ve ısıracağım.

Sonra, vücudunun beni ne kadar tahrik ettiğini göstermek için onun daracık amını sikeceğim.

Masaya bir yirmilik atar ve parmaklarını dudaklarına götürür. "Hayır, hayır.

Aslında burada çalıştığınızı duydum ve gelip bir merhaba demek istedim. Beni

liseden hatırlıyor musun bilmiyorum ama ben Stephen Rowe." Mickey'nin

gülümsemesi kayboluyor ve küçük bir adım geri atıyor. "Özür dilerim, hayır.

Bu ismi tanımıyorum."

"Emin misiniz? İngilizce dersinde birkaç koltuk arkanızda oturuyordum. Yıllar oldu. Bir ara arayı kapatmayı çok isterim. Yaklaşan bir tatilin var mı?"

"Um." Mickey telaşlanır. Korkusu kokuşmuş. "Hayır, vardiyama yeni başladım."

Aferin kızım, yalan söylediğin için.

"Burada çalıştığımı nereden biliyorsun? Kimse bilmiyor," derken sesi titriyor.

"Kasabadaki insanların lokanta hakkında konuştuklarını duydum. Senin adın geçti.

çünkü senin harika bir garson olduğunu söylediler. Seni korkutmak istememiştim." Elini göğsüne koydu. "Bunun için özür dilerim. Ben gideyim."

"Hayır, zorunda . Sipariş verebilirsiniz."

Başını sallar ve ayağa kalkmak için kendini iter. "Bunun için endişelenme. Başka zaman görüşebiliriz Mickey. Seni görmek güzeldi. Harika görünüyorsun," diye iltifat ediyor. "İşte kartım. Uygun bir zamanda beni ara."

Mickey alıyor çünkü başka seçeneği yok. Evet ya da hayır demiyor ama önlüğünün cebine sokmadan önce ona sıkıca kapalı bir gülümseme veriyor.

"Görüşürüz Mickey."

Hırlayarak onu dışarı kadar takip ettim. Islanmadan önce duruyorum ama o park yerinden geri geri çıkmadan önce eski püskü kırmızı bir kamyonete doğru koşuyor. Hızla uzaklaşırken lastikler ıslak kaldırımında gıcırıyor, kırmızı arka lambalar şiddetli yağmurda bulanıklaşıyor.

Hırlayarak girişten içeri sızıyorum, yukarıdaki zilin kimseyi uyarmasına izin vermiyorum. Mickey hâlâ masanın yanında duruyor ve adamın oturduğu yere bakıyor.

"Onu öldürmemi ister misin?" Parmak eklemlerimi kolunda gezdirerek soruyorum. Yanağına sokulup dudaklarımı kulağına götürüyorum. *"Çünkü öldüreceğim. Seni üzdüğü için onu öldüreceğim."*

"Hayır," diye fısıldıyor. "Buna değmez ama onda bir şeyler var. Onu bir yerden tanıyorum. Sanırım. Bana hissettirdiklerinden hoşlanmıyorum," diyor.

"Güzel. Şunu dinle. İçgüdülerin asla yanılmaz." Sanırım onu yine de öldüreceğim.

"Mickey?" Kardeşi yanına koşar. "Mick, sorun ne? Konuş benimle."

"Güvenlik sisteminin bir an önce kurulmasını istiyorum Milo." Gözleri sulanıyor ve ağlamamak için başını arkaya yatırıp parlak ışıklara bakıyor.

Elimi göğsünün ortasına bastırıyorum ve rahatlıyor, omuzları düşüyor, ciğerleri tamamen nefes almak için açılıyor.

"Artık korkmak istemiyorum," diye itiraf ediyor ve masadan yirmiliği kapıp önlüğünün içine sokuyor. "Benden bu kadar."

Fırtına yüzünden ışıklar yeniden titriyor, müşteriler endişeyle mırıldanıyor. Gök gürlüyor ve gözlerim başımın arkasına yuvarlanıyor, burun deliklerim açılıyor.

"Bahşişlerini al ve bizim daireye git. Evinize geri dönmeyin. Henüz güvenli değil," diye yalvarıyor Milo. "En kısa zamanda yeni kapılar, pencereler ve güvenlik sistemi taktırmak için birini arayacağım, ama lütfen-"

"-Evimden zorla çıkarılmayacağım. Korkup kaçmayacağım. Korkmaktan yoruldum."

"O zaman ben geliyorum," diyor Milo, Mickey'nin elinden havluyu çekerek, artık temizleyemesin diye.

Buraya gelmesini istemiyorum.

"Milo, buna değilsin. Zaten uyuyabileceğin bir yer yok. Gerçekten, iyi olacağım."

Ellerini kalçalarına koyarak iç geçiriyor. "Peki, ama bir sorun olursa beni parolayla arayacaksın, değil mi?"

"*Korunacaksın Mickey. Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim,*" diye fısıldıyorum, beni hissedebileceğini umarak tam arkasında duruyorum.

"Yapacağımı biliyorsun."

Milo ona sıkıca sarılır. "ne peki?" Kadın titrek bir nefes veriyor. "Snapdragonlar."

"Güzel. Şimdi evine git. Vardiyın zaten bitmek üzere. Oraya varınca beni ara."

Hiçbir şey söylemeden başını sallıyor ve diğer masalardan bahşişlerini alıyor.

Ve hazır olduğunda, ben burada olduğum sürece ona hiçbir şey olmayacağına dair verdiğim sözü tutarak onu evine kadar takip ediyorum.

Kır evi tarzındaki eve vardığımızda fırtına güçlenmiş ve daha da kötüleşmişti. Gökyüzü siyah, koyu mor ve grinin tonları arasında değişen bulutlardan oluşuyor. Şimşek çaktığında, gökyüzünde damarlar

kalınlaşan kubbeler. Ona karşı duyduğum uğursuz arzuya uygun cehennem gibi bir manzara.

Arabasını garaj yoluna park ediyor, parmak eklemleri beyazlaşana kadar direksiyonu kavıyor. Sessizlik içindeyiz. Radyo açık değil. Yağmur ön cama çarpıyor. Silecekler her hareketinde küçük bir gıcırta çıkartıyor.

"Gargoyle heykeline ne oldu?" Burnunu çekiyor.

"*Canlandı,*" diye cevap veriyorum bilerek, dişlerimi kendini beğenmiş bir memnuniyetle yalayarak.

"Heykeller canlanamaz. Delireceğim." Alnını direksiyona dayıyor, gözyaşları çenesinden pantolonuna damlıyor.

Bir israf.

"Sesler duymak iyi bir şey olamaz. Birini görmem . Berbat durumdayım."

"*Hepimiz boku yedik Mickey.*"

Başının yan tarafına vuruyor, sesin -benim- durmasını istiyor.

"Hayır, bu şekilde değil. İnsanlar kendileriyle bu şekilde konuşmazlar. Birini görmem lazım. İlaç tedavisi görmeliyim. Bu doğru değil."

Kendimi göstermeyi tartışıyorum ama onun hazır olduğundan emin değilim.

Aklına, bedenine ve ruhuna musallat olmak tek seçenek. Benim tarafımdan, benim düşüncem tarafından tüketilmesine ihtiyacım var, böylece yardım aramanın artık gerekli olmadığını bilecek. Bana dönecek, kafasının arkasındaki sese.

Bana güvenecek.

Ve beni ilk kez gördüğünde, canavarın kendisi değil de ben olduğum için rahatlayacak.

Arabadan inip kapıya doğru koşuyor, sağanak yağmurda kaldığı birkaç saniye içinde yağmur onu tepeden tırnağa ıslatmış bile. Onu biraz rahat bırakmaya karar veriyorum - onu deliliğin eşiğine getiren sestten biraz uzaklaşması için.

Sadece benim için olan bir delilik.

Arkadaşımın eve girmesini izliyorum ve kapının kilitlendiğini duyuyorum. Ancak o zaman dışarı çıkıyorum ve timsah formuma bürünerek evin arka tarafına doğru ilerliyorum.

Temelin altından kayarak yuvamda sürünüyorum ve yatak odasına giden yolu takip ediyorum. Perdeli ayaklarımın altındaki toprak yumuşak. Üç yüz altmış derecelik görüşüm evin nemli alt katındaki her şeyi görmemi sağlıyor.

Bir örümcek yanımda yerde sürünüyor, bugün ben yokken oluşturduğu ağa doğru aceleyle ilerliyor. Bir yılan sürünüyor, ve ben geniş penceremi açıyorum.

yolumdan çekilmesi için tısladım. Eskiden buranın altında yaşayan bir kokarca ailesi vardı ama ben acıktım.

Pişman olduğum bir seçim çünkü tadı da kokusu kadar kötüydü.

Attığım her adımda karnım yerde kayıyor, uzun kuyruğum ileri geri sallanıyor. Üstümdeki yatak odasında ayak seslerini ama onu göremiyorum çünkü döşeme tahtalarını değiştirmiş.

Açtığım tüm delikler gitti.

Sorun değil.

Sırt üstü dönüp insansı formuma geçiyorum, yuvayı uzanmak ve pençelerimi uzatmak için ekstra alan olarak kullanıyorum. Pençemi geçirip küçük bir daire çizmeden önce ayak seslerinin evin diğer ucundan gelmesini bekliyorum.

Delikten bakarak gözümü kısmen timsahıma kaydırıyorum, böylece odasının çevresini daha iyi görebiliyorum. Mickey geri geliyor ve başlıyor, sütyeni ve külotundan başka bir şey giymeyene kadar ıslak kıyafetlerini çıkarıyor.

"Hmm," diye homurdanarak sikime uzandım. "Ne kadar güzel bir manzara. Benim için daha fazlasını çıkar, hadi, benim çekingen küçük çiçeğim. Seni görmeme izin ver." Sikimi sıkıyorum, dışarıdaki fırtına bana yeni bir enerji getiriyor.

Uçlarını önlüğünden çıkarıp yatağın üzerine atıyor. Her zamankinden daha fazlasına sahip olma anı onu duraklatır.

"Bu da ne... olamaz." Yatağın üzerine diz çöktü ve her bir doları saymaya başladı. "Dört yüz elli dolar mı? Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Burada bizim için daha fazlası var Mickey. Bir daha asla para konusunda endişelenmene gerek yok," diye fısıldıyorum, duymasın diye. "Hayatın artık zor olmayacak."

Yataktan atlıyor ve dans ediyor, mutluluktan çılgılık atıyor, onu şimdiye kadar gördüğüm en büyük gülümsemeyi takınıyor.

Nedense bu beni daha çok tahrik ediyor, onun mutluluğu. Kendimi daha hızlı okşuyorum, rahatlamak için hızlı bir serbest bırakmaya ihtiyacım var. Çuvalımın denizanası kafası her vuruşta elime çarpıyor.

Mickey parayı koyacak başka yeri olmadığı için yatağının altına sıkıştırır. Sonra sütyenini çıkarıyor ve avuç içi büyüklüğündeki memelerini ortaya çıkarıyor. Külotunu kıpırdatarak çıkarıyor ve bana doğru fırlatıyor. Çok yakınlar; o tatlı amcığın kokusunu alabiliyorum.

Ağzım sulandı.

Gök gürültüsü tüm evi sarsıyor, dayanıklılığımı besliyor ve lanet kemiklerimde oluşan ihtiyaçla neredeyse ağlamak istiyorum. İliklerim uğuldamaya, zihnim bulanıklaşmaya başlıyor ve orgazmım midemi boyayarak inliyorum.

Kendimi ondan daha ne kadar uzak tutabilirim bilmiyorum. Onun yaralarına yenilerini eklemek istemiyorum, sadece unutulmaları için yaralarını iyileştirmek ve sonra da onu işaretlemek istiyorum.

Boş, tatmin etmeyen orgazmdan sonra timsahıma dönüşerek, kendim için açtığım izi takip ediyorum ve evin altından sürünerek çıkıyorum. Otlar hala uzun ve göle girerken formumu gizleyebiliyor.

Etrafımda dönüyor, sıra dışı bir şey var mı diye evi izliyorum. Ne kadar zaman geçtiğinden emin değilim ama yağmur durdu, bulutlar açılarak yukarıdaki galaksiyi ortaya çıkardı ve Mickey merdivenlerden indi.

Saçlarını topuz yapmış ve beline sıkıca sardığı uzun gri bir hırka giymiş. Kıyıda durup ayak parmaklarını suda oynatırken olduğum yerde kalıyorum.

Evde olduğu için rahatlamış görünüyor.

Kuyruğumu suyun içinde ilerletiyorum, biraz daha yaklaşmam gerekiyor çünkü onun vücut yıkaması gibi kokuyor ve yapabildiğim en iyi şekilde timsah formumda sırtıyorum.

Mickey beni görünce çığlık attı ve kışının üstüne düştü. Koşarak uzaklaştı, gözlerini bana kilitledi.

"Lanet olsun, bu bir timsah. Aman Tanrım. Beni yeme."

Başımı sallıyorum, her yere su sıçırıyor.

Endişeyle dizlerinin üzerine çöküyor, sonra bir adım daha geri çekilerek ayağa kalkıyor. "Seni evinden zorla çıkarmaya çalışmıyorum. Söz veriyorum. Harika, cevap veremeyen bir sürüngele konuşuyorum. Artık resmileşti. Aklımı kaçırdım."

Kıyıya doğru yüzüyorum, çenemi açıp tekrar kapatıyorum. Tehditkâr görünmemek için elimden geleni yapıyorum. Bu formdayken bunu yapmak zor.

"Daha önce bir timsahı hiç bu kadar yakından görmemiştim. Oldukça büyüksün."

Çenemi tekrar açıyorum ve doğal bir şekilde titremeden önce kapatıyorum.

"Geçen gece duyduğum ses buydu. Sonrasını pek hatırlamıyorum. ama bunu daha önce de duymuştum. Bu sen misin?"

Başımı sallamaya çalışıyorum ama sadece başımı aşağı yukarı sallıyormuşum gibi görünüyor.

"Çılgınca ama sanırım beni anlayabilirsin." Dizlerinin üzerine çöküyor ve burnuma uzanıyor. Yavaş, kararsız ve emin değil. "Seni sevebilir miyim? Hayır, değil mi? Elimi yersin."

Daha yakın olmak için kıyıya tırmanıyorum ve burnum avucuna çarpıyor. Sırıttıyor ve eli başımın üzerinde, boynumda geziniyor, sonra tekrar yukarı çıkıyor. Beni okşarken gözlerim kapanıyor. Göğsümden gelen titreşimler artıyor ve bana doğru çekilmesine engel olamayarak daha yakına kayıyor.

"Bir timsahın düşündüğümde daha yumuşakmışsın. Sen de çok güzelsin." Bu iltifat karşısında biraz daha yüksek sesle mırıldandım.

"Hepsinin senin gibi olduğundan şüpheliyim, değil mi? Çoğu beni suya sürüklemeydi mi?"

Onu bacağından yakalamak ve derinliklerime götürmek, yaşamamı sağlayan suda bizi bağlamak istiyorum.

"Beni koruyacaksın değil mi?"

Oh, hiçbir fikrin yok, benim çekingen küçük .

Hiçbir fikrim yok.

CHAPTER EIGHT

MICKEY

"Mutfağı açmak istiyorum," diyorum Milo'ya, balyozu bir baston gibi kullanarak ona yaslanıyorum. Onu kaldırılabileceğimden bile emin değilim ama yanımdayken ciddi göründüğüm kesin. "Bu duvarı yıkmayı düşünüyorum." Ellerimi duvarın önünde sallayarak ona ne istediğimi göstermeye çalışıyorum.

Yukarıdaki çatı ustaları lanet çatımdaki delikten aşağı bakıyorlar. "Duvarın sağlam olup olmadığını kontrol etmeniz gerekecek-"

"-Yük taşımıyor." Erkekler bana bir şey açıklamaya çalıştığında gözlerimi deviriyorum. Onlardan bıktım usandım. "Biliyorum."

Delikten kafasını uzatan kişi sırtıyor ve şapkasını çıkarıyor. "O zaman, kalbime giden yolu bilen bir hanımefendi. Belki bir ara dışarı çıkmak istersin?"

Kötü görünümlü bir adam değil ama onunla çıkma düşüncesi vücudumun her parçasını isyan ettiriyor.

"Teklifiniz için minnettarım ama hayır, teşekkür ederim. Sadece kimseyle çıkmak istemiyorum." Milo'nun kolunu kavriyorum, umarım bu adam reddetmeme sinirlenmez. Elim balyozun sapını sıkıca kavriyor, gerekirse sallamak için kendimi hazırlıyorum.

"Sorun değil. Anlıyorum. Denemek zorundaydım, değil mi? İsterseniz o duvara ihtiyacınız olmadığından emin olmak için kontrol edebilirim. Baskı yok" diye ekliyor.

"Teşekkür ederim, ama bir yolunu bulacağım." Küçük bir meydan okuma büyüyor. Onun yardımını alabilirdim ama istemiyorum. Kendimi kitaplara ve internet araştırmalarına vermeyi tercih ederim. Belki gururdan, ama onun yardımına ihtiyacım olmadığını kanıtlamak istiyorum.

Bunu yapabilirim.

Kim olursa olsun.

"Elbette, sorun değil. Güçlü bir kadına saygı duyarım. Hoşuma gitti. Yemeğe çıkmak istemediğine emin misin?" diye şaka yapıyor ve bana göz kırpmıyor. "Şaka yapıyorum. Bir şeye ihtiyacın olursa bize seslen yeter. Belki bir iki gün daha buradayız. Sanırım bazı yapısal kırışları değiştirmemiz gerekecek."

"Anladım," diye iç geçirdim yorgunca, ailem öldükten sonra bize bakmak istedikleri için rahat banka hesabımdaki paranın yok olduğunu hayal ettim. "Ne yapman gerekiyorsa yap. Bu evin sonsuza dek benim evim olmasını istiyorum."

"."

Milo'ya, "Tamam, kırışların hangi yöne doğru uzandığını kontrol edelim," diye talimat verdim.

Kaşlarını kaldırıyor, "Kırışlar mı? Birileri ev ödevlerini yapmış."

"Ev kendi kendini yenilemeyecek." Omuz silkiyorum. "En iyisi ne yapacağımı bilmem." "Seninle gurur duyuyorum." Milo kaşlarını çatarak mutfak penceresinden dışarı bakar. "I

O çirkin heykelden kurtulduğunuzu sanıyordum."

"Geri mi döndü?" Koşarak ön kapıya gidiyor ve kapıyı açıyorum, tehditkâr bir gargoyla hırlayarak bir eliyle beni yerden kaldırmaya çalışıyormuş gibi bana doğru uzandığında sırtıyorum.

Keşke.

Elektrikli aletlerin üzerinden geçerken adımlarım uzun ve kararlı. Heykelin önünde duruyorum, elimi avucuna bastırıyorum ve parmaklarımı kolundan aşağı, göğsüne doğru kaydırıyorum ve elimi tutuyorum - çünkü yemin ederim - küçük, yavaş bir ritim var.

Dünyadaki tüm dilekler bu heykeli gerçek yapmaz.

"O şeyi sevdiğine inanamıyorum ama seni ne mutlu ediyorsa artık."

"Burada olduğunu bilmek beni daha güvende hissettiriyor. Neden bilmiyorum. Onu daha önce kim aldıysa, geri getirdikleri için mutluyum." Arkamı dönüp sırtımı göğsüne dayıyorum, güneşi engellemek için gözlerimi kapatıyorum ve işçilere sesleniyorum. "Hey! Sadece lütfen dikkatli olun demek istedim. Bu heykel çok önemli!"

"!"

"Sorun değil, bayan!"

"Olur."

Tüm çatı ustaları umursamadan seslerini çıkarıyor. Dışarıda kaldıkça, güneşin sıcaklığı omuzlarıma vurdukça, burada, bana zarar veremeyecek bir yaratığın kucağında kalmayı daha çok istiyorum.

Etrafım erkeklerle çevrili ve sakın kalmak için elimden gelen her şeyi yapıyorum.

Milo evin içinden, "Hadi ama, bu duvar kendi kendine yıkılmayacak," diye bağırıyor.

Kendimi heykelden uzaklaştırmaya zorluyorum, ruhumun bir parçası anlamadığım nedenlerden dolayı oyuluyor ve geride bırakılıyor. Bu dünyada isteyebileceğim tek şey taştan yapılmış bir heykel olacak kadar kırılmış, berbat durumda mıyım?

"Siz heykele şaşkın şaşkın bakarken, ben de bu duvarı kontrol etmeyi ihmal etmedim-" Milo onu okşuyor ve bir parça kir yere dökülüyor "- Yük taşıyor." Duvara yaslanmış balyozun sapını tutuyor ve bana uzatıyor. "Onu yok etmeye hazır mısınız?" İşaret ve orta parmak eklemleriyle duvara vuruyor.

Ona uzanıyorum ama bacaklarımın arasında külotumu ıslatan bir sıcaklık hissettiğimde donup kalıyorum.

Oh, hayır.

Erkenciyim.

"Tuvaleti kullanmam gerek. Hemen dönerim. Bensiz başlama." Yavaşça geri çekilerek onu işaret ediyorum.

"İyi misin?"

Kişisel bilgilerimi vermek istemediğim için başımı sallıyorum. Milo buna alışkın ama kimsenin regl olduğumu duymasını istemiyorum.

"Beklerken dolapları sökeyim o zaman."

"Sadece birkaç dakika sürecek." Topuklarımın üzerinde dönüp koridora fırlıyorum ve yeni bir çift külot almak için boş yatak odasının kapısını açıyorum. Kimsenin göremeyeceği şekilde arka cebime sokuşturup evdeki tek çalışan banyoya koşuyorum ve kapıyı kilitliyorum.

Lavabonun altındaki dolapları karıştırırken kutudan bir tampon çıkarıyorum ve önümüzdeki hafta boyunca evi yenileme düşüncesiyle inliyorum. Çok yorucu olacak. Yarından itibaren kendimi yorganımın bulutlarına gömmek, en sevdiğim dizilerin tekrarlarını izlemek ve abur cubur yemek isteyeceğim.

Hatta belki de içimden geldiği için sebepsiz yere biraz ağlayabilirim.

K lotumun orta kısmını kaplayan kırmızıyı gördüğümde "Lanet olsun," diye küfrediyorum. Normalde onları yıkardım ama henüz bir  amaşış makinem ve kurutma makinem yok, bu yüzden tüm  amaşışlarımı  amaşışhaneye ya da kardeşlerimin dairesine götürmek zorundayım.

Onları yuvarlayıp çöpe atıyorum, sonra bir tampon yerleştirip yeni bir i   amaşışı giyerek güne devam ediyorum.

"Bu bok çok abartılıyor, yemin ederim," diye homurdanıyorum, kanamam olduğu ve daha ilk gün olduğu için zaten sinirliyim.

İşim bittiğinde ellerimi yıkayıp kuruluyorum ve Milo'ya doğru ilerliyorum. Dolapları parçaladığını duyuyorum, ardından tahta parçalanıyor ve birkaç küfür işitiyorum.

Koridorun ortasında durup duvarlara oyulmuş derin oyukları fark ediyorum. Eğilip beş çizik izini takip ediyorum. "Bunu ne yapmış olabilir?" Merakla fısıldıyorum, parmaklarımın her birini bir işaretin üzerine koyuyorum ve sonra onları her çizgide aşağı doğru sürüklüyorum.

Sıyırdığım her küçük çukurda parmak uçlarım karıncalanıyor. Kıvılcıklar damarlarımda dolaşıyor, kollarıma yayılıyor. Diğer duvarı incelemek için çenem neredeyse omzuma çarpıyor. Koridorun ortasında duruyorum, kollarımı uzatıyorum ve yürürken parmaklarımla çizikleri takip ediyorum.

Koridorun oturma odasına açıldığı en son noktada dururlar.

Buna ne sebep olmuş olabilir diye beyin fırtınası yapıyorum. Yeni mi oldu? O izlerin orada olduğunu hatırlamıyorum.  n kapıdaki cam panelden bana bakan gargoye heykeli bunu yapmış olabilirdi - eğer böyle bir şey canlanabilseydi.

Başımın yan tarafını kaşıyorum ve bu saçma düşünce karşısında i  çekiyorum. Bunu yüksek sesle söyleyemem, yoksa ağabeyim aklımı kaçırdığımı düşünür ve yalnız yaşamama izin vermez.

Evin içi kararıyor ve gök gürültüsünün sesi beni dalgın düşüncelerimden çekip çıkartıyor. Yapılması gereken işler var! Nasıl olur da yine yağmur yağar?

"Oh, hayır, hayır, hayır!" Arka kapıya koşuyorum ve kapıyı kaydırarak açıyorum, kara bulutların günümü mahvetmesini izliyorum. Yağmur buğulanmıyor ya da  iselemiyor ama bardaktan boşanırcasına yağıyor. "Lanet olsun. Daha önce bir kasabanın bu kadar çok yağmur aldığını hiç görmemiştim. Bu gidişle çatı asla bitmeyecek," diye yakınıyorum kimseye, sadece kendim için küçük bir acıma partisi istiyorum.

G le bakıyorum, su içine düşen yağmurun muazzam gücünden rahatsız olurken gibiyim. Her damladan küçük dalgalar oluşuyor,

Göz alabildiğine uzanan, hiç bitmeyen dalgalar.

"Sorun değil," diyor Milo. "Hâlâ içeride çalışabiliriz. Çatı bir muşamba ile örtülü olduğundan artık oturma odanızda o deliğin olduğu yerde bir kova tutmanıza gerek yok."

"En iyisi onu orada tutmak. Asla bilemezsin," diye mırıldanıyorum, karnıma bir kramp giriyor.

"İyi misin?"

Başımı sallıyorum, bir yorgunluk dalgası beni vuruyor ama o duvarı yıkmadan önce kazanmasına izin vermeyeceğim. "Hadi işe koyulalım."

Alay ediyor, bir şişe su içiyor. "Çalışıyordum, seni tembel."

Onu yolumdan çekip kapıyı açık bırakıyorum, böylece esintiyi hissedebiliyorum. Milo fırtınanın sesi beni o kadar korkutmuyor. Ty fırtınalardan faydalanmayı severdi.

Şimşek ve rüzgârın uğultusu çığlıklarımı örtecekti.

Artık korkmak istemiyorum. Korku hayatımın büyümesine izin vermiyor. Gölgeler, içine girmeye zorlandığınızda olmak için soğuk bir yerdir, şimdi nasıl kaçacağımı bilmiyorum.

Hayatta kalma modundayım ve yapmak istediğim son şey, kötü adamım öldüğünde kendimi karanlıkta saklamam gerekmediğini fark etmeden ölmek.

Titrek bir nefes alıyorum, parmaklarımı yavaşça balyozun etrafına sarıyorum ve sıkıca kavriyorum. Ty'ı bu silahın diğer ucunda hayal ederken çenem sıkılıyor. Onu yumruk üstüne yumrukla dövüşümün görüntüleri kalbimi fazlasıyla tatmin ediyor.

"Görünüşe göre çatı ustalarından biri heykelini almış. Çirkin canavar gitti."

Milo'nun sözleri yelkenlerimdeki rüzgârı ve öldürmenin verdiği hazzı aldı.

Ty ikinci kez gitti.

"*Ben buradayım,*" diye fısıldıyor derin bir ses zihnimin içinden. "*Hiç kimse beni senden alamayacak.*"

Balyozu almaya çalışıyorum ama düşürüyorum, yere çarptığında zemin ayaklarımın altında sallanıyor.

Milo su şişesini yere atıyor ve balyozu elimden almaya çalışarak bana doğru koşuyor. "Delirdin mi sen? Bunu tek başına yapmanı beklemiyordum. Onu sallamana yardım edecektim. Sen-"

"-Ne değilim?" Gözlerimi ona dikiyorum, sapı daha da sıkı kavriyorum.

"Henüz fiziksel olarak yeterince güçlü değilsin. Olacağını biliyorum. Ama hala iyileşme sürecindesin."

Elini tokatlayarak uzaklaştırıyorum, bana nasıl bu kadar alçakça vurabildiğine şaşıyorum. "Affedersiniz?"

"Kastettiğim bu değildi. Kendine zarar vermeni istemiyorum. Mickey, hâlâ kilo alıyorsun. Hâlâ iyileşiyorsun. Bütün bunları bir kenara mı atacaksın? Ne için? Bir duvar için mi?"

"Bu sadece bir duvar değil!" Ona bağıyorum. "Bu ev sadece bir ev değil. Bu benim yeniden başlama şansım. Bu yenilemekle ilgili değil, bu... bu..." Gözlerim yaşlarla doluyor ve nefesim kesiliyor. "Bu benimle ilgili. Bu benim başlangıcım. Bu *benim* yenilenmem."

"Kendini yeniliyorsun," diyor Milo yumuşak bir sesle, gözleri anlayış ve şefkatle yanlardan kırışıyor.

"O duvar yıkılacak çünkü ben öyle istiyorum."

"Sana yardım edebilirim. Sana gücümü vermeme izin ver, benim ürkek küçük çiçeğim. Sana istediğin her şeyi ve herkesi yok etme gücünü vermeme izin ver."

Hoş geldin diyen, ruhu rahatlatan sesi bugün çok özledim. Nerede olduğunu merak ediyordum.

"Yapabilirim Milo. Düşündüğünden daha güçlüyüm. Tamam mı?" Kafamın içinde yaşayan bilinmeyen yabancıya söylüyorum. "Ben hazırım. Bunu yapabilirim."

"İçine girmeme izin veren iyi kız."

Adının ne olduğunu ve benden ne istediğini bilmek istiyorum ama kardeşim etraftayken bir hayaletle sohbet edemem.

Sıcak, elektrikli bir pelerin beni tepeden tırnağa sarıyor. Bir dalgalanma oluşuyor. Düşüncelerim bomboş, sanki içeriden yalanıyormuş gibi hissediyor ve bacaklarımın arasında uyarılma havuzları oluşuyor.

"Oh, iyi hissedeceğini . Siktir, kendini yapmaya zorlamayı istediğim şeyler."
Kendini bana teslim et Mickey. "

Elim tekrar balyozun etrafına sarılıyor, ama başka bir şey var, parmaklarımın etrafında zar zor görebildiğim bir renk tonu. Görüşümde soluk, şeffaf bir el oynuyor.

Ve eğer gördüğümü sandığım şeyi görüyorsam, elin uzun beyaz pençeleri ve bana timsahı hatırlatan engebeli yeşilimsi siyah bir derisi var. Pullar, rengin belirli yerlerde çatladığı yerlerde griye dönüşüyor.

Şimdi halüsinasyon görüyorum.

Parmaklarım benimkileri sardıkça, kavrama gücüm daha da sıkılaşıyor.

"Acını benimle birlikte yok etmeye hazır mısın?" Kötücül zihnimdeki hayalet hayır diyemeyeceğim kadar tatlı bir teklifle soruyor.

Bir sesin getirdiği güven ve rahatlığa aşık oluyorum. Hayatımın geri kalanını göremediğim şeyleri severek geçirmeyi, görebildiğim zaman olanların acısını yaşamaya tercih ederim.

Keskin nefes ciğerlerimin ortasında donuyor. Bu sanrının sol kolu beni sarmalıyor ve pazum şişiyor, balyoza uzanırken neredeyse boynumun etrafında kıvrılıyor. Daha önce hiç bu kadar küçük hissetmemiştim. Bu nazik dev, canavar gibi parmaklarını benimkilerin etrafında kıvrıyor, ta ki yıkım silahını dört elimizle birden tutana kadar.

Halüsinasyonumun ne kadar uzun olduğunu görmek için arkamı dönüp yukarı bakmak istiyorum ama bunu yaparsam kardeşim bir şeyler olduğunu anlayacak. Ona kendi başıma yaşayamayacağımı düşünmesi için bir sebep veremem.

İstilacımın yüzünü merak ediyorum. Eğer varsa. Zihnim yeni birini mi düşünür yoksa Ty'ın yüzü beni rahatsız etmek için orada mı olur?

"Güven bana." Dudakların yanılsaması kulağımı okşuyor. *"Söylemeyi unuttum, bugün çok güzel kokuyorsun. Uyuyana kadar bekle. Seninle yolumu bulana kadar bekle."*

Hala rüyalarımın nelerden oluşacağını hayal edemiyorum. Zihnimde duyduğum tek şey ampul uğultusuna benzer güçlü bir vızıltı. Rahatlatıcı ve bu ziyaretçinin kemiklerimdeki ağırlığı alabileceğini umarak ona doğru eğiliyorum.

Kırıldılar. . İyileştiler.

Ancak asla eskisi kadar güçlü olamayacaklar.

"Onlar olacak olmak Hatta daha güçlü," o hırlıyor,
yardım etmek Ben salıncak balyozu havaya kaldırdı.

Beni duyabiliyor mu?

"Gördüğünüz her şey. Hissettiğin her şey. Benim."

"Evet, işte böyle Mick!" Milo yüzünde kocaman bir gülümsemeyle beni alkışlıyor. Uzun zamandır benimle bu kadar gurur duyduğunu görmemişim.

"İç ağlarınızı yapan, acınızı yapışmaya ve dolanmaya zorlayan adamı öldüreceğim."

Salıncak.

"O öldü. Onu ben öldürdüm," diye cevap veriyorum içimden, kendi kendime konuşarak. Salıncak.

"O zaman kemiklerini kazıp toz haline getireceğim."

Salıncak.

"Artık huzur içinde yatamam diye mezarını kirleteceğim."

Salıncak.

"Onun ruhunu cehennemde bulacağım ve Şeytan'dan onu parçalara ayırmama izin vermesini isteyeceğim."

Salıncak.

"Onun ölümden sonraki hayatını lanetli yapacağım."

Salıncak.

Gözlerimde yaşlar oluşuyor ve avazım çıktığı kadar bağıriyorum, beni tüketen tüm öfke, suçluluk, pişmanlık ve üzüntüyü serbest bırakıyorum.

"Ruhunun yok olması için yalvarmasını sağlayacağım."

Salıncak.

Hıçkıra hıçkıra ağlıyorum, neredeyse balyozu düşürüyordum ama hayal gücümün ürünü onu kaldırmak için orada, daha sıkı sıkıya yardım ediyor. Bırakmama izin vermiyor.

"Onun ölümü, yıkımı ve laneti olacağıma yemin ederim. Bu hayatta ve sonrasında."

Salıncak.

"Tüm iyiliklerini miras alıp onu çekilmez yapacağıma yemin ederim."

Salıncak.

"Kendinden nefret ettiğinde seni seveceğime yemin ederim."

"Günün aydınlığı ve gecenin karanlığı düşmanınız olduğunda sizi koruyacağıma yemin ederim."

"Sana boyun eğeceğim."

Ve sonra gitti, beni sözleriyle yarattığı bir kasırga olan gözyaşları çağlayanında soluk soluğa bıraktı. Balyoz elimden düştü ve yeni döşemelere çarptı.

Dizlerim bükülüyor ama Milo orada ve beni yakalıyor. Kolları sırtıma dolanıyor ve beni ayaklarımın üzerinde tutmak yerine dizlerimizin üzerine çöktürüyor.

"Seni yakaladım. İyi iş çıkardın Mick. İyi iş başardın." Eli başımın kavıyor ve diğer kolu beni göğsüne yaslamak için belime dolanıyor.

Her zamankinden daha çok hıçkırıyorum, bir insanın ruhunun ne kadar hasarlı olduğunu kanıtlayan yüksek sesli, iç burkan feryatlar. Nefes almakta zorlanıyorum.

"Ondan nefret ediyorum," diye ağlıyorum, parmaklarımı Milo'nun gömleğinin içine sokarak. "Ondan çok nefret ediyorum." Kelimeler her feryatla birlikte kırılıyor ve uzuyor.

Duvarı yıkarken ter vücudumu ısıtıyor. Kolu tutmaktan avuçlarım acıyor. Kemiklerimin derinliklerinden gelen acının serbest kalması en zayıflatıcı şey.

"Biliyorum. Ben de ondan nefret ediyorum. Ondan çok nefret ediyorum."

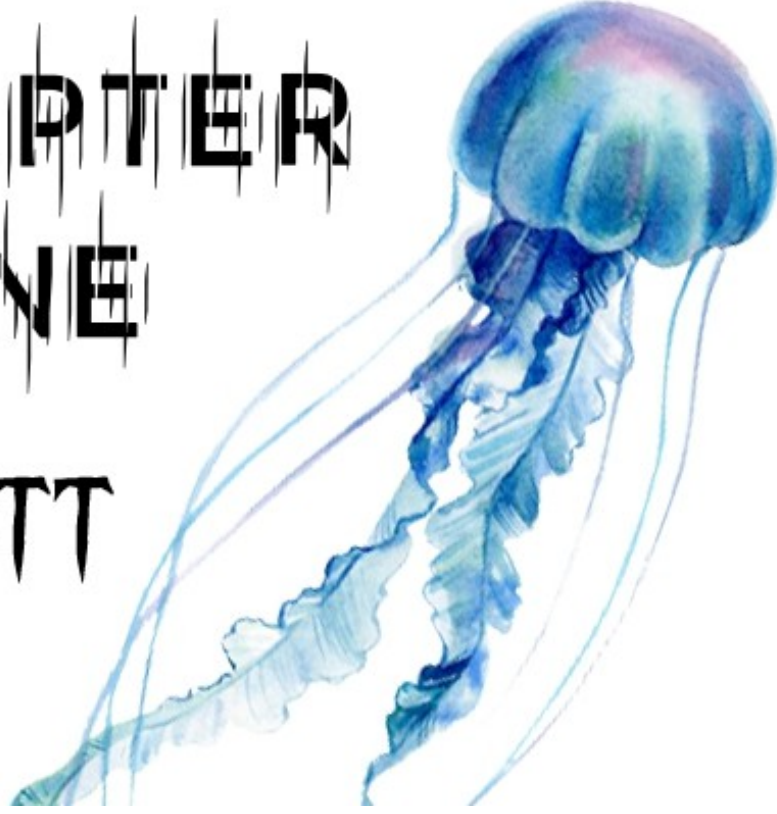
Gözlerimi sıkarak kapatıyorum ve gözyaşlarımın gömleğini ısıtmasına izin veriyorum. "Aslanağızları," diye mırıldanıyorum gözyaşlarımın arasından.

"Hayır. Bunların hiçbirisi. Artık yok." Milo eğilip yanaklarımı siliyor. "Şifreli kelimeyi söylediğinde her zaman yanında olacağım, ama şimdi değil. Bak ne yaptın." Çenemi eskiden duvarın olduğu yere çeviriyor. "Bunu sen yaptın. Onu yıktın. Acın mahvoldu ve yeniden başlama şansın şimdi başlıyor. Beni duyuyor musun Mickey? Yapamayacağın hiçbir şey yok. Seni hiçbir şeyden alıkoymasına izin verme, ağlamaktan, çığlık atmaktan bile. İçini dök ama kahkahaların ve mutluluğun en yüksek sesle çıksın ki o orospu çocuğu seni cehennemden duyabilsin."

Belki de daha önce etrafımda gördüğüm şey benim kendi aslanağzı versiyonumdu. Güzel bir şey yerine, bana aslanağzı çiçeğinin öldükten sonra neye benzediğini hatırlatan bir varlık yarattım.

Bir canavar, güzelliğin ortaya çıkması için ölmesini bekliyor.

CHAPTER NINE RHETT

Uzun süre hayalet formunda kalmak, özellikle de enerjimi katı bir insan bedeniyle paylaşırken, zor. Balyozu duvara vurmasına yardım ederken formumu korumak için gereken enerjimin bittiğini hissediyorum. Taşa dönüştüğümde güneş tüm formlarımı şarj etmeme yardımcı oluyor, ancak son zamanlarda yağın yağmur nedeniyle sıcaklığı içime çekemedim.

Bu şekilde kendimi gölün kıyısında insansı formumda buluyorum, hayaletimi çağıramıyorum. Mickey'nin acı dolu feryatlarından uzaklaşmak için suya dalıp timsah formuma geçiyorum.

İçimi parçalıyorlar. Onun için üzülüyorum ama aynı zamanda öfkeleniyorum. Ona zarar veren adam ölmemiş olsaydı, onu o kadar yavaş öldürürdüm ki, canını hemen almam için bana yalvarırdı.

Onun adını bilmek istiyorum. Mickey'ye onu unutturmaya kararlıyım ve bundan sonra hatırlayacağı tek isim benimki olacak.

Ona söylediğimde.

İnsansı formuma kendimi su üstünde tutmak için suya basıyorum. Ellerimi kaldırıp ters çevirerek koyu renkli pulları ve uzun pençeleri inceliyorum. Böyle eller ona dokunduğunda nasıl tepki verecek?

Kanatlarım cevher görevi görerek beni suyun içinde yavaşça kürek çektiriyor. Ellerim karnımın üzerinde kıvrılıyor ve bulutlu gökyüzüne bakmak zorunda kalıyorum. Yağmur taş göğsüme çarpıyor, vücudumu canlandırmak için çatlaklardan içeri süzülüyor.

Güneşten ya da sudan yeterince şarj olduğumu hissettiğimde eve geri döneceğim.

Ne kadar yüzdüğümden emin değilim ama kendimi gölün ortasında bulmayı başardım, evi zar zor görünüyor. Işıklar yanıyor ve buradan bakınca bana yanarken titreyen bir mum fitilini hatırlatıyor.

Karnımın üstüne dönerek dibe dalıyorum ve lacivert suyun dibine doğru yüzüyorum. Yırtıcı olduğumu fark ederek benden uzaklaşan birkaç balığın yanından geçiyorum. Ayak parmaklarım ağır kuma batıyor, küçük kayalara sürtünüyor. Ayaklarım düzleştğinde, ay ışığı bir anlığına bulutların arasından sıyrılıp gölün dibini delip geçerken kanatlarımı açıyorum.

Kollarımı uzattığımda timsah derisi soluyor ve yerini gri alıyor. Ön kollarım büyüyor ve parmaklarım uzuyor, pençelerim kıvrılıyor ve keskinleşiyor, ayaklarım genişliyor ve çirkinliğim serbest kalıyor.

Çömeliyorum, sonra kendimi suyun içine atıyorum. Kanatlarımı sırtımdan aşağı sarkıtarak yüzeyi kırıyorum. Hava kulaklarımın dibinden vınlayarak geçiyor ve beni anında kurutuyor. Hızımı kaybettiğim anda kanatlarımı açıp yıldızlara olabildiğince yakın uçuyorum.

Bir tane çalıp Mickey'ye veremediğim için kızgınım. Gökyüzü çok bencil olabiliyor. Tek istediğim ona bir yıldız vermek ve ne kadar yakın ya da uzak olursam olayım onun ışığını her yerde hissedebileceğimi kanıtlamak.

Sert bir sola dönerek gecenin içinden Mickey'nin evine doğru süzülüyorum. Herhangi bir tehdit olup olmadığını kontrol ederek çevreyi dolaşıyorum.

Her şey

açık.

Şimdilik.

Lokantadaki adam unutamayacağım biri. Gözlerim onun mülkünü tararken, aradığım onun yüzü.

Karnım gurulduyor, bana yemek yemediğimi hatırlatıyor, bu yüzden yakındaki ormanı kesiyorum ve ağırlığımı taşıyabilecek kadar kalın bir ağaç dalına iniyorum. Pençelerim ağaç kabuğuna batıyor. Sabır benim en güçlü özelliğim değil. Sadece eşimin evine girip onu uyurken izlemek istiyorum.

Bunu istemek çok mu fazla?

Sağ tarafımda hışırdayan yaprakların sesi, bir geyiğin açıklığa adım attığını görmek için tam zamanında başımı çevirmemi sağlıyor. Gece görüşüm kristal berraklığında

gündüze kıyasla. Geyiğin her hareketini görebiliyorum. Başını kaldırıyor, rahatsız edici bir sesle çiğniyor ve ben de biraz gürültü yapmaya karar veriyorum.

Bu gece bir kovalamaca gibi hissediyorum.

Öne doğru eğilerek uzun ve derin hırlıyorum. Pençelerim vücudumu yukarıda tutmak için ağaca saplanıyor. Geyiğin kuyruğu havaya kalkıyor ve ormana doğru kaçmadan önce tehlike sinyali veriyor.

"Sonunda." Daldan atlıyorum, diğer ağaç dallarının üzerinden ve altından uçuyorum.

Geyik devrilmiş bir kütüğün üzerinden atlıyor ve kollarımı boğazına dolayarak onu havada yakalıyorum, boynunu gürültülü bir şekilde kırarak acısına hızlı ve acısız bir şekilde son veriyorum. Bir canavar olabilirim ama kötü bir insan olmadığınızı sürece anlamsız acılara gerek yok.

Yiyebildiğimi yiyorum, leşe tutunuyorum, sonra ağaçların tepesinden Mickey'nin evine uçuyorum. Ona yemek götürmek önemli. Daha fazla yemesi gerek. Bunu sağlayacağım. Bir daha asla aç kalmayacak.

Güvertenin hemen üzerinde süzülüyorum ve geyiği tatsız bir gümbürtüyle yere düşürüyorum. Üstümü örtmek için aceleyle uzun çimlere uzanıyorum ama panikle ayağım bir şekilde kanatlarıma takılıyor. Yüzüm yere çarparak karnımın üzerine inmeden önce iki kez takla atarak öne doğru yuvarlanıyorum.

Kirleri pençelerime geçirerek homurdanıyorum ve çınlamayı durdurmak için başımı sallıyorum. Ağzımda sadece öldürücü duygularımı arttıran bir kir var. Tükürüyorum, nemli saçlarımın uçları toprakta sürükleniyor.

Şimdi kirliyim ve bu gece Mickey'i görmeden önce yıkanmam gerekecek. "Alo?"

Tatlı sesi sıkıntımı bastırıyor ve arkamı dönüyorum, beni görmemesi için çömelmiş vaziyette duruyorum. Mickey yere bakıp çığlık atıyor ve geyiği görünce elleriyle ağzını kapatıyor.

Gülümsemem kayboluyor ve pençemle başımın yan tarafını kaşıyorum. Beklediğim tepki bu değildi. Geyik bir hediye. Bir insan olarak yemek yediğimi hatırlamıyorum. Bu yeterli değil mi?

"Bunu kim yaptı? Bunu buraya kim bıraktı?" "Sorun nedir?"

Kardeşinin boğazının onu susturmak için koparılabilecek kadar yakın olmasını dileyerek havayı ısııyorum. Hâlâ burada ne işi var?

"Birisi buraya ölü bir hayvan bırakmış. Ya... Ya..."

"Hayır, oraya gitme. Bu Ty'ın tarzı değil ve unutmayın, o öldü."

Onunla karşılaştırılmaktan ürküyorum. Ona asla yeni bir ölüm vermezdi. Ben zaten ondan çok daha iyiyim.

"Muhtemelen bir hayvan düşürmüştür. Bunu bir hediye olarak düşünün."

Bu onun söylediğini duyduğum en akıllıca şey. Belki de onu öldürmeyeceğim. Karar hala havada.

Mickey kollarını kavuşturarak iç geçiriyor. "Boşa gitmesini hiç istemem. Belki göle götürürüm."

"Üstümü değiştireyim, yardım edeyim."

"Hayır, sorun değil Milo. Yapabilirim. Sen uyu. Ben sadece bacaklarına biraz ip bağlayacağım, ağlamamaya çalışacağım ve sevimli yüzüne bakmayacağım."

Eşimin hayvanlara karşı zaafı var. Bu da hediye vermemi biraz zorlaştırıyor, tabii onları canlı tutup ona evcil hayvan olarak vermezsem.

Evet, evet, o. Eminim bir ayı yavrusuna bayılırdı. Yumuşak ve sevimli bir şey. Hayır, aslında. Bu fikri sevmedim. Onun zamanını isteyecek, alanını işgal edecek ve tüm dikkatini benden alacak.

Boş ver.

Onun evcil

hayvanı

olacağım.

"Mickey, bırak ben yapayım."

"Hayır, Milo. Sen burada olmasaydın, ben yapmak zorunda . Yapmak istiyorum."

Geri çekiliyor ve çekingen bir şekilde başını sallıyor. "Tamam. Bana ihtiyacın olursa haber ver."

Bu benim işaretimdi. Timsahıma dönüşüyorum ve göle doğru koşuyorum, o beni göremeden suya süzülüyorum. Neredeyse hiç cevabım yokken onun sorularına hazır değilim.

Yakın bir mesafeden başımı suyun üzerine çıkararak, ipi iki bacağının etrafına dolamasını, düğüm atmasını ve sırtı geyiğe dönük, ipi omzunun üzerinden çekmeye başlamasını izledim.

"Çok üzgünüm," diyerek ölü geyikten özür diliyor. "Başka ne yapacağımı bilmiyorum. Kendimi çok kötü hissediyorum. Yine de seni burada bırakamam. Fedakârlığını takdir ediyorum. Bir sürü balığı besleyeceksin, belki bir timsahı bile. Gölde neden bir timsah olduğunu sorma bana. Hiçbir fikrim yok ama onu besleyeceksin ve bu iyi bir şey."

Arkadaşım bir geyiğe ölümü anlatmaya çalışırken çok şirin.

Mickey çeker ve homurdanır, gerekmediği halde kendini zorlar. Kıyıya vardığında bitkin düşmüş, elleri kalçalarında nefes nefese kalmıştı. Buradan bile alnında parlayan ter damlalarını görebiliyorum.

Tadına bakmayı çok isterim.

İpi çözüyor ve parmaklarını suya bırakıyor, parmaklarını yüzeye sıçratıyor. "İşte timsah, timsah, timsah," diye sesleniyor arkadaşım, sanki kedi ya da köpekmişim gibi bir ıslıkla bitiriyor.

Boş vereceğim çünkü vahşi bir hayvana başka nasıl seslenebilirsin ki?

Suyun içinde bir yılan gibi süzülüyorum ve Mickey'nin parlak mavi gözleri beni gördüğünde gülümsemesi tüm yüzünü aydınlatıyor.

"Hey, sana bir hediyem var. İstiyor musun bilmiyorum." Bana geyiği göstermek için sağa doğru bir adım attı. "Ta-da." Kollarını uzatıyor, parmaklarını mutlulukla oynatıyor. "Güvertemdeydi ve onu yiyemem, bu yüzden lütfen, hepsi senin."

Yaklaşıyorum, geyiğin kanının kokusu gözlerimi döndürüyor, ama başka bir şey daha var. Başka birinin kanı.

Onun.

Sığ sulara ulaştığımda pençelerim kumu sürüklüyor. Onun kanı, DNA'mda gizlenen vampir için bir işaret.

Birden çok susadım ama yine de neresinin kanadığını anlayamıyorum. Bakışlarımı üzerinde gezdirip herhangi bir kesik olup olmadığını kontrol ediyorum. Çömeliyor, bacaklarını açıyor ve kokusu yayılıyor.

Mırıldanıyorum, sikim bu şekilde sertleşiyor.

"Tamam, sonra görüşürüz. İyi eğlenceler." Ayağa kalkmadan önce burnumu okşuyor, geyiğe geniş bir alan bırakıyor ve tiksintiyle titriyor.

O gittiğinde ve kapı kapandığında, çenemi boynuna geçirip geyiği suya çekiyorum, avımı bastırmak için birkaç ölüm taklası atıyorum - zaten ölmüş olsa bile. Yapabileceğim her şeyi yapmalıyım. Geyiği derinlere götürüyorum, daha sonra geri dönmek üzere onu orada tutmak için kalın bir çalıya yerleştiriyorum.

Gecenin erken saatleri geçiyor ve Mickey'nin evinin ışıkları sönüyor. Sudan sürünerek çıkıyorum, insansı formuma sorunsuzca geçiyorum. Üzerimden damlayan su, ayaklarımın dibinde çamurlu su birikintileri oluşturuyor. Çimenler kiri temizlemeye yardımcı oluyor ve yeterince yaklaştığımda verandasına atlayıp parmaklığın üzerine çömeliyorum. Gürültü, herhangi bir ses ya da kalp atışı olup olmadığını dinliyorum.

Sessizlik.

Kardeşi Milo, dün orada olmayan yeni bir kanepede. Onu camdan görebiliyorum. Kapıdan geçerken onu uyandırmamaya dikkat ediyorum. Bir yastık darbesiyle ölebilirdi.

Ama o zaman Mickey üzülür ve ben bunu istemiyorum.

"Bir gün daha yaşayacaksın," mırıldanıyorum, ona niyetlendiğimden daha uzun süre bakıyorum.

Bir yastığa sarılmış, bir insanın başka bir insana sarılacağı gibi sıkıca tutuyor. Onunla daha fazla vakit kaybetmek istemediğimden, üşümesin diye battaniyeyi vücudundan çekip alıyorum ve koridorda ilerliyorum.

Onun kokusu banyonun dışında durmama neden oluyor. Işık kapalı ve kapı açık, yani orada değil. Hayalet formumu koruyamıyorum, koku çok güçlü. Odaklanamıyorum. Daha iyi düşünemedim planım değişiyor ve kendimi banyoya kilitliyorum. Titreşimler kemiklerimi titretiyor ve sessiz kalmaya çalışıyorum ama dudaklarımdan bir hırıltı dökülüyor. Onun kanının kokusu beni havayı koklamaya itiyor, hayvanlarım çılgına dönüyor. İzleri takip ediyorum, bir çöp tenekesine bakana kadar parke zeminde diz çöküyorum.

Çöp kutusunu kavriyorum, plastik tuttuğum yerde gıcırıyor. Sakin kalmaya çalışırken kaslarım titriyor. Burnumu çöpe gömüyorum, feromonlardan inliyorum. Dokunaçlarım aletimin tabanının etrafında kamçılanarak bacaklarımdan içini acıtıyor. Sikim sertleşiyor, ucundan precome sızıyor. Kalın bir damla shaftımdan aşağı kayıyor ve pençemle durduruyorum. Ağzıma alıyorum, bu geceden sonra onun yanında bir hayalet olmanın yeterli olmayacağını biliyorum.

Tuvalet kağıdına sarılı bir eşyayı elime alıp açıyorum, kana bulanmış bir tampon ortaya çıkınca ağzım sulanıyor. Ağır, ereksiyon halindeki sikim bu manzara karşısında sarsılıyor.

Kendimi durduramayıp, mahvolmuş pamuğu ağzıma alıyorum. Kanı dilimi ıslatıyor ve inleyerek sırt üstü düşüyorum. Tamponu ısıriyorum, her damlasını çıkarmak için sertçe emiyorum. Kırmızı sıvı en iyi likör gibi, beni uyuşturuyor, lanet DNA'mı baştan değiştiriyor.

Bir daha asla başka bir şey yemek istemeyeceğim. Sadece onu. Sadece onun kanını.

Dilim yayılmış kumaşın etrafını sarıyor, dikişi yalıyor. Bunun onun amcığı olduğunu hayal ediyorum, kanıyor, beni ziyafet çekmeye ve vücudunun verdiği kurbana tapmaya davet ediyor.

"Siktir." Kendimi daha hızlı okşuyorum, dokunaçlarım mideme batıyor. "Siktir, siktir, tadın çok güzel dostum. Kanını kaynağından istiyorum. Taze istiyorum. Bu yeterli değil." Daha fazlası için yanıp tutuşan bir deli gibi konuşuyorum ama daha fazlası asla yeterli olmayacak.

Kanını akıtsam bile, her damlasını toplamak için derisinin içini yalayacağım.

Tamponu kenara atıyorum ve dizlerimin üzerine çöküp çöpü karıştırarak daha fazlasını arıyorum. Bir tane daha buldum ve rahatlayarak ağlayabilirdim.

sanki bir hediyeymiş gibi açıyor.

Ben hasta bir sikim.

Burnumu tamponun üzerinde gezdiriyorum, ciğerlerim artık genişleyemeyene kadar nefes alıyorum. Tüm vücudum titriyor. Artık bu yanıma düzeltmenin bir yolu yok.

Benim tarafımdan tüketilmeye mahkum.

Tamponu ağızıma aldığım anda geriye doğru tökezliyorum. Tezgahın köşesi sırtıma batıyor. Yumruğumu daha hızlı sikiyorum, dişlerimin arasından tıslıyorum. Tamponu dudaklarıma sürterek ağızımı onun kanıyla kaplıyorum. Nefes nefese kalıyorum. Boynumun dibinde ter boncukları oluşuyor. Kanatlarım lavabonun üzerinde yoluma çıkan önemsiz nesneleri deviriyor.

Aletim parlıyor ve çuvalımı kaplayan denizanası kafası mavi renkte titreşiyor. Dokunaçlarım bana daha sert vuruyor, zevkime biraz acı katıyor. Buna bayılıyorum.

Yere kaydım, aklım kan tutkusuna kapıldı.

Sürüngen gözlerim kırmızı renge kayıyor, sivri dişlerimin ucu pamuğu parçalıyor.

"Mmm, siktir, Mickey. Ben de senin güzel küçük amının tadını alabiliyorum. Çok tatlı." Yine de kanının tadını alamıyorum. Tamponu çıkarıp atıyorum ve tekrar çöp kutusuna yöneliyorum. Başka bir tane bulma umuduyla karıştırıyorum.

Sadece bir tane daha.

Hırlıyorum, başka birini görmediğimde birini öldürmek istiyorum. Daha fazlasına ihtiyacım var. Ona ihtiyacım var. Çöp kutusunu kaptığım gibi içindekileri yere boşaltıyorum.

Bir tane

kaldı. Sadece

bir tane

kaldı.

Tuvalet kâğıdını pençelerimle parçalayıp atıştırmalığımı çevreliyorum. Hayatım bu hale mi geldi? Karanlık bir banyoda saklanmak, sırf onun tadına bakmak için arkadaşımın tamponlarını çalmak çünkü içten içe beni asla *bu halimle* kabul etmeyeceğini biliyorum.

Bir canavar.

Adet dönemindeyken yüzüme oturmasını isteyen sapkın bir canavar, böylece onun tadına bakabilir ve kanın sıcaklığının boğazımdan aşağı kaymasını sağlayabilirim. Bu görüntü orgazmımı yüzeye çıkarıyor. Tüm vücudum uğulduyor, dokunaçlar daha hızlı dans ediyor, beni daha sert sokuyor ve tamponu ısıriyorum, bir kan fişkırması tat tomurcuklarımı ıslatıyor.

Gelişimin kaydedilmesine, onun üzerinde olmasına ihtiyacım var, böylece her zaman sahiplenilmiş kokuyor, ne kadar gürültülü olduğumu umursamadan dolapları açmak için bir saniyeliğine horozumu bırakıyorum. Soldaki kapı duvara çarpıyor.

Çaresizim. Milo buraya gelirse, onu öldürürüm. Beni durdurduğu için, Mickey'i benim yapma sürecimi böldüğü için onu paramparça edeceğim.

Tampon kutusunun yanında kare şeklinde ve pembe ambalajlı bir şey gözüme çarpıyor. Onu açıyorum, küçük bant parçasını soyuyorum ve bir ped ortaya çıkıyor. O da kan emiyor.

Bir fikir oluşur.

Sadece yeterli olmadığını fark etmemi sağlayan hastalıklı, çılgınca bir fikir.

Altı pedi açıyorum, düz ve hala ambalajında güvenli bir şekilde yatırıyorum. Diz çöküp bir elimi üzerine çöküyorum, sikimi okşarken her bir damla kanı toplamak için son tamponu çiğniyorum. Altıma bakıyorum, pedler görüş alanımda ve kalçalarımı itiyorum.

Uzun, kalın şaftım avucumun sıkı sıkıştırması içinde zahmetsizce kayıyor.

"Mickey. Mickey," diye inliyorum, orgazmım ateşlenirken tamponu tükürüyorum

Kanım.

Akıntı üstüne akıntı pedleri ıslatıyor. Farklı yönlerde nişan alıp her birinin üzerine boşalıyorum. Onları giydiğinde, tam orada olacağımı ve lanet bölgemi işaretleyeceğimi bilmeyecek.

Orgazmımın son damlası yarığımdan düştüğünde tüm vücudum titriyor. Pençelerim zemini kazıyor, odasına girip onu becermek için yanıp tutuşan ihtiyacımı kontrol etmeye çalışırken yeni döşediği parkeyi tırmıklıyor.

Nefesimi tutmaya çalışırken göğsüm utanmaz bir ritimle yükselip alçalıyor.

Başaramadım.

Çünkü kapı kapalıyken bile diğer odadan onun kokusunu alabiliyorum.

Pedleri katlıyorum ve lavabonun altında ait oldukları yere koyuyorum. Bana kurcalanmış gibi görünmüyorlar.

Sırtarak yaptığım temizliyorum ve çöpten çıkardığım her şeyi çöp kutusuna geri atıyorum, sonra bir çift külot fark ediyorum.

Onları çözüyorum, basit ve açık pembe, ama beni tekrar sertleştiren onun amını saran ortası.

Küçük külot kırmızıya boyanmış, hala kanla ıslak ve malzemeyi ağzıma alıyorum. Öne doğru düşüyorum, bir elimle kendimi duvara tutuyorum.

Kapı çalınır. "Mickey? İyi misin? Sanırım inilti duyuyorum." İyi niyetli sinir bozucu koruyucu kardeş esniyor,

kapıyı tekrar usulca çalıyor.

İ amaşırlarından kurtulmak istemediğim için onları bileğime bağıyorum, orta dikişı dışarı çıkıyor, böylece istediğim zaman onu koklayabiliyorum.

Hayaletimin içine sürükleniyorum, kapının kilidini açıyorum ve onun içinden geçiyorum.

"Vay , bu da ne?" Göğsüne dokunuyor, sonra kollarını ve bacaklarını sıvazlıyor. "Az önce bir örümcek ağıının içine girmişim gibi hissediyorum. Bunun için yeterince uyanık değılim." Banyodaki ışığı yakıyor ve sekiz bacaklı mini kötü adamlar için saçlarını kontrol ediyor. Milo daireler çizerek dönüyor ve vücudunun her santimetresinde örümcek olup olmadığını kontrol ediyor.

En azından meşgul.

Onu kendi tehlikesine terk ediyorum, Sevgilimin kanının lezzetli kokusunu takip ediyorum. Dudaklarımı yalıyorum, dilimde dans eden tangosunun tadı. Daha fazlasını istiyorum. İlk tadımdan beri açlığım açlığa dönüştü. Midem onun kanı için sonsuz bir uçurum, damarlarım onun değıerli nektarıyla akıyor ve ruhum bilmeden onun tarafından besleniyor.

Milo arkamdan homurdanıyor, ayaklarını sürüyerek kanepeye geri dönüyor ve sonunda beni yalnız bırakıyor. Kapısının hemen dışında duruyorum, derin derin içime çekiyorum ve kokusunun ciğerlerime yapışıp hiç kaybolmamasını sağılıyorum.

"Oh, çok güzel kokuyorsun," diye inliyorum, kendimi daha fazla tutamıyorum.

İlerliyorum, odasına girene kadar kapının içinde kayboluyorum. Gece görüşüm her şeyi ya da henüz sahip olmadığı her şeyi görmemi sağılıyor. Bu oda ikimiz için yeterince büyük değıl ama bu başka bir zamanın konusu. Sevgilim şu anda küçük bir yatakta yatıyor. erevesi yok. Yerde sadece bir şilte var ve buna yatak demek cömertlik olur.

O daha fazlasını hak ediyor.

Ona her şeyi vereceğim ve o da kimin ona böyle bir lüks sağılayacağını merak edecek. Kafası çok karışacak ama huzuru yaşarken dünyanın yükünün omuzlarından kalkışını izleyeceğim.

"Hayır," diye mırıldanıyor. "Hayır!" Kollarını bir savunma hareketiyle kaldırarak birini engelliyor. "Bırakın beni. Hayır. Hayır." Ağlamaya başlar. "Dur. Dur!" Sesi daha da yükseliyor. "Snapdragonlar. Snapdragonlar!" Kardeşinin daha önce bahsettiğı parolayı haykırıyor.

Vücudunun üzerinde sürünüyorum, görünmez eklemlerim yüzünü sıyrıyor. "İyisin Mickey. Artık onunla birlikte değılsin. Benimle güvendesin." Sıkıntılı yüzünden bir damla gözyaşı boşaldığında çenem geriliyor.

Ona musallat olmak için hayatta bile değılken onu ağlatmasından nefret ediyorum.

Güzel, çünkü o pozisyon doldu.

Beni hissettiğinde yüzü rahatlıyor, bebek dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor. Kirpiklerinin gölgesi yanaklarının üzerinde dalgalanıyor. Battaniyeyi çenesine doğru çekiyor ve uzun, rahatlatıcı bir nefes alarak yastığa daha da gömülüyor.

"Ne kadar iyi bir kız," diye övüyorum battaniyeyi elimde tutarak. "Ama şu anda buna ihtiyacın yok." Güzel vücudunu ortaya çıkaracağını umarak battaniyeyi çekiştiriyorum. Onunla uyumlu pijamalar giydiğini görünce dudak büküyorum. Üstü düğmeli ve uzun kollu ve şort yerine pantolon var.

Bu nahoş manzara karşısında homurdanıyorum. "Bu benim için işe yaramayacak." İşaret pençelerimle bel kemerinden başlayıp aşağı doğru kesiyorum, malzeme odada küçük bir fısıltıyla yırtılıyor.

Pantolonu harabeye dönmüştü ve ben hayatımın manzarasıyla, erkeklerin ölmeden önce görmeyi dilediği ve hayal ettiği bir manzarayla sersemlemiştim. Ben hayatta olduğum ve nefes aldığım sürece hiçbir erkek bu manzarayı bir daha göremeyecek.

"Bu beden-" Sağ elimi bileğine koyuyorum "Bu hayatta kalma sanatı -" Sol elimi sol uyluğunun üzerine koyuyorum "Bana ait." Avuçlarımı pürüzsüz etin üzerinde aşağı yukarı kaydırıyorum, yara izlerinin çıkıntıları ellerimi oluşturan timsah pullarına sürtünüyör.

Sadece birkaç dakikalığına hayalet düşmesine izin veriyorum, böylece tenimin onunkine karşı nasıl görüldüğünü görebiliyorum. Pençelerim bacaklarından aşağı kayıyor, derisi hafif bir basınçla dalgalanıyor.

Onun güzel insan formuna karşı çirkin timsah pulları beni tedirgin ediyor.

"Senin gibi güzel bir kadının benim gibi bir canavar için yaratılmış olması çok yazık." Dizimle bacaklarını ayırdım, kuyruğum uyluğundan yukarı kayıyordu. Kuyruğum taşa benziyor ama timsah pulları gibi pürüzsüz, bu yüzden ona zarar veremem, zaten vermek de istemem.

Onu tek bir damla gözyaşı döktürmektense kalan tüm sonsuzluğumu taşa geçirmeyi tercih ederim.

Kuyruğumun ucu külotunun altından kayıyor ve penceresinin dışındaki gökyüzünde yeni bir fırtına parlarken tüm göbeğim titreşiyor.

"Daha fazla bekleyemem Mickey. Bir gün anlayacaksın. Sana olan ihtiyacımı anlayacaksın." Kuyruğumu amının dikişinde aşağı yukarı kaydırarak hem onu hem de kendimi tahrik ediyorum.

Görünmez olmak zorunda kalmadan önce neler yapabileceğimi bilmek istiyorum.

Bir pençemle, yatağın üzerinde parçalanmış pamuktan başka bir şey kalmayana kadar külotunu kesiyorum. Kesilmiş kasık kılları kuyruğuma iyi geliyor. Her

Yumuşak çalıya karşı vuruş, horozumun şaftın ortasında sıkışmış gibi görünen bir orgazmdan yavaşça damlamasına neden oluyor.

O kadar iyi hissettiriyor ki, sanki ateş beni içten dışa yakıyor. Arzu şu anda kendi başına bir hayvan, ucu karnımın üzerinde kaymaya zorluyor. Geride yapışkan bir kalıntı kalıyor ve yumuşak bir elektrik vızıltısı, boşalmanın olduğu yerde karnımı gıdıklıyor.

"Mmm," diye inliyor ben amını okşadıkça.

Kuyruğum onun zevkiyle parlıyor, ıslak sesler her geçen okşamayla daha da yükseliyor. Farkında olmadan bacaklarını açıyor, bana daha fazla erişim sağlıyor ve öpmek için sabırsızlandığım güzel pembe dudaklarını görmemi sağlıyor. İhtiyaçtan parıldıyor.

"Şu haline bak," diye mırıldanıyorum, klitorisinin üzerinde yuvarlanırken alt dudağımı ısıyorum. Nefesi kesiliyor, uykusunda inliyor.

Onu uyandırmam ne kadar sürer? Benim bir rüya olmadığımı anlaması ne kadar sürer?

Kuyruğumu ağzıma götürüyorum ve suyunu yalıyorum. Kendi dudaklarımı delerek eklentiye temiz bir şekilde emiyorum. Dilimle okşarken, elimi sikimin etrafına sarıyorum, gözlerim ne kadar iyi hissettirdiğinden kapanıyor.

Kuyruğumu gömleğinin altından geçirerek kendimi bacaklarının arasına indiriyorum. Kuyruğumun ucu göğüs ucuyla oynuyor ve dudakları , o somurtkan ağzından uykulu erotik bir nefes dökülüyor.

Burnumu amına dayayıp kanla karışık doğal kokusunu içime çekerken gözlerim kapanıyor. Dilim dışarı kayıyor ve meme ucunu fiskelerken amının ortasını yalıyorum. Rüyasında kaybolurken elleri çarşafı yumrukluyor.

Bu gece ona yapmak istediğim çok şey var, söylemek istediğim çok şey var ve nereden başlamak istediğimi zaten biliyorum.

Kuyruğumun gücü gömleğinin düğmelerini koparıyor ve göğüslerini görebilmem için kumaşın yeterince ayrılmasını sağlıyor. Kuyruğumun sıkışmış meme uçlarına her vuruşunda inliyor, göğsü nefesini yakalamak için yükselip alçalıyor.

Hayaletime dönüşüyorum, görülme riskini göze almak istemiyorum. Kuyruğum vücudunu okşuyor, kalçasının etrafını sarıyor ve bacaklarını daha geniş açmama yardım ediyor. Vücudu kamburlaşıyor, elleri çarşafı yapıyor, inliyor ve ben henüz ona dokunmamıştım bile.

"Sende istediğim bir şey var Mickey." Klitorisinin etrafında dönmeden önce parmağımı dudaklarının üzerinde gezdiriyorum.

"Oh," diye inliyor, yanağını yastığa gömmek için başını çeviriyor. " öyle," diye . "Seni o kadar iyi hissettireceğim ki her zaman kafanın içindeki sesin gelip seni becermesini isteyeceksin." Parmağımı içine sokuyorum, önümde bir engel olduğunu fark ettiğimde fazla ilerleyemiyorum.

Silikon gibi yumuşak ve ince ucunu çekiştirerek yavaşça çıkarıyorum. Dikkatliyim, onu uyandırmamak için elimden geleni yapıyorum ama ne yaptığımı düşünürsek bunun zor olacağını biliyorum.

Şok oldum, tampon değil, küçük bir bardaktı ve onu serbest bıraktığımda bacaklarını birbirine sürüyor, neler olduğunu görmek için gözlerini açıyor. Mickey karanlıkta göremez.

Kolayca uykuya dalmadan önce "Hmm," diye mırıldanıyor.

Fincan kanla dolu. Parmaklarım kırmızıya boyandı. Bu daha da iyi. Kanı saklıyor. Bunu benim için takması için onu her zaman ikna etmem gerekecek, böylece istediğim zaman bir şeyler içebileceğim. Kanı alkol gibi geri püskürtüyorum, her damlasını almak için bardağın içini yalıyorum.

Temizlendiğinde omzumun üzerinden fırlatıyorum ve yumuşak bir gümbürtüyle duvara çarpıyor.

Artık vahşiyim.

Yüksek sesle, şiddetli bir hırıltıyla bacaklarını tekrar ayırıyorum ve kalçalarının arasına dalıp dilimi amına sokuyorum.

Dilimden kan akıyor. Ve ben ziyafet çekiyorum.

Onu sıkıca kavramak için pençelerimi vücuduna geçirerek amına doğru hırıltıyorum. Bir elimi karnına doğru kaydırıyorum, göğsümdeki hırıltı hiç azalmıyor ve titreşimler dışarıdaki şimşek kadar gürültülü hale geliyor.

Sol göğsünü avuçlayıp yumuşakça yoğuruyorum, ne kadar mükemmel oturduğunu seviyorum. Meme ucunu kısıtıp parmaklarımın arasında yuvarlıyorum ve daha fazla baskı uygulamadan önce yumuşak bir şekilde çekiştiriyorum.

Ağır nefesleri pantolona dönüşüyor. Bacaklarını kapatmaya çalışıyor ama bu zayıf bir girişim. Onları ayrı tutuyorum, dilimle amını sikiyorum ve alabildiğim her damla kanı topluyorum.

Gece görüşüm kırmızıya dönüyor, vampirim tüm gücüyle ortaya çıkıyor.

Elleri vücudunda geziniyor, ağzını yastığa gömmeden önce başının iki yanındaki yastığı kavıyor.

"Mmm, lanet olsun, tadın çok güzel," diye mırıldanıyorum klitorisine kadar yalamadan önce.

"Ohhh." Başını çeviriyor, uykusunda gözlerini kapatmadan önce dudaklarını birbirine doluyor. "Ahh. Oh, oh," diye nefes veriyor, nefesleri

Daha kısa.

Elim göğsünden diğer memesine kayıyor, boncuğu sıkıca sıkıştırıyor, bu da sırtını eğmesine ve kalçalarını yüzüme doğru yuvarlamasına neden oluyor. Kuru dudaklarını yalıyor, göğüsleri hareketlerinden dolayı hafifçe zıplıyor.

Klitorisini ağızıma alıyorum, dişlerim hassas demeti kazırken aynı anda iki parmağımı içine sokuyorum ve cezalandırıcı bir tempoya başlıyorum.

Ve bu sonunda onu .

Parmaklarımın her güçlü vuruşunda vücudu yatakta yukarı doğru kayıyor.

"Ne? Ne-" diye sormaya çalışıyor, kafası karışmış bir halde. "Aman Tanrım," diye inliyor, eli küçük komodinin üzerinde geziniyor.

Işık yanıyor, gerçeği aydınlatıyor. Burada kimse yok.

En azından görebileceği kimse yok.

Onu kalçalarından tutup yatağa geri çekiyorum, dilimi onun dar kanalına daldırıyorum, beni isteyerek besleyen tüm kanı içiyorum.

Elleri çarşafı kavırıyor, başını arkaya atıp boşalırken onları büküp çekiyor.

"Oh, neler oluyor? Ne-" Daha yüksek sesle ağlıyor, daha fazla kan ve akıntı boğazımdan aşağı akıyor. "Bu da ne?"

"Rüya görüyorsun Mickey." Kalçasında kanlı öpücük izleri bırakıyorum. "Ve bir dahaki gelişinde adımı söyleyen iyi edersin."

Gözleri tekrar ağırlaşıyor, yorgunluğun acımasız kıvrımı ve bunun gerçek olup olmadığını bilmemenin kafa karışıklığı onu altına çekiyor.

"Adını bilmiyorum," diye fısıldıyor.

Parmaklarımdaki kanı emiyorum ve onaylayarak inliyorum, ışık onun kan lekeli külotuyla yaptığım derme çatma bileziğe vurduğunda onu benden temizliyorum.

Üzerine eğilip kulağına fısıldıyorum. "Benim adım Rhett Royals, benim çekingen küçük çiçeğim. Ve yarın geri geleceğim. Benim için hazır ol."

CHAPTER TEN

MICKEY

"Yorgun görünüyorsun." Milo tezgâha yaslanmış, yeni demlenmiş kahvesini yudumluyor. "Sana bir fincan hazırladım."

"Teşekkür ederim." Dün gece ne olduğunu hatırlamaya çalışarak yanan gözlerini ovuşturuyorum ama hatırlayamıyorum.

Islak bir rüya gördüğümü biliyorum. Orgazm olduğumu biliyorum ama hayali ses, üzerimde hissettiğimi sandığım eller ve bacaklarımın arasındaki dil beni duraksatıyor. Gerçekmiş gibi hissettiğim anlar oldu. Bir keresinde uyandığımda hiçbir şeyin, hiç kimsenin orada olmadığını hatırlıyorum.

Bu bir rüya olmalı.

Ya da uyurgezer olmalıydım çünkü adet kabımı koymadığım için kanlı çarşaflarla uyandım. Koyduğuma yemin edebilirdim ama bu sabah bacaklarımın arasındaki kurumuş kanı yıkamadan önce onu temiz ve yerde buldum.

Fincanı tezgahın diğer tarafına kaydırıyor ve bana bakıyor.

Bir yudum alırken bakışlarımı kahvenin yüzeyinden kaldırıyorum.

"Ne?" "Bok gibi görünüyorsun," diyor açık açık.

. "En sevdiğim kardeşim nerede? O senden çok daha iyi." "İşte, duble yapıyor. Ben sadece gördüğümü söylüyorum."

Gözlerimi deviriyorum, o kadar uzun süre esniyorum ki Milo gülmeye başlıyor. "Kapa çeneni," diye homurdanıyorum. "Dün gece iyi uyuyamadım." Yatağımın çarşaflarını değiştirmek ve bacaklarımdaki kurumuş kanı yıkamak için duş almak zorunda kaldım. "Bugün kesinlikle biraz kestireceğim."

"Lokantaya gitmek zorunda değil misin?"

Başımı iki yana sallıyorum. "Hayır, Demi tadilata odaklanabilmem için beni haftada bir ya da iki vardiyaya düşürdü. Ayrıca ne zaman istersem gelebileceğimi de söyledi."

"O en iyisi. Bu kasabayı bulduğumuz için şanslıyız. Ayrılmak istemiyorum."

Elimdeki bardağı yere bırakıp parmak uçlarımla tezgâha vuruyorum. "Planladın mı?"

"Hayır, hayır, sadece buradan hiç ayrılmak istemediğimi söylüyorum. Daha önce hiçbir yeri bu kadar sevmemiştim."

"Bir ayağın gibi konuşuyorsun."

Başını sallar. "Söz veriyorum yapmayacağım." Kahvesinin kalanını bitirip lavaboya bırakıyor. "Tadilatla ilgili bugünkü planlarınız nedir?"

"Birkaç teslimat var. Çatıyı bitirecekler. Ana yatak odası ve banyoya başlamak için gelecek insanlar var. Umarım önümüzdeki birkaç ay içinde bu ev bitmiş olacak."

"Önümüzde yoğun bir gün var. Seninle gurur duyuyorum."

Hayatımda sadece birkaç kez duyduğum kelimelerden dolayı kızarak sırtıtıyorum. "Teşekkürler."

Kapı çalıyor ve ben sesle irkilerek sıçırıyorum. Elimi göğsüme koyuyorum ve ikimiz de kıkırdıyoruz.

"Bu beni olması gerekenden daha fazla korkuttu." Sandalyeden kaydım ve belimdeki kemeri sıktım.

Kapıyı açtığında, kahverengi üniformalı bir teslimatçı elinde bir paketle orada durmaktadır.

"Sen Mickey Bloom musun?"

Kapıyı hafifçe kapatıyorum, böylece içeri girmesi için bir davet gibi görünmüyor. "Öyleyim."

"Sadece imzana ihtiyacım var."

"Elbette." Paketi imzalıyorum ve o da bana veriyor. "Teşekkür ederim." Beklediğimden daha ağır ve tıkırdıyor. Böyle bir ses çıkarabilecek ne sipariş ettiğimi düşünmeye çalışıyorum. Son zamanlarda o kadar çok şey aldım ki hatırlayamıyorum.

"Sorun değil. İyi günler," diyerek el sallıyor ve aceleyle kamyonuna doğru ilerliyor. "Güzel heykel," diye bağırıyor.

Kamyon homurdanarak canlanıyor, teşekkürlerimi bastırıyor ve ben gargoylle heykelimle baş başa kalıyorum, ancak bu sefer bir şeyler farklı.

Aleti görülebiliyor. Uzun, geniş ve sert. Klitorisim bacaklarımın arasında titreyiyor ve dün geceki rüyamın anısı zihnimin arkasını gıdıklıyor.

"Rhett," diyorum sessizce, kim olduğunu ve neden bana fısıldandığını hatırladığımı merak ederek.

Belki de zihnimin arkasındaki sesin adını ben koydum.

"Çünkü bu kulağa çılgınca gelmiyor," diye iç geçiriyorum, heykele son bir kez bakıyorum ve dudağımı ısııyorum çünkü daha önce onun nasıl çıplak olduğunu hiç fark etmemiştim.

Bazen orada olup olmaması çok garip. Kıs kıs gülüyorum. "Belki de gerçek bir gargoylle'dur." Kapıyı tekmeleyerek kapatıyorum ve aptalca sözleri dışarıda bırakıyorum.

Anahtarların şingirtısı birbirine karışıyor. Milo telefonunu ve cüzdanını almadan önce onları cebine sokar.

"Güvenlik sisteminiz bugün kuruluyor, ne yaparsanız yapın evden çıkmayın, tamam mı?"

Paketi tezgâhın üzerine koydum ve dikişini bıçakla keserek açtım. "Nereye gideceğim? Burayı çok seviyorum. İhtiyacım olan her şeye sahibim, buna büyük bir göl de dahil. Belki bugün yüzmeye giderim." Sonra timsaha verdiğim ölü geyiği hatırladım.

Tamam, bugün muhtemelen yüzmeye gitmeyeceğim çünkü gölde muhtemelen ölü bir geyik yüzüyor.

"Tamam, güvenlik sağlandığında bana mesaj at. Belki bu ev yakında gerçekten bir ev gibi görünür."

Onunla şakacı bir şekilde alay ediyorum, içine bakmadan önce kutunun kapaklarını açıyorum. Gülümsemem kayboluyor. Midem acı dolu anılarla çalkalanıyor. Safra boğazıma doğru ilerliyor. Gözyaşları birikiyor ve bir anda dökülüyor. Vücudum titriyor. Unutmaya çalıştığım anılar yeniden su yüzüne çıkıyor ve bana verdiği her yaranın acısını hatırlıyorum.

"Hayır. Hayır, , hayır. Hayır!" Pandora'nın kutusuna bağıyorum ve geri .

"Mickey? Ne oldu? Ne oldu?" Kutunun içine bakıyor ve kalbimin bir sonraki atışında endişesi öfkeye dönüşüyor. "Ne oluyor lan? Bu bir tür hastalıklı şaka mı? Bunu sana kim gönderdi?" Etiketini okumak için kutunun kapaklarını kapatıyor, sonra yumruğunu tezgâha vuruyor. "İade adresi yok."

Duvara yaslanıp dizlerimi göğsüme çekiyorum ve kollarımı dizlerime doluyorum. "O öldü. O öldü. O öldü," diye sayıklıyorum.

Kaçtığım gün. "Onu ben öldürdüm Milo. Hatırlıyorum. Şişeyi boynuna sapladığımı hatırlıyorum. Kan kaybından öldü."

"Bunlar ondan olamaz. Değil mi? Olamazlar. Sen dedin ki..." Yutkunuyor, sonra boğazını temizliyor. "Zincirlendiğini söylemiştin." Kutudan zincirleri çıkarıyor, birbirine çarpan metaller beni irkiltiyor. "Bunlar zincirler mi?"

"Bakamıyorum," diyorum ona, alt dudağım titreyerek. "Bakamıyorum. Lütfen Milo. Lütfen, beni zorlama." Başımı yana çevirip evle birlikte gelen eski buzdolabına bakıyorum.

Ayak sesleri yeni döşemeye sürtünüyor ve çömeliyor, gölgesi duvarda oynuyor. "Bakmak istemediğini biliyorum ama sana ihtiyacım var ve sonra Jake'i arayacağız, tamam mı? Zincirlerin bunlar olup olmadığını bilmesi gerekiyor çünkü o zaman o lanet olası pislik ölmemiş olur ve bu büyük bir sorun. Eğer ölmediyse, onu kendim öldüreceğim. Unutma, artık yalnız değilsin Mick. Kimse sana ulaşamayacak."

Gözlerimi kapatıyorum ve yanaklarımı siliyorum, ihtiyacım olan cesareti toplamak için derin bir nefes alıyorum. Gözlerimi açtığımda Milo zincirleri uzatıyor ve zaman durmuş gibi görünüyor. Metal zinciri ellerime yerleştiriyor ve ağırlıkları aynı hissi veriyor.

"Çok fazla zincir yapıldı, değil mi? Yani, bunlar o olamaz."

"Bu rastgele değil," diyorum parmaklarımı bağlantıların üzerinde gezdirerek. "Bunlar yeni değil ve benim olduklarını biliyorum." Zincirin ucundaki kilide bakıyorum, Milo'ya işlemeyi göstermek için ters çeviriyorum.

Mickey, evcil hayvanım.

Zincirleri yere atıyorum. "O yaşıyor. Bu bana nerede olduğumu bildiğini söylüyor. Beni aramaya gelecek Milo. O evde ölmeliydim. Ölseydim her şey daha kolay olurdu." Sesim monoton. Bakışlarım kirli beyaz buzdolabına takılmış, boşluğa bakıyor. "Ölmeliydim."

"Hey, sakın böyle konuşmaya cüret etme. Beni anlıyor musun? Ölmemeliydin çünkü Minnie ve ben sensiz yaşayamayız. Sen önemlisin. O pisliğin kazanmasına izin verme. Kazanamayacak. Geri gelebilir ve seni almaya çalışabilir ama yapamayacak. Bir daha asla böyle konuşma. Asla." Çenemi çevirerek beni ona bakmaya zorladı. "Anladın mı?"

Başımı salladım. "Özür dilerim. Özür dilerim. Keşke ölseydim dedirtiyor bana. Onda şöyle bir şey var-" Başımı sallıyorum ve ağlamamak için tavana bakıyorum. "Üzerimde açıklayamadığım bir etkisi var. İyi anlamda değil, ama sanki

Hayatta kalmak için ona bağılıydım Milo. Öleceğimi düşündüğüm pek çok zaman oldu ve o ölmememi sağladı. Berbat bir durum. Sanki..." Elimi göğsümün içine kısıyorum, tendonlar kopmaya başlarken kalbimi tutuyorum. "Ben eğitildim. O beni eğitti."

"Hayır, istismara uğradınız. Kapana kısılmadınız. Ondan kurtuldun."

"Öyle miyim? Gerçekten öyle miyim?" Ayağa kalkmak için kendimi zorluyorum, kendimi yukarı çekmek için duvarı kaldıraç olarak kullanıyorum. "Bana bak Milo. Her gün korkuyorum. Uyumaya korkuyorum çünkü çoğu zaman onun yüzü rüyalarımaya giriyor. Her zaman korkuyorum. O beni mahvetti. Onun yüzünden mahvoldum. Asla eskisi gibi olamayacağım."

"Aynı olmamalısın. Bundan sonra olmaz. Ve sen kırılmaktan çok uzaksın. Sana ne kadar hayran olduğumu biliyor musun? Yeniden başladın. Bu evi aldın. Ne kadar emek harcadığına bir bak. Hayatını yeniden inşa ediyorsun ve bu kolay değil." Adem elması sallanıyor ve ellerini boynumun omzumla birleştiği iki yanına koyuyor. Milo'nun kirpikleri ıslanıyor ve yerden başını kaldırdığında tek bir damla gözyaşı serbest kalıyor.

O asla ağlamaz. Asla.

"olamadığım için çok üzgünüm." Yanağını omzuna siler. "Daha iyi bir ağabey olmalıydım. Eve daha çok gelmeliydim. Yapmalıydım-"

Kollarımı boynuna atıp ona sıkıca sarılıyorum ve onunla birlikte ağlıyorum. "Sakın buna cüret etme. Sakın kendini suçlama. Buraya geldiğini biliyordum. Seni duydum. Dolapta sıkışıp kaldığım her an sesini duydum." Geri çekilip yüzünü avuçladım. "Eve her zaman geldin. Her zaman aradın. Seni öldüreceğinden korkuyordum. Onu çok kızdırdın. Elinden gelen her şeyi yaptın Milo."

Başını sallıyor, yüksek sesle hıçkırıyor. "Yapmadım. Daha fazlasını yapmalıydım. Seni korumak için daha iyi bir iş yapmalıydım. Bu benim işimdi!" diye bağıyor. "Neler olup bittiğine dair şüphelerim olduğunda onu öldürmeliydim."

"Beni de düşünmek zorundaydınız. Tehlikede olan çok şey vardı."

"Hayır, seni çıkarmak için daha fazlasını yapmalıydım ve bu benim suçum. Hayatımın geri kalanında bu suçluluk duygusuyla yaşamak zorunda ." El yordamıyla cebinden telefonu çıkardı. "Jake'i bizzat arayacağım." Milo ekrana birkaç kez dokunur ve telefonu kulağına dayar.

"Milo-"

Başka bir şey söylememe izin vermiyor, bana sırtını dönüyor. Zincirleri alıyor, kutuya atıyor ve muhteşem bir kardeş gibi paketi görüş alanımdan çıkarıyor.

Ty yaşıyor olamaz. Şahdamarını . Onu bıçakladım.

Tekrar yere oturdum ve Ty'ın bana yaşattığı tüm acı ve ıstırapı tekrar hatırladım.

"Aptal Kız."

"Daha iyi bilmen gerekirdi."

"Bacaklarını aç. Sakın ses çıkarma."

Derin bir nefes alıyorum, Ty'ın sesini kafamda yavaşlatmaya çalışıyorum, Rhett'inkini düşünmeye çalışıyorum. Rhett hayal gücümün bir ürünü olabilir ama beni daha iyi hissettiriyor. Acıyı ve ıstırapı kovuyor.

Zihinsel çöküşümün bu noktasında, Rhett'in gerçek olup olmamasının bir önemi var mı?

Odaklanmak için gözlerimi kapatıyorum, Rhett'i duymaya çalışıyorum, bana acımı savurma gücü veren adamı.

Sessiz.

Ve onun sesi olmadan, sahip olduğum en kötü anılardan biri beni içine çekiyor. Hayatta kalmak için kaçmaya çalıştığım gecede kendimi kaybederek daha da derine batıyorum.

Bacaklarım yanıyor. Boğazım acıyor. Ayaklarım yerde yatan küçük dallar yüzünden kesiliyor. Duramıyorum. Bu benim şansım. Kaçmak zorundayım. Ormanın arkasındaki ağaçların arasında koşarken acı ve korkudan gözyaşları görüşümü bulanıklaştırıyor.

Ty zinciri kancaya kilitlediğini sanıyordu.

Kilitlememiş.

Bu fırsatı değerlendirmek zorundaydım. Hayatım için kaçmalıydım.

Şansımı evin arkasındaki ormanda denemeye karar verdim. Daha kolay saklanabileceğimi düşündüm.

O zamanlar bu iyi bir fikirdi.

Şimdi mi? Ne kadar formsuz olduğumu, ne kadar kilo kaybettiğimi ve dayanıklılığımın hiç olmadığını fark etmemiştim. Bardaktan boşanırcasına yağın yağmur işimi kolaylaştırmıyor. Çıplak ayaklarım toprakta kayıyor, ayak parmaklarım çamura batıyor. Boynuma takılı zinciri tutuyorum, ayağım takılmasın diye onu yolumdan çekiyorum.

"Seni aptal kız!" Sesi ormanda yankılanıyor ve bana asla çok geride olmadığını hatırlatıyor. "Seni yakalayacağım ve yakaladığımda hazır olsan iyi edersin. Yemin ederim, seni eşek sudan gelinceye kadar döveceğim. Beni duyuyor musun? Şimdi dur da belki ölmüş olmayı dilemem sana."

Koşmaya devam ediyorum, geceliğim yağmurdan sıırıslıklam olmuş ve vücuduma tamamen yapışmış. Yardım için bağırmak istiyorum. Çığlık atmak istiyorum. Bunu yaparsam, beni bulur. Tek yapmam gereken bir yol bulmak, bir arabaya el sallamak ve özgür olacağım.

Söylemesi yapmaktan çok daha kolay.

Yerden çıkan küçük bir ağaç köküne takılıp düştüğümde acı içinde bağıriyorum. Ayak bileğime tutunup acı içinde çığlık atmak istiyorum ama bu hiçbir işe . Bu beni kurtarmayacak. Kendimi yukarı iterek, destek için en yakın ağacı kullanıyorum. Kabuk avucumu çiziyor ve nefes almak için bir saniyelğine ağacın gövdesine yaslanıyorum.

"Fazla uzağa gidemezsin," diye şarkı söyleyerek yaklaşıyor. "Kardeşlerini düşün Mickey! Beni terk edersen onlara ne yapacağımı düşün. Minnie'nin senin yerini almasını ister misin?" diye bağıriyor, sesi omzumun üzerinden ürkütücü bir hayalet gibi geliyor. "Minnie'yi yatağında mı istiyorsun? Ona yapacağım kötülükleri bir düşünsene."

Çıgıllıklarımı tutarak tekrar koşmaya başladım. Yalan söylediğini biliyorum. Minnie'ye hiçbir şey yapmazdı. Bunu içten içe biliyorum. Başı belaya girerdi. Bundan kurtulamazdı.

Korkum aksini söylüyor.

"Kız kardeşini yatağında gerçekten istiyor olmalısın, Aptal Kız."

Her adımda sızlanıyorum, bileğim zonkluyor. Acı beni düşürüyor. Çamur yüzüme çarpıyor. Kir tırnaklarımın altına yerleşiyor. Hırıltıyla nefes almaya çalışıyorum, yağmuru içime çekiyorum ve yavaşça boğuluyorum.

Uzaktan bir araba kornası çalıyor. Birbirinin yanından geçen araçların telaşı beni ayağa kalkmaya zorluyor. Kollarım güçsüzlükten titriyor ve kendimi yukarı itmek çok kötü acıtıyor.

"Sen aptal bir kızsın." Beni saçlarımın arkasından yakaladı ve yüzümü çamurun içine itti.

Nefes alamıyorum.

"Benden kaçabileceğini mi sandın?" Bacaklarıma basıp elbisemi kaldırıyor ve pantolonunun fermuarının indiğini duyuyorum. "Benden asla kaçamayacaksın."

"Mickey? Bayan Bloom?"

Ty'a ait olmayan farklı bir ses duyduğumda burnumu çekerek anıyı göz kırparak uzaklaştırıyorum.

"Mickey?" Sırada Milo'nun sesi var ve eli çenemi kavriyor. "Mick, bizimle misin?"

Başımı sallıyorum, görüşümün bulanıklaşmasına neden olan gözyaşlarımı emmek için kollarımın ucunu gözlerime bastırıyorum.

"Nereye gittin?" diye soruyor, gözleri yüzümde dans ediyor.

"Bilmek istemezsin."

Kaşlarını çatıyor, düşüncelerini kendine saklıyor. Anladığını biliyorum. Hayatım için kaçmak hakkında konuşmak istemiyorum. O kadar enerjim yok.

Ellerimi kaldıran Milo beni anlıyor ve ayağa kalkmama yardım ediyor.

Şerif şapkasını çıkarır ve göğsüne bastırır. "Mickey. Seni tekrar görmek güzel."

"Sen de öyle. Bu durum için özür dilerim." Milo kolunu bana dolayarak beni kendine yakın tutuyor, ben de ona izin veriyorum.

Jake saygılı bir mesafeyi koruyor. Başıma gelen her şeyi biliyor. Bu kasabaya vardığımızda Milo'nun yapmak istediği ilk şey polise durumumu anlatmaktı - cinayetle ilgili ayrıntılar hariç -.

"Özür dileme. Ben bunun için buradayım. Şimdi Milo, anladığım kadarıyla gitmek üzeresin. Mickey, eğer kendini daha rahat hissediyorsan, istasyona inebiliriz, böylece insanların arasında olursun."

"Demi'ye mesaj attım. Ona olanları anlattım. Hiçbir yere gitmiyorum, Jake."

"Tamam, tamam, harika, ama ne olursa olsun," bana güven verici bir gülümseme veriyor, "kararı Mickey'ye bırakmalıyız. Şu anda önemli olan tek şey onun rahatı."

Seçme şansına sahip olmak bile beni rahatlatıyor. "Burada, evde iyiyim. Zaten uzun sürmeyecek. Ne istediğini biliyorum ve elimde hiçbir bilgi yok. Bir paket teslim edildi. Ty'dan gelmiş olmalı. Beni bağladığı zincirlerin aynısı. İade adresi yok."

Not defterine bir şeyler yazarken çenesi öfkeyle titriyor. "Bunu araştıracağız. Kutuyu kanıt olarak alacağım, parmak izi araştırması yapacağım ve buraya gelen teslimatçıyı bulacağım. Bu işi çözeceğiz Mickey. Söz veriyorum."

"Biliyorum, Jake. Sen iyi bir polissin. Denediğin için minnettarım." Bir şey bulamayacağını biliyorum. Ty bir hayvandı ve birçok yönden aptaldı, ama istismar? O zekiydi. Hiç parmak izi olmayacak.

Kapı çalıyor ve Jake'in eli silahına gidiyor. Silahını hızlıca çekip kapıya nişan aldı.

Bize elini kaldırdı. "Burada kalın. Kıpırdamayın" diyor, o kadar sessiz söylüyor ki onu zar zor duyabiliyorum. Parmakları ağzına geliyor, sessiz olmamızı söylüyor.

Nefesimi tutup rahatlamayı ya da bir silah sesi duymayı beklerken kalbim güm güm atıyor. "Adın ne senin? Bana çalışan rozetini ver. Patronunun kartını istiyorum.

telefon numarası," diye emrediyor Jake, adamı kapıda tutarak.

Başım yüzmeye başlıyor ve ciğerlerim çığlık atarak nefes alamam için yalvarıyor.

Yapamıyorum. Ty'ın hayatta olduğunu bilerek nefes alamam. Her gün omzumun üzerinden bakarak yaşayamam.

"Adamlar güvenlik sistemini kurmak için buradalar. . İşleri bitene kadar burada seninle kalacağım."

"Ben de," diye yankılanıyor Milo. "Neden gidip biraz uzanmıyor ve dinlenmeye çalışmıyorsun?"

"Şu anda uyuyabileceğimi sanmıyorum. Kafamda çok fazla şey var. Ayrıca evde çok fazla şey oluyor. Bugün kestiremem."

"Evet, yapabilirsin. Herkesi ben yönlendireceğim. Endişelenmene gerek yok Mick. Ayrıca, Jake burada. Bir şey olmasına izin vermez."

"Gitmem gerektiğini söyleyen bir telefon alana kadar kalacağım."

"Gördün mü?" Milo gülümseyerek endişemi hafifletmeye çalışıyor. "Elimizde bu var.

Git."

"Tamam. Tamam. Tamam. Ben gidiyorum ama ihtiyacın olursa beni uyandırır mısın?" Kollarımı kavuşturmadan önce kollarımı çekiştiriyorum.

"Hayır, muhtemelen olmaz. Git hadi. Git." Beni koridora doğru itti.

"Tamam, . Tanrım. Sanki benden kurtulmaya çalışıyorsun." Duruyorum ve Milo'nun bileğini tutuyorum. "Beni uyurgezer halde yakalarsan lütfen uyandırma. Tehlikeli olabileceğini biliyorsun. Eve geldiğimden beri sadece bir kez oldu ama Ty'ın stresi de eklenince-"

"-Ne yapacağımı biliyorum. Güvendesin Mick. Endişelenecek bir şey yok."

"Tamam. Teşekkür ederim." Kardeşime sıkıca sarılıyorum ve çirkinliğimin bazı kısımlarını görmek için yanağımı kapıdan dışarı çeviriyorum.

Milo, Jake ve Rhett arasında iyi olmalıyım, değil mi?

Doğru.

CHAPTER ELEVEN

RHETT

Güneş batmak üzere ve ben yine gizlice odasına giriyorum, bacaklarını ayırıyorum ve amından damlayan kanla ziyafet çekiyorum.

Bu lanet güneş ışığı benim düşmanım. Tek yaptığı yağmur ama istemediğim gün beni çirkin suretime dönüşmeye zorluyor. Aletim bütün gece sertleşti, güneş doğana kadar eşim için ağrıyordu, beni ihtiyacımın kanıtı olan bir heykele dönüştürdü.

Kendi içime hapsolmek genelde o kadar da kötü değildir. Genellikle sıcaklığın altında uykuya dalarım, sıcak ışınların yükü bana güç verir, ama bütün gün uyanıktım. Zihnimin içinde volta atıyor, hırlıyor ve beni hapseden taşı parçalamaya çalışıyordum.

Bu betonun zincirlerini kırmak ve evine sürüklenmek, uykusunda bedenine sahip olmak için sabırsızlanıyorum ve belki birlikte vahşi, ateşli bir rüyanın peşinden gidebiliriz.

Aletim dikkat çekmek için zonkluyor ve ben ona ulaşamıyorum. Taş gibi sert olmak - kelimenin tam anlamıyla - ve bu konuda hiçbir şey yapamamak acı verici.

Güneşin batması zaman alıyor. Her geçen saniye daha da sinirleniyorum. Yıldızlar erken çıkmaya karar verdi ve tek yapmak istediğim mümkün olduğunca yükseğe uçup Mickey'nin ışığının ne kadar yakıcı olduğunu anlamak için ışığın ne kadar parlak olduğunu hissedip hissedemeyeceğimi görmek.

İnsanlar evden dışarı dökülmeye başlar. Kirli giysileri ve terden sıırılsıklam olmuş tenleriyle işçiler yorgun ve yavaş adımlarla arabalarına doğru yürüyorlar. Bugün evde pek çok ilerleme kaydedilmişti, ancak daha önceki kargaşayı duyabiliyordum.

Ona zarar veren adam hâlâ hayatta olabilir ve onu bulmak için sabırsızlanıyorum. Ona yaptıklarını ödeteceğim. Tüm o yaralar. Tüm o acıları. Onun yüzünden döktüğü onca gözyaşını.

Arkadaşıma zarar veren o zavallı pisliğe yapacağım işkencenin yanında bunlar bir hiç kalır.

"Geldiğin için minnettarım, Jake." Milo şerifle el sıkışır. "Umarım bu bir tür hastalıklı şakadır. Kimin oynayacağından emin değilim. Hayatta olamaz. Bu imkansız. O-"

"-Biliyorum. Bu işin aslını öğreneceğiz Milo. Mickey'ye bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

Bir sarsıntı göğsümün içinde sıkışıp kaldı. Milo ve Jake sesin nereden geldiğini görmek için bakışlarını etrafta gezdiriyor, sonra da görmezden geliyorlar.

"İşe gitmesini tavsiye etmiyorum. Dikkatli olması gerekiyor. Ben daha fazla bilgi edinirken onu ne kadar az görürsem o kadar iyi olur."

"Ona bunu söylerken iyi şanslar, Jake. O bir hapishanede tutulmayı reddediyor. Onun için özgürlük her şeydir. Onun yüzünden tekrar kapana kısılmak kabul etmeyeceği bir şey."

"Ben sadece onun güvenliğini düşünüyorum. Eğer bir yere giderse, yalnız kalmamalı." Telsizi alıyor ve omzuna uzanıp cevap vermek için düğmeye basıyor. "Yola çıkıyorum." Milo'nun omzunu okşayarak iç geçirir. "Uğraşması gereken çok şey olduğunu biliyorum ama bunu atlatacaktır. Onu bulacağız ve tutuklamak çok iyi hissettirecek."

Onu tutuklamak mı? Bu çok şirin.

Jake'in hiç şansı olmayacak. Ty'ın kemiklerini ya da vücudunun parçalarını bulabilir ama Ty'la asla konuşamaz. O adamın konuştuğunu ya da nefes aldığını asla duyamayacak.

Jake, yan tarafında büyük siyah harflerle Şerif yazan cipine doğru ilerlemeden önce son sözlerini söyleyerek, "Sizi bilgilendirmeye devam edeceğim," dedi. "Biraz dinlen Milo. Evi gözetlemesi için bir ekip göndereceğim."

Herhangi bir memurun sağlayabileceğinden daha fazla koruma sağlarken ne büyük bir zaman ve enerji kaybı. İnsanları korumak için kesinlikle gerekli olanı yapmak istemiyorlar.

Ve bu öldürmektir.

Öldüreceğim. Katil olacağım. Kötü ruhumu, şeytanın sonsuza dek onunla oynaması için cehenneme göndereceğim. Kendimi tacizcisinin kanıyla yıkayacağım. Etini kemiklerinden ayıracağım. Tırnaklarını yataklarından sökeceğim.

Tüm bunları o hayattayken, merhamet için yalvarırken yapacağım. Ona hiç merhamet göstermeyeceğim.

Mickey'ye ulaşmak için beni geçmesi gerekecek ve bu asla olmayacak.

Bir gümbürtü beni tekrar kabuklara hapseden taşı sallıyor. Milo yeni biçilmiş çimlerin üzerine çıkarken kaşları şaşkınlıkla dans ediyor. Sağa sola dönüyor, gökyüzüne bakıyor, sonra esnmeden önce ensesini kaşıyor.

O iyi bir kardeş. Şanslısın. Yoksa onu öldürürdüm.

Mickey'nin çok fazla zamanını alıyor. Çok muhtaç. O benim.

Milo içeri girer ve kapıyı kilitler. Basit bir tıklamayla yerine oturmuyor. Mekanizma kulağa mekanik geliyor. Kapısında üç sürgü var ve içeri girmenin tek yolu dışarıdaki bir tuş takımına üç parmak basmak.

İçimden kıkırdıyorum.

Güvenlik için onca para harcandı ama yine de beni dışarıda tutmuyor.

Koyu turuncu geceyi dolduruyor. Serin hava sıcak güneşin yerini almaya başlıyor ama ışınlarını hâlâ hissedebiliyorum. Serbest kalmadan önce yaklaşık otuz dakikam var.

Dakikalar ilerledikçe dikkatle dinliyorum. Milo'nun düzgün nefes alışları bana uyuduğunu söylüyor ama evin içinde ayak sesleri var. Kalbim endişeyle küt küt atıyor. Evin içine odaklanıyorum, ayak sesleri yavaş, hafif ve hafifçe sürükleniyor. Evde başka kalp atışı yok.

Sadece Mickey's ve Milo's.

Ön kapının kilitleri, kırmızı boyalı yeni ahşap levha Mickey'yi ortaya çıkarmak için açılmadan önce tıkırdayarak açılıyor. Saçları uykudan dağılmış, birbirine karışmış ve birkaç yerden yukarı doğru sarkmış. Kapının ortasında duruyor, gözleri açık ve vücudu hafifçe sallanıyor.

Heykelden kurtulmaya çalışıyorum ama başaramıyorum. Güneşin kalan son ışınları hala hissedilebiliyor ve hava kararana kadar hiçbir yere gidemem ya da hiçbir şey yapamam. O iyi mi? Bilemiyorum.

Pantolonunu çıkartıyor, tökezleyerek kendini kapının pervazında yakalıyor. Mickey pantolonunu bahçeye fırlatıyor, ardından külotunu da. Beni tutan betona çarpıyorum, kimse bana ait olan bedeni görmeden onu içeri götürmem gerekiyor.

Başka kimse onun ne kadar güzel olduğunu göremez. Onun her kıvrımı, çıkardığı her ses, o güzel amcığından damlayan her kan benim.

Gömleği onu yeterince örtüyor, bacaklarını örtmek ve dünyayı kızdırmak için st uyluğunda duruyor. Boynuma dolanmalarını istiyorum. Dilim onun daracık amına dalmışken kalçalarının boğazımı nefes alamayacak kadar sıkmasını istiyorum. Benim için ağlamasını, kaçmaya çalışmasını istiyorum çünkü zevk çok fazla. Hiçbir yere gidemeyecek çünkü kollarım bacaklarına dolanmış olacak, onu hapsedecek ve amcığı ağzımı sikecek.

Bana doğru yürüyor, gözlerinde şaşkın, uzak, boş bir bakış. Mickey uyurgezer.

Oh, ona yapacağım lanet şeyler. Sadece onun hatırlamaması için.

Dizimi tutup kendini heykele kaldırmadan önce eli bacağımdan yukarı kayıyor.

Bu haliyle bile onun uyarılmışlığının kokusunu alabiliyorum.

"Rhett," diye mırıldanıyor, kollarını boynuma dolayarak. Adımı hatırlıyor. şok oldum.

Bayıldım buna.

Mickey, bacaklarını belime doluyor ve amının sıcaklığı kalkmış taş gibi sikime sarılıyor. Kollarından biri bacaklarının arasına dalıyor, tüm o lezzetli kanı tutan kabı çıkardığında küçük bir homurtu onu terk ediyor.

Sikime döküyor, taşı kırmızıya boyuyor.

Mickey onun için yaratıldığımı biliyor olmalı. Yoksa bunu neden yapsın ki?

Kolunu tekrar boynuma dolayarak kendini sikimde yukarı aşağı kaydırıyor, kanı kayganlaştırıcı olarak kullanırken taşın klitorisine sürtünmesine izin veriyor.

Beton hapishanemin içinde inliyorum, uykusunda beni kullanırken amının her ıslak kayışını hissediyorum.

bu, iyi kız. İşte bu kadar. Kullan beni.

Kendini bana karşı daha hızlı sallıyor, klitorisinin bana karşı her yuvarlanışında inliyor. Mickey kendini yukarı ve aşağı sürüklüyor, uykulu bir şekilde çirkin heykeline çarparken alnını boynuma bastırıyor.

Dili boğazıma yaslanıyor, sert taşı yalıyor. Orgazmı yaklaştıkça inlemeleri hızlanıyor ve kesiliyor. Dudakları benimkileri buluyor, karşılık veremesem de beni tembelce öpüyor.

Dili önce alt dudağımı, sonra da dişlerimi yalıyor, kendini yukarı aşağı hareket ettiriyor. Eşimin kalçaları kekeliyor, orgazmı içinden patlarken son vuruşta kendini uzun ve sert bir şekilde kaydırıyor.

"Rhett, Rhett, Rhett," diye kırık bir iniltiyle adımı mırıldanıyor.

Göğsümde bir hayal kırıklığı hırıltısı yükseliyor, keşke kurtulabilsem, onu yere çarpabilsem ve ona aradığı şeyi verebilsem. Eşim bana uyanıkken gelecek mi yoksa gözleri her kapandığında onu becermek ve çiftleştirmek zorunda mı kalacağım?

Ona sahip olduğum sürece, nasıl olduğu umurumda değil.

Mickey kendini kaldırıyor ve başımın tepesini girişine bastırıyor.

Parmaklarım nihayet hareket etmeye başlıyor, güneş batmaya başlarken yavaşça. Sonunda eşim tam istediğim yerde ve ben hiçbir şey yapamıyorum. Mickey bastırıyor, onun sıcaklığı sikimin başını sıkıyor.

"Çok iyi. Keşke gerçek olsaydın," diye mırıldanıyor uykusunun derinliklerinde.

Ah, bir bilsen, benim çekingen küçük .

Boşalmasıyla karışan kan beni ıslatıyor. Benden daha fazlasını alabildikçe şaftımdan aşağı damladığını hissediyorum. Onu genişçe açtım, o boktan eski sevgilinin asla yapamayacağı şekilde her santimini doldurdum.

Bir santim daha aldığında beni şaşırtıyor, zevkle karışık acı dolu inilti kulaklarımı kızdırıyor. Tırnakları kaya gibi sağlam boynumun arkasını sıyrıyor ve ağzı yine benimkinde.

Mickey benim her şeyimi alamaz, ben çirkin olmaz.

"Kahretsin," diye inliyor, hareket etmek için cesaretini topluyor. "Çok büyük. Sana ihtiyacım var, Rhett."

Güzel pembe amcığı sikimi kavırıyor, kendini ileri geri, yukarı aşağı sallıyor. Mickey arkasına yaslanıyor, kalçalarını döndürüyor, saçları arkasından akıyor ve neredeyse yere ulaşıyor.

Milo dışarı çıkarsa travma geçirir.

Beni daha hızlı beceriyor, küçük erotik sesleri beni gecenin yapabileceğinden daha hızlı hayata döndürüyor. Mickey elini gömleğinin altına sokup göğüs uçlarıyla oynarken bir yandan da usulca ya da uyurken çıkarabildiği kadar yüksek sesle ağlıyor.

"Beni boşaltacaksın. O hiç yapmadı. Asla yapamadı," diye itiraf ediyor ve tüm canavarlarımın zaferle kükremesini sağlıyor. "Daha fazla. Daha fazla."

Güneşin son turuncusu da gitmiş ve gece tamamen çökmüştür.

Ay hiçbir yerde görünmüyor ama yıldızlar milyonlarcadır.

İlkel bir hırıltıyla heykelden kurtuluyorum ve hâlâ onun içindeyken insansı bedenime geçiyorum. Dokunaçlarım serbest kaldı, kırmızı yaralar görünene kadar onun güzel amını kırbaçladı.

Kollarımı ona dolayarak kanatlarımı açıyorum ve bizi havaya kaldırıyorum. Kasları etrafımda sıkılıp gevşerken gözlerim başımın arkasına doğru yuvarlanıyor ve neredeyse düşünce trenimi kaybetmeme neden oluyor.

Bizi evin üzerinden uçurup gölün yanındaki arka bahçeye götürüyorum ve sonra onu yere bastırıyorum, uzun çimenler bizi meraklı gözlerden koruyor.

"Senin için canlandım, Sevgilim, Tatlı Eşim. Gargoyle'ın ihtiyacın olduğunda seni her zaman beceririm." Kontrol duygusunu korumak için, sırt üstü yatana kadar bizi çeviriyorum ve uykusunda ona ihtiyacı olanı veriyorum.

Almak istiyor. Sorumlu olmak istiyor.

Ve eğer bu onun iç huzurunu iyileştirmeye yardımcı olacaksa buna izin vereceğim.

Kendime engel olamayarak pençelerim kalçalarına batıyor ve ileri geri sallanmasına yardım ediyor. Gömleğinin eteklerini topluyorum ve başının üzerinden çekip suya atıyorum. Göğüslerinin zıplamasını izlerken göğsümde titreşimler mırıldanıyor ve bunun beni becerdiği için olduğunu biliyorum.

Meraklı ellerim vücudunda geziniyor, küçük göğüslerini avuçluyor. Haklıydım. Avuçlarıma mükemmel bir şekilde oturdular. İnliyorum, kanatlarım bizi gökyüzüne uçurmak için seğiriyor. Kendimi tutuyorum, o beni sikim için kullanırken dudağımı kanayana kadar ısıırıyorum. Başparmaklarım meme uçlarında geziniyor, boncuklar hassas ve sıkı.

"Kahretsin, bu siki uykunda çok iyi alıyorsun Mickey. Sen benimsin. Bana aitsin, ama bunu biliyorsun, değil mi? Beni bu yüzden buldun. Kafandaki bir sestten fazlası olduğumu biliyorsun." Başımı arkaya eğiyorum, daha hızlı hareket ettiğinde kükrüyorum.

Elleri göğsümde yukarı doğru kayıyor, sonra destek olarak kullanmak için göğüs kaslarımda düzleştiriyor.

Denge için ayaklarımı yere basıyorum ve alttan ona doğru bastırıyorum. "Çok iyi hissediyorsun," diye inliyorum, nereye bağlandığımı izliyorum, aminin bana verdiği her darbeye sikimin içinde kayboluşuna tanık oluyorum. İç bacaklarımızda kan var, regl dönemi ağır ve sıcak, endişelenmeden girip çıkmama izin veriyor. "Bak, koca sikimi ne kadar iyi alıyorsun Mickey. İyi bir kız ol ve bize bak." Pençelerimi kafa derisine batırıyorum, saç diplerini yumrukluyorum ve onu aşağı bakmaya zorluyorum. "Henüz hepsini alamazsın ama alacaksın, değil mi? Her santimim için açgözlü olacaksın." Dokunaçlarım iç bacaklarına batıyor, biri klitorisine özel ilgi gösteriyor.

Dokunaçlarımın her darbesinde vücudu elektrik şokuyla sarsılıyor. Kollarımı ona dolayarak doğruluyorum ve kanatlarımı sırtımın arkasına sıkıştırıyorum. Ağzım göğüslerine doğru yöneliyor. Dudaklarımı bir meme ucunun etrafına dolayarak ağzıma alıyorum, etinin ne kadar yumuşak olduğunu ve ilgim altında nasıl verdiğini görerek inliyorum.

Tükürüğüm gardiyanı felç etti ama eşimde sadece şehvetini artırıyor gibi görünüyor. Diğerine geçmeden önce ıslak boncuğa üflüyorum, vücudunun herhangi bir santimini ilgisiz bırakmak istemiyorum.

Kırmızı görüşümü değiştiriyor, içimdeki vampir onun kanına aç.

Yine de dişlerimi boynuna geçirmek istemiyorum. Bacaklarının arasından içmek istiyorum, böylece beni ne kadar arzuladığını da tadabilirim.

"Sana yapmak istediğim çok şey var ve sen uyanmadan önce yeterli zamanım olup olmadığından emin değilim. Aklın başına gelmeden önce ne kadarını yapabilirim?" Pençelerimin sivri uçlarını göğsünde, meme uçlarında ve karnında gezdiriyorum. Derisinde kırmızı izler oluşuyor ve ben de onun üzerindeki hak iddiamı görerek onaylayarak mırıldanıyorum.

Yavaşça onu sırt üstü yatırıyorum. Aşağıya bakıyorum, sikimin ona batışını izlemeye takmış durumdayım. Mickey'nin kolları başının üzerine yerleşiyor ve bir elimle onları sabitliyorum. Sırlıklam olmuş amcığına giriyorum, uykunun etkisiyle çıkardığı her tiz sese bayılıyorum.

Uzun, ince bir çıkıntı fark ettiğimde onun üzerine kıvrılıp dilimi kolundan aşağıya doğru sürüklüyorum. "Nedir bu? Bana söyleyecek misin Mickey?"

"Doğum kontrolü."

Hırlıyorum, bu sestten hiç hoşlanmıyorum. Pençemle dar implantın olduğu deriyi kesiyorum. Mickey'nin acı içinde bağırması beni şaşırttı.

Ve nedenini biliyorum.

Bu acı, yaşadığı onca ıstırapla kıyaslanamaz bile. Bu hiçbir şey.

Kolundan damlayan kanı yalıyorum, sikimi ona o kadar sert sokuyorum ki çimlerin üzerinde kaymaya başlıyor. Ağzımı yaranın etrafına sarıp etini dişlerimin arasında emiyorum. Dilim yaranın içine dalıyor, onu her yönden sahiplenmemi engelleyen implantı arıyor.

Göğsümün derinliklerinde hırlayarak, onu hareketsiz tutmak için vücuduna daha fazla ağırlık uyguluyorum, kolundaki doğum kontrolünü emerken sikimi sırsıklam ıslak amına daldırıyorum. Sonunda küçük, ince bir dal gibi hissediyorum ve dişlerimin arasına sıkıştırıyorum. Onu serbest bıraktım ve parmaklarımla tuttum, böylece ona iyi bakabilirim.

"Bu küçük mekanizma çocuğumu sana koymamı engelleyecek miydi?" Alay ederek başparmağımla işaret parmağım arasında ikiye ayırdım. "Hiçbir şey beni durduramaz." Dokunaçlarım farklı yönlerde titreşirken inleyerek kendimi onun içine yerleştiriyorum.

Bileğimi ısırıp zorla ağzına sokuyorum, vampir aklımın bir köşesinde onu kanımla beslememi fısıldıyor. İçgüdülerim ona ne yapmamı söylüyorsa, sorgusuz sualsiz yapacağım.

"Artık ben de senin hissettiklerini hissedebileceğim." Eğilip yarasını yalıyorum ve cildinin iyileşmesini izliyorum.

Doğum kontrol hapının orada olmadığını bilmeyecek. Az önce olanları kanıtlayacak bir iz yok.

"Bunu sana kim yaptı?" Kalçalarımı yumruklayarak kulağına fısıldıyorum, böylece kendimi amına gömebiliyorum. "Dostuma kim zarar verdi? Bana onun adını söyle. Nerede yaşadığını söyle. İyi bir kız ol ve sana vücudunun arzuladığı şeyi vereyim." Saçlarını yüzünden çekiyorum, pençelerim kafa derisine sürtünüyor. Boğazından aşağıya doğru öpüyorum, derisinin arkasında zıplayan güçlü nabza odaklanıyorum.

Bana cevap vermiyor.

"Sorun değil. Onu bulacağım ve senin için öldüreceğim, Benim Ürkek Küçük Çiçeğim. Ruhunu özgür bırakacağım." Dişlerimi boğazına geçiriyorum, sıcak kan hızla ağzıma akarken inliyorum.

Isırığımı onu orgazmın eşiğine getirdiğinde yıldızlara haykırıyor, kasları shaftımın etrafında sıkılaşıyor onu sağlıyor.

Parmaklarımı kalçasına batırıyorum, tırnaklarımın keskin uçları deriyi parçalıyor. Vücuduna sıkıca tutunuyorum, yavaşlamadan ve sıcaklığından sıyrılmadan önce kendimi kenara çekiyorum.

"Hayır!" diye bağıyor boşluğundan.

Onu yere itiyorum ve bacaklarının arasını tekrar tatmak isteyerek vücudunu öpüyorum.

"Sana sikimi tekrar vereceğim. Sadece önce bir tadına bakmama izin ver." Her iki bacağına omzuma koydum ve onu kışından tutup kaldırdım, ağzımı şişmiş, hassas klitorisinin etrafında kenetlerken kıkırdadım.

Hassasiyetten inliyor. Dokunaçlarım bu küçük sinir yığınının şok etmeyi gerçekten seviyor. Dilimi girişine sokmadan önce, kendimi uyluklarının içindeki kanı temizlerken buluyorum, hiçbirinin boşa gitmesini istemiyorum.

Sikime hızlıca bir göz attığımda, onun tadını şaftımdan emene kadar eğilemediğim için sinirleniyorum.

"Mmm," diye mırıldanıyorum, amının pembe dudaklarının arasını yalayarak görebildiğim her kırmızı izi topluyorum. Onu iyice temizliyorum, dilimi tekrar klitorisinin etrafında döndürmeden önce dikişini yukarı ve aşağı yalıyorum.

Girişine yapıştığımda inliyorum, dilimi aletimin ait olduğu yere daldırıyorum.

"Kahretsin Mickey, tadın çok güzel. Saatlerce burada kalabilirim." Onu yüzüstü çevirmeden önce klitorisine bir öpücük veriyorum, saçlarını bileğime doluyorum ve sikimi eve götürüyorum. "Ama benim de senin içinde olmam gerek. Seni dolduracağım. İçimdeki her elektrikli damlayı alacaksın. Sikeyim. Siktir!" Kükrüyorum, daha iyi çekiş gücü elde etmek için ayaklarımı yere dikiyorum, kendimi tekrar tekrar kabzaya gömüyorum.

Kuyruğum havayı yarıyor ve omurgasından aşağı kayarak kışının kıvrımından içeri giriyor.

İnliyor, gözleri hâlâ uykunun etkisiyle sersemlemiş.

"Senin kışını da alacağım. Her deliğine sahip olacağım, böylece oturduğunda ağrıyacaksın. Bacak bacak üstüne attığında nefes nefese kalacaksın ve beni düşüneceksin. Yutkunurken boğazın benim sikmemden yanacak." Kuyruğumun ucu büzülmüş deliğinden içeri giriyor ve orgazmı tüm kaslarını kasıp kavurarak etrafımda tekrar kenetlenmesi için gereken tek şey bu.

Şaftımda basınç oluşuyor, kendi orgazmım yaklaşıyor. Ondan çekiliyorum, horozumun dibinde büyük bir kütlenin oluştuğunu fark ettiğimde tacı amına sokmaya devam ediyorum.

Ona çarpıyorum, ampul her kaymayı başardığımda daha da büyüyor. Bir kez daha içine girdiğimde sapın üzerinde grimsi taş deseninin yükseldiğini fark ediyorum.

Düğüm, benim gargoyl'e'ım zaferle homurdanıyor, bizi kilitliyor. Sikim taşa dönüşüyor ve amının beni içine almak için daha da genişlemesini izliyorum. Hareket ederse yarılacakmış gibi görünüyor. Tam da daha fazla esnemesinin mümkün olmadığını düşündüğüm anda, esniyor.

Onun boşalması, kanı, zevki, benimkinin altındaki vücudu, hepsi çok fazla.

Başımı geriye atıp o kadar yüksek sesle kükrüyorum ki sakın göl suyunu rahatsız ediyorum ve bağırışımın gücüyle dalgalanıyor. Dokunaçlarım, onu doldurduğum her kalın boşalma akışıyla klitorisini şok ediyor ve ona beni rahmine içmekten başka seçenek bırakmıyor.

"Oh Tanrım. Tanrım!" diye haykırıyor, vücudu tekrar etrafımda sıkılaşıyor. "Evet," diye inliyor Mickey, parmakları kumu tırmalıyor.

Başka bir boşalma dalgası onu doldurur ve tekrar orgazm olur, kasları bir kez daha kasılır.

Sonra aklıma geldi.

İçeriden ve dışarıdan şok geçiriyor.

Dokunaçlarım klitorisinde. Boşalmam onun g noktasını elektrikleştiriyor. Ben boşalana kadar boşalmayı durduramıyorum.

Bizi kanatlarımla sarıyorum ve boynunun arkasını öpüyorum. Başını çeviriyor ve elimi boğazına dolayarak başını yukarı kaldırıyorum, böylece ağızlarımız ilk öpücüğümüzde buluşabiliyor.

Onları bana karşı hissetmek, rahmini bulmak için yalvaran başka bir tohum fişkırmasına neden oluyor. Ben dilimi onun ağzına sokmadan önce dillerimiz nazikçe buluşuyor.

"Rhett," diye fısıldıyor boğazımdan aşağı.

"Buradayım," diyorum ona, omzundan aşağıya doğru öperek. "Hiçbir yere gitmiyorum Mickey. Ben senin rüyalarındayım. Her yerindeyim. Bir daha asla yalnız olmayacaksın." Pençemle yara izlerini takip ediyorum. "Benden asla kurtulamayacaksın." Omzunu tekrar öpüyorum. "Açtığı her yara izi için, ondan binlerce an intikam alacağım."

Isırığının olduğu boğazına bakıyorum, koleksiyonuna ekleyeceği bir yara izi daha, vücudunda var olması gereken tek yara izi. Düğümüm çözülürken bana çarpıyor.

Onu kanımla

besledim. Onu

düğümledim.

Onu ben yetiştirdim.

Onu işaretledim.

Biz çiftleştik ve bu dünyadaki hiçbir şey bunu değiştiremez. Ve eğer hayatımızı sadece o uyurgezerken yaşayabiliyorsak, o zaman gecelerimi yıldızların altında onun güzel amını doldurarak memnuniyetle yaşayacağım.

OceanofPDF.com

CHAPTER TWELVE

MICKEY

Yatak odamın kapısının çalınmasıyla inleyerek uyandım. Sabah insanı değilim ve Milo da bunu biliyor.

"buradan Milo," diye homurdanarak yastığımı kapıya doğru fırlatıyorum. "Neredeyse öğlen oldu. Sadece hayatta olduğundan emin olmak istedim."

"Zar zor." Yüzümü yatağa gömüyorum ve battaniyeleri başımın üzerine çekiyorum. Kıkırdıyor. "Tamam, işe gitmem gerekiyor. Minnie'nin yerine bakıyorum."

Kendini iyi hissetmiyor, o yüzden evde dinleniyor. Bugün şiddetli bir fırtına olması bekleniyor, bu yüzden dikkatli olun."

"Daha sonra işe gideceğim. Orada görüşürüz."

"Hayır, yapmayacaksın. Jake, Demi'ye neler olduğunu anlattı. Şimdilik işten izinlisin."

Şu anda bunu tartışamayacak kadar yorgunum ama benimle konuşmadan benim adıma karar vermeleri konusunda mücadele etmeyi planlıyorum. Ben kendi adına karar veremeyen güçsüz bir kurban değilim. İşimden kovulmak istemiyorum. Bunun benim için yeni bir başlangıç olması gerekiyordu.

Bu kasabanın benim başlangıç noktam olması gerekiyordu. Geçmişteki her şeyin unutulması gerekiyordu.

Neden ondan kurtulamıyorum? Neden neden olduğu zihinsel eziyetten kurtulamıyorum? Neden beni rahat bırakmıyor?

için kendimi zorluyorum, yüzümdeki tek damla gözyaşını siliyorum. Ve işte o zaman ellerimi fark ediyorum.

"Ne?" Şaşkınlıkla hafifçe soruyorum. Avuçlarımı önce yukarı, sonra tekrar aşağı çeviriyorum, nasıl bu kadar kirli olduklarını anlayamıyorum.

"Kahveyi cezvede bıraktım. Hala sıcak. Bana ihtiyacın olursa ara. Tamam mı? Seni seviyorum." Ayrılmadan önce parmaklarını kapıya vuruyor.

"Ben de seni seviyorum," beni duyabilmesi için sesimi yükseltiyorum ama kelimelerdeki törpüyü fark etmemek mümkün değil.

Ön kapı kapanıyor, kilitler yerine oturuyor ve evin etrafındaki bip sesleri bana pencerelerin emniyette olduğunu bildiriyor.

Kir tırnaklarımın altına gömülmüş. Bacaklarımdan aşağı bir damla sıcaklık damlıyor ve lanet olası bir karmaşa görmek için yorganı yırtıyorum.

Yataktan fırladım, mahvolmuş çarşafıma bakıyorum.

Her yere kan ve kir bulaşmış. Ne kadar pis olduğumu gösteren çıplak bedenime bakıyorum. Sanki dev bir çamur birikintisini çiğnemiş gibiydim. Daha iyi görebilmek için banyoya koşuyorum.

Bu kötü bir fikirdi.

Saçlarım ot parçalarıyla karıştı. Çamur yanağımda kurumuş. Göğsümde uzun kırmızı çizikler oluşuyor. Isırık çürükleri göğüslerime dokunmama neden oluyor. Üç ısırık izi var ve insana benzemiyorlar.

Vücudumun her yerinde açıklayamadığım izler var. Ayak parmaklarım kir içinde, kalçalarımın arasında ıslak ve kuru kan var ve ne olduğunu hatırlamaya çalıştığım da kalbim göğsümde güm güm atıyor.

Sadece uyumaya gittiğimi hatırlıyorum.

"Hayır," diye fısıldıyorum, itiraf etmek istemesem de ne olduğunu biliyorum.

Yine uyurgezerlik yapıyordum. Tehlikeli bir şey yapmadığımdan emin olmak için eve kamera koymam gerekir mi?

Uyurgezerliğimin nedeni Ty olmalı ya da sadece zamanımı değil, eylemlerimi de kaybetmeme neden olan bu yenilemeye başlamanın endişesi. Ya birini incitirsem? Ya kendimi incitirsem?

Düşün kolunu çeviriyorum ve suyun ısınmasını beklerken saçımdaki otları yoluyorum.

"Ne yaptın sen? Ne yaptın Mickey?" Cevabım olmadığını çok iyi bilerek kendi kendime soruyorum. Hafızamı canlandırmaya çalışmalıyım.

Bacaklarımın arasında da bir ağrı var, kadınların seks yaptıktan sonra hissettikleri türden bir ağrı ve bunu yapmadığımdan eminim. Burada seks yapmak istediğim kimse yok.

Rhett.

İsim kafamda çınladığında gözlerim doluyor.

"Rhett. Doğru," diye alay ediyorum, histerik bir şekilde kıkırdayarak. "Kendi düşüncelerim bana kafamın içinde kendi uydurduğum sesle sevişmemi söylüyorsa aklımı kaçırıyorum demektir. Tanrım, Mickey." Kabinden içeri adım atıyorum, sıcak sprey omuzlarıma indiğinde iç çekiyorum. "Kendini kaybetme. Bir şeyin yok. Bu sadece bir an. Hepsi bu kadar. Düzeltmeyeceğin bir şey yok. İyi olacaksın," diye cesaretlendirici sözler bitkinlik içinde duvara yaslanıyorum.

Vücudumun her zerresi ağrıyor. Her kasım yorgun. Saçlarımı omzumun üzerinden toplayıp uçlarını sıkıyorum. Enkaz, kir ve kan küvetin beyazını renklendiriyor, su bulanık bir girdap halinde giderden aşağı akıyor.

Vücudumu yıkıyorum, cildimi acıyana kadar ovalıyorum. Kaç kere yıkadığımı unutuyorum ama sonunda su berrak akıyor.

Bir şişe şampuan ve saç kreminin yarısını kullandıktan sonra nefesimi dışarı üfleyerek, sıcaktan cildim kıpkırmızı olmuş bir halde yakıcı suyun altında duruyorum ve başıma gelenlere odaklanıyorum.

Elim göğsümden aşağı kayıyor, parmaklarım geride kalan çiziklerin üzerinde geziniyor. Nefesim kesiliyor, klitorisim zonklıyor. Zihnim bomboş, ama duygular kalbimdeki boşluğu doldurmakta gecikmiyor.

Tutku, çaresizlik ve ihtiyaç ellerimi karnımdan bacaklarımın arasındaki ağrıya doğru kaydırıyor.

Yüksek sesli, unutulmaz bir hırıltı gözlerimi açmamı sağladı.

Orada hiçbir şey yoktu.

Elimi göğsüme koyup kalbimin yavaşlamasını istiyorum. Hafızamdaki o hırıltı dün geceye ait olmalıydı. Olmuş olmalı. Ne bileyim, bir ayıyla kavga mı ettim?

Kazandım mı?

Ağzımı kapatıyorum ve gülüyorum, vücuduma bir havlu sararken başımı arkaya atıyorum.

"Doğru. Sen, Mickey Bloom, bir ayıyı yendin. Bir kavgada. Ne yaptın peki? Dizlerini mi tekmeledin?" Saçıma bir havlu daha geçirip kabinden çıkıyorum, sonra duraklıyorum. "Ayıların dizleri var mı?"

Başımı sallayarak makyaj masasının kenarına tutunuyorum ve ciğerlerimin tamamen genişlemesine izin veriyorum. Dolabı açıp bir tampon alıyorum - lanet bardaklarıma güvenmiyorum

Ellerimi yıkamadan önce içeride kalıp işimi yapmak için. Aynaya bakmak için çenemi yukarı eğiyorum, buğuyu silmek için elimi kaldırıyorum ve üzerinde yazılı bir mesaj gördüğümde yanlarıma bırakıyorum.

Geriye doğru tökezleyerek duvara çarptım, boğazım kurudu.

"Kanadığında tadın çok güzel oluyor."

Altına da küçük bir kalp çizilmiş.

Mesajı avucumla siliyorum, gözlerimi sıkarak kapatıyorum ve sonra tekrar tezgâhı kavriyorum. Alnımın ortasında bir çarpıntı oluşmaya başlıyor.

"Bu gerçek değil. Burada kimse yok. Kimse eve giremez." Yine kendi kendime konuşuyorum. Bu evden çıkmam gerek.

Bir hapishaneyi diğeriyle takas ettim.

Kapıyı açıp banyodan dışarı bir adım attığımda evin girişinden gelen tuhaf bir ışık fark ediyorum. Sinir bozucu bir his kaplıyor içimi, midem bulanıyor, içgüdülerim bir adım daha atmamam için bağırıyor.

Oturma odasından gelen bir gıcırta nefesimi tutmama neden oluyor. Havluyu göğsüme bastırıyorum, parmaklarımın uçları yarı yumuşak malzemeye batıyor. Orta parmak eklemim patlıyor ve nefesim kesiliyor, evimde her kim varsa duymamış olmasını umarak gözlerimi kapatıyorum.

Kimse olamaz. Milo burayı kilitleti. Burada kimse yok. Hepsi kafamın içinde.

Her ihtimale karşı, nazıkçe ve yavaşça lavabomun altındaki dolabı açıyorum. Her odaya bir silah saklamış olabilirim. Kimseye söylemedim. Ne Milo ne de Minnie biliyor ve sanırım burada olacaklarsa onlara karşı dürüst olmam gerekiyor.

Horozu geri çekiyorum, merminin gürültülü sürgüsü yerine kayarken irkiliyorum.

"Benim bir silahım var!" Derin bir nefes alıyorum ve kollarımı uzatıyorum, basit dokuz milimetreyi bana öğretildiği gibi kavriyorum.

Terapide olmam gereken tüm o geç geceler - terapideydim - ama Milo ve Minnie'ye söylediğim gibi her gece terapiye gitmedim. Bir daha asla bir erkeğin benden faydalanmasına izin vermemeye kararlıydım. Ty bir daha yaşama direncimi kazanamayacaktı.

Ve şimdi onu almasına izin vermeyeceğim.

Terapiyle birlikte kendimi savunma ve atış dersleri aldım. Mükemmel değilim. O kadar eğitime rağmen titriyorum. Korkuyorum. Bilmiyorum.

Şu ya da noktada taş kesilmediğim bir gün hatırlamıyorum.

"Seni vurmaktan korkmuyorum!" Banyodan bağıyorum, banyodan çıkmak için ayağımı yerde kaydırıyorum.

Kimi kandırıyorum ki? Ben hiç kimseyi vurmadım. Çok korkuyorum.

Oturma odasına girip silahı her köşeye doğrulttuğumda tüm vücudum titriyor. Orada hiçbir şey yok. Sadece geçen gün aldığım yarı ölü saçma bitki.

"Şimdi evimden çıkarsan polisleri aramam. Olay çıkarmayacağım. Ateş etmeyeceğim." Ateş edebilirim.

Kazara.

Parmaklarım çok titrediği için tetiği çekebilirim.

"Lütfen," diye yalvarıyorum davetsiz misafire, bir ses duyduğumu sandığımda etrafımda dönüyorum.

Ön kapı ardına kadar açık, içeriye ışık doluyor. Milo asla açık bırakmaz. Bana karşı çok korumacıdır. Onu tanıyorum. Muhtemelen çıkmadan önce kilidi üç kez kontrol etmiştir.

Bir anda ön kapı çarparak kapanır ve evdeki tüm ışıklar söner.

Nefes alışım hızlanıyor ve ağırlaşıyor. Silahın namlusunu mümkün olan her yöne doğrultarak dört farklı kez dönüyorum ama hiçbir şey yok.

Kapıyı ne kapattı?

"Kim olduğunu sanıyorsun bilmiyorum ama bu hiç komik değil!" Mutfaktaki ışık düğmesine uzanarak çığlık atıyorum.

Tekrar tekrar fiske vuruyorum ama sonuç . Elektrikler kesik. Bunu yapabilecek bir fırtına yok. Güneşli bir gün.

Cep telefonum yatak odasında. Evde biri varsa kimse buraya zamanında ulaşamaz.

"Dinle, kimsenin incinmesini istemiyorum. Sadece hayatıma devam etmeye çalışıyorum. Lütfen beni yalnız bırakın." Yalvarmaktan nefret ediyorum ama bu noktada yalnız kalmak, kendimi kurtarmak için her şeyi yaparım ve Ty'ın hayatta olduğu anlamına geliyorsa başka ne seçeneğim var?

Öyle olmak zorunda. Yine de, bu onun yapacağı bir şey değil. Genellikle yüksek sesle konuşur, talepkârdır ve ben bir şey yapamadan kaba gücünü bana karşı kullanır.

Etrafımdaki sessizlik, var olduğunu bilmediğim yeni seslerle çığlık atıyor.

Bir ayağımı diğerinin önüne atıyorum, acele etmeden ve gıcırdayan döşeme tahtalarına basmamaya dikkat ederek.

Bir sonraki adımımı attığımda havlum bedenimden söküldü. Davetsiz misafirin yüzüne nişan almayı umarak silahı sallıyorum ama orada kimse yok.

Havlu düştü mü?

Yemin ederim, sanki biri onu yakalamış ve vücudumdan koparmış gibi bir çekiş hissettim. Silahı almak için eğildiğimde bir güç beni saçlarımdan yakaladı ve geri çekti. Silah elimden düşüyor ve yerde tekmeleniyor. Metal, ulaşamayacağım karşı duvara çarpına kadar kayıyor.

"Benim için diz çökerken ne kadar güzel olduğuna bak."

Rhett'in sesini duyduğumda ağzım açık kaldı. Uyumadığımı biliyorum. Uyuyor ?

Geriye doğru düşüyorum, hayalden sürünerek uzaklaşıyorum.

"Bana ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok." Bir şey beni bileğimden yakalayıp yere doğru çekiyor. "Senin için çaresizim, sevgilim. Her arzumu sadece sen doyurabilirsin."

Bir sevgilinin bana söylemesini istediğim her şeyi söylüyor. İşte bu yüzden her şeyin kafamda olduğunu biliyorum. Böyle erkekler yok ve sevgilim tarafından dünyanın en önemli insanıymışım gibi muamele görme isteğim artık bana zarar veriyor.

Rhett'i hayal ediyorum. Sesini uydurdum.

"Sen gerçek değilsin." Bir terapistin getirebileceğinden daha fazla yardıma ihtiyacım olduğu gerçeği duygularımı serbest bıraktığında gözlerimde yaşlar oluşurken tekrar sürünerek uzaklaşıyorum. "Bununla ilgili hiçbir şey gerçek değil. Seninle ilgili hiçbir şey gerçek değil. Bana hissettirdiklerin sadece bir rüya."

Onu tekmeleyerek uzaklaştırıyorum ve ayağa kalkıp koridordan odama doğru koşuyorum. Kapıyı çarparak kilitliyor ve titreyen ellerimle yüzümü kapatıyorum.

"Sen iyisin. O gerçek değil." Kelimeler benden kaçarken kırık bir hıçkırığa dönüşüyor. Ellerimi çan kulesi pozisyonuna getirerek, sanki patlayıp açılmasını bekliyormuşum gibi kapıya bakıyorum.

Burada dururken bacaklarım titriyor.

"Gidip kendini bir akıl sağlığı merkezine kaydettireceksin. Utanılacak bir şey yok."

"Kendini benden uzak tutmanın gerçekten işe yarayacağını mı düşünüyorsun?" Sesinin derinliği omurgamda geziniyor. "Seni her yerde takip etmeyeceğime gerçekten inanıyor musun? Ne kadar yardım edersen et. Hiçbir ilaç. Hiçbir terapi beni senden uzak tutmaya yetmeyecek." Elinin hayali dokunuşu ensemin sarıyor ve nefesim kesiliyor. "Nerede ol, seni bulacağım. Sen bana aitsin Mickey. Her zaman senin içinde olacağım."

baş." Parmağıyla şakağıma dokunuyor. "Her zaman kalbinde olacağım." Aynı parmak göğsümden aşağı kayarak keskin bir nefes almama neden oluyor. "Ve her zaman içinde olacağıma inansen iyi edersin."

İki parmağı girmeden önce eli amımı kavradığında nefesim kesiliyor.

"Korkmana gerek olmayan bir kişi varsa, o da benim, Benim Ürkek Küçük Çiçeğim."

Şu anda beni kontrol eden her neyse ondan uzaklaşmaya çalışıyorum.

- ve duvara çarpıldım. Uzun kalın parmakları daha derine kayıyor ve ben inliyorum.

"Sen gerçek değilsin." Gözlerimi sıkıp kapatıyorum ve beşe kadar sayıyorum.

"Oh, ben gerçeğim. Bunu hissediyor musun?" Parmaklarını çok yavaş bir şekilde içeri ve dışarı kaydırıyor, onları bir gelme hareketiyle kıvırıyor.

Ne kadar ağrım olsa bile ne kadar iyi hissettirdiğini düşünerek neredeyse duvara tırmanıyorum.

"Bu gerçek Mickey. Olmasa da fark eder mi? İyi hissettiğin sürece, önemli olan tek şey bu." Rhett elini daha hızlı hareket ettirmeye, beni daha sert sikmeye başladı.

Aşağı bakıyorum ve balyozu sallamama yardım eden şeyin aynısını görüyorum. Bu sefer vücudunun daha büyük bir kısmını görebiliyordum. Zihnim hayallerimdeki adamı bir canavara dönüştürmeye gerçekten karar vermişti.

Hayallerim gerçek oldu.

Ve çok güzel. En azından benim görebildiğim kısımları. Bazı bölgeler tamamen görünmezken, diğerlerinde silik bir çerçeve var ve kırık zihnimin neler yarattığını görebiliyorum.

Bir kolu beni duvara yasladı. Pazuları kocaman, esniyor ve formunun gücünü ve tanımını gösteriyor. Alt yarısı görülemeyecek kadar bulanık ama göğsü geniş, benim üç ve omuzlarında pullar var.

Halüsinasyonumu şimdi anlıyorum. Göl kenarında karşılaştığım timsah gibi yarı timsah ve göğsündeki çatlaklara bakılırsa o da bir gargoyle, tıpkı ön bahçemdeki gibi.

Bir canavarı bir insana tercih edecek kadar hasta mıyım, çünkü zihnimde hiçbir şey bir insandan daha canavarca olamaz?

"Benden kaçmak için istediğin her şeyi deneyebilirsin," diye fısıldıyor ve ardından göğsümden titreşen bir mırıltı, bir trıl geliyor. "Ama nerede olacağını biliyorum. Kokunu alabiliyorum. Eğer beni terk edersen seni avlarım."

Ty'ın peşime düştüğünde yaptıklarını hatırlayınca bu halüsinasyonun söylediği her kelimeyi inkar ediyorum.

"Korkmana gerek yok Mickey. Benim tatlı, tatlı Mickey'm. Sana bunu yapan adamı bulacağım." Yara izlerimin üzerinde sürüklenen pençe, bu anın gerçek olmadığını hatırlatıyor. "Hayatta olduğunu biliyorum." Uzun pençelerini saçlarımda gezdirdikten sonra saçlarımı kavırıyor ve başımı geriye yatırarak beni yüzüne bakmaya zorluyor.

Çok uzun boylu. Yüzünün bazı kısımları bulanık, gerçekten hayalet gibi ve tamamını göremiyorum, ama görebildiğim kadarıyla çok kare bir çenesi ve güçlü, belirgin bir burnu var. Gözleri sürüngenimsi, göldeki timsahla aynı tonda ve şekilde.

Bu adam-canavar-insanı hayal ettiğim için çok hastayım. Kendim için dehşete düştüm ve tahrik oldum çünkü yetenekli parmaklarıyla g noktamı okşamayı bırakmadı.

"Onu avlayacağım ve sana cesedini getireceğim. Onu senin adına, senin adına öldüreceğim ve zaferimizi kutlamak için onun kanında sevişeceğiz."

Rhett en derin, en karanlık arzularımı dile getirirken gözlerim başımın arkasına yuvarlanıyor.

Bende daha fazlası var. Sadece terapistimle paylaştığım daha fazlası. Ty'dan kaçtığımndan beri çok derin bir özlem duyuyorum.

Güvendiğim biriyle, durumu kontrol etmeme izin verecek biriyle, zorlanmak istiyorum. Ty'dan kaçmamın ana nedenlerinden biri buyken neden bu kadar aşağılık bir şey istediğimi anlamadan içimde hastalıklı bir ihtiyaç oluşuyor, neredeyse beni parçalıyordu.

Terapistim, tecavüz şiddet ve zarar içerdiği için tecavüzden çok farklı olan bir "güç" fantezim olduğunu söyledi. Bunu isteyen çoğu kadın, korkunun yerine, peşini bırakmayan terimle gelen zevki koymak ister.

Hâlâ bunun ne anlama geldiğini öğreniyorum ve kontrolümü geri alacak güce sahip olup olamayacağımı bilmiyorum ama Rhett denemek istememi sağlıyor.

O gerçek değil. O benim hayal gücümün bir ürünü, yani güvende olmaz mıyım? "Dur."

"Durmak mı?" diye sordu, bir parmağını daha sokarak. "Gerçekten durmamı istemiyorsun, değil mi? Benim için ne kadar ıslak olduğunu hissediyorum."

Göğsünü itiyorum ve her itişimde onun bir anlığına katılaştığını görebiliyorum. Göğsü taştan yapılmış ve sonsuza kadar dayanacak şekilde oyulmuş karın kasları var.

Tökezlerken parmakları kurtuluyor. Kaçmak için bir fırsat yakaladım ama beni ensemden tutup yatağa fırlattı. Ona bağırarak için ağzımı açmaya gidiyorum. Ben daha konuşmadan siki ağzıma doluyor ve boğazımın arkasına çarpıyor.

Göremediğim bir horoz.

"Seni susturmak için bunu mu yapmam gerekiyor Mickey? Bu güzel ağzı sikmem mi gerekiyor? Gün boyunca taş olup seni görmemenin ne kadar zor olduğunu biliyor musun? Ama artık çiftleştik ve istediğim zaman gelip sana sahip olabilirim."

Çeneme ve yanaklarıma batan küçük iğneler beni inletiyor. "Onlar benim denizanası dokunaçlarım. Onlara aldırma."

Aldırmıyor musun? Hafif acıyı seviyorum. Daha fazlasını istiyorum. Öksürüyorum ve öğürüyorum, onu benden uzaklaştırmak için kalçasını tokatlıyorum, bir yandan da onu daha derinden emiyorum.

Doğrusu, onun bir yere gitmesini istemiyorum.

Bacaklarımla arasına uzanıyor ve parmaklarını tekrar içime sokuyor, sonra da tamponuyla birlikte çıkarıyor. Parmaklarından kan damlıyordu. Regl olduğumu tamamen unutmuştum. Onları ağzına alırken inliyor, kırmızı boğazına doğru ilerliyor.

Sikinin görüntüsü ağzımı işgal ediyor ve her diğer itişte, bahsettiği dokunaçları, denizanası görünümünü görebiliyorum. Aletin kenarları kurdeleye benziyor, ucu bir denizanasının kafasını andırıyor.

Şaftını ısııyorum ve kuyruğu beni durdurmak için boğazıma doluyor.

"Dikkatli ol dostum. Bu beni daha çok tahrik ediyor. Isır beni, tırmala beni, becer beni

Kanımın aktığı noktaya kadar ve her saniyesini seveceğim." Elleri beni yerimde tutmak için başımın yanlarını kavlıyor, ağzımı kullanırken kalçalarını ileri geri esnetiyor.

"Snapdragonlar," diye homurdanıyor. "Bana durmamı söylemek için parolanı söyleyeceksin. Değil mi?"

İllüzyonuma başımı sallıyorum, hayatımı kurtaran kelimeyi nereden bildiğini merak ediyorum.

"Ama bunu söylemeyeceksin çünkü bunu seviyorsun." Dudaklarımla arasından çekiliyor. "Çünkü karanlık kalbinin odalarında seni asla incitmeyeceğimi biliyorsun." Beni karnımın üzerine çeviriyor ve kıkırmı havaya kaldırıyor. "Ama hak ettiğin hayatı yaşamak için bu gerekiyorsa beni incitmene izin vereceğim."

Ziyaretçim kendini içime sokuyor, başımı yastıklara bastırıyor, çarşaflar hala dün gecedен kalma.

"Dün gece..." Ne kadar pis olduğumun sebebinin o olduğunu fark ettiğimde inledim.

"Beni heykel formumdayken siktin. Uyurgezerken bana doyamıyorsun."

"Sen gerçek değilsin," diyorum ondan çok kendime.

Beni uzun saçlarımdan kavrayarak daha derine itiyor, beni sırtımı eğmeye zorluyor ve ben haykırıyorum.

"Bu gerçek değil mi Mickey? Güzel amını iyice geriyorum. Koca sikimin her santimini hissediyorsun."

"Hepsi kafamın içinde." İçime girerken çarşafları kavriyorum. Tenlerimiz birbirine çarpıyor, her kabzasına kadar itişinde ağır çuvalı amımı tokatlıyor. "Sen sadece kafamın içindesin. Siktir!" Beni ne kadar iyi hissettirdiğini haykırıyorum.

Onu tekmeleyip uzaklaştırmaya çalışıyorum ama bu sadece beni daha hızlı ve daha sert sikmesini sağlıyor.

Ty'ın hissettiğinden çok daha iyi hissettiriyor, beni Ty'ın asla yapamayacağı şekilde dolduruyor.

Rhett pozisyonlarımızı değiştiriyor, sırt üstü uzanırken beni göğsüne çekiyor. Arkamı dönüyorum, altımdaki dağınık çarşaftan başka bir şey göremiyorum, ama beni kıvrandıran ve inleyen horoz orada bir şey olduğunu bilmemi sağlıyor ve ona binmeme izin veriyor.

Tabii hepsi kafamın içinde değilse.

Yataktan üzerinden atlıyorum, kalçalarıma daha fazla kan bulaşiyor.

Bunu yapamam. Deliriyorum. Rhett'in sikini içimde özlüyorum. Boşum.

Hastayım.

Tekrar kapıya koşuyorum ve Rhett orada, beni kapıya çarpıyor.

"Benden kaçamazsın. Ne istediğini biliyorum. Düşüncelerini duyuyorum Mickey. Bundan daha fazlasını istediğini biliyorum." Beni tekrar dolduruyor, nefesimi etkili bir şekilde alıyor. "Söyle bana. Bunu gerçekleştireceğim."

Boğazıma doğru hırlıyor, her uzun darbeye bizi kapıya çarpıyor. Orgazmım çok yakın, koşullar nedeniyle acınacak kadar yakın. Ty ile hiç orgazm olmamıştım çünkü onunlayken bunun şiddet anlamına geldiğini biliyordum.

Rhett zevk demek ve bedenim bunu biliyor, kalbim biliyor. "Göremediğin şey tarafından becerilmeyi seviyorsun."

Seviyorum. Bunu çok seviyorum, ama bir parçam uyuduğuma inanıyor ve bununla ilgili her şey benim hayal dünyamda, hayalimdeki kaçışta yaşıyor.

"Çok eğleneceğiz, benim çekingen küçük ."

Elimi kapıya vuruyorum, Rhett'in bana verdiği her acımasız santimi ve itişini alıyorum. Pençeleri yanlarıma saplanıyor ve beni dışarı çıkaran o tanıdık titreşim tekrar duyuluyor.

"Aklımı kaybediyorum. Deliriyorum." Kapı pervaza çarpıyor, menteşeler takırdıyor ve kırılma tehlikesi geçiriyor.

"Çok iyi hissettiriyor, değil mi?"

Hayali sevgilime sımsıkı sarılarak paramparça oluyorum. "Rhett! Oh, kahretsin, evet, daha fazla." Başım kapıya çarpıyor ve orgazm tüm vücudumu karıncalandırırken nefesim kesiliyor.

Sonra içimden çıkıyor, beni sırtüstü yatırıyor, tekrar kapıya çarpıyor, bacağını omzuna kaldırıyor ve yüzü bacaklarımın arasında.

Ziyafet çekerken hırlıyor ve kalçalarımı yüzüne doğru yuvarlıyorum.

"Ben- ben- ben- benim-" Meme uçlarını çimdikliyorum, acıyana kadar parmaklarımın arasında sıkıca yuvarlıyorum.

Acıyı istiyorum.

"Biliyorum. Ve tadın çok güzel Mickey. Vampiri besliyorsun. Ben buradayken asla adet dönemini boşa harcama." Dili kanalımı ısıtıyor, kaslarımı karıncalandırıyor ve bir başka orgazmı tehdit ediyor.

Ayağa kalkıyor, bacaklarımı kalçalarına doluyor ve içeri giriyor.

Birlikte inliyoruz ve dilini ağzıma sokuyor. Kendimin ve kanımın tadını alabiliyorum ve bu iğrenç bir şey.

Yine de, sanki beni ele geçirmeye çalışıyormuş gibi öpmesine aldırmiyorum.

"Sikimi al, dostum. Amını o kadar çok dölle dolduracağım ki, çocuğumu taşımaktan başka çaren kalmayacak. Bana bağlı olacaksın."

O boşalmadan önce zar zor bir uyarı alıyorum ve elektrik şoku g noktama kilitleniyor, bana yüklediği her akışla onu şok ediyor. Orgazm oluyorum, elektrik akımı arka arkaya birden fazla orgazma neden oluyor.

"Kıpırdama," diye uyarıyor, siki sertleşiyor ve kalınlaşıyor. "Taş düğümümü çok iyi alıyorsun, dostum."

Gözlerim kapanıyor ve uyandığımda bunların hepsinin bir rüya olacağını ve bir hayaletin beni becerdiğine inanmak için hiçbir nedenim olmayacağını biliyorum.

Çektiğim eziyet bana travmamla ilişkili tüm acıları hatırlatıyor, ancak şimdi her zamankinden çok daha fazlası beni rahatsız ediyor.

CHAPTER THIRTEEN

RHETT

Onun içinde olmamaktan ne kadar nefret ettiğimi seviyorum. Yapmamam gereken pek çok şey var ve evine girip onu hayalet formunda korkutmak bunlardan biri değil.

Bunu tekrar yapmayı planlıyorum çünkü korku kokarken, arzu kokuyordu. Zorlanmayı seviyordu. Sanırım eşimde gösterdiğinden daha fazlası var. Bir gün gerçek olduğumu anladığında bana karşı dürüst olacak. Mickey'ye arzuladığı her şeyi vereceğim, bu arzular onu ne kadar korkutursa korkutsun, ona benimle ne kadar güvende olduklarını göstereceğim.

Onun hayaleti olma zamanım er ya da geç sona erecek. O gerçeği hak ediyor ve gerçek beni görmesi konusundaki kararsızlığımın onu tehlikeye atmasına izin vermeyeceğim. Eğer Mickey kendini bir akıl hastanesine kapatırsa, kendimi asla affetmem.

Onun kendi korkuları var, benim de
kendi korkularım. Yeni beni
seviyorum. Canavarlarımı
seviyorum.

Bunları ona açıklamak zorunda olmaktan hoşlanmıyorum. Bugün ya da yarın yapmayacağım ama yapmak *zorundayım*. Deney olduğumdan beri beni korkutan pek bir şey olmadı ama Mickey'ye gerçekte kim olduğumu göstermek? Canavarlarım bile geri çekilip

Eşimin, sevgilimin, eşleşen heykelimin beni reddedeceği düşüncesiyle saklanıyorum.

Bilmediği bir şeyi reddedemez ve şu anda bunu anlayamayacak kadar kafası karışık, bu benim hatam ama bu hata yıkılana kadar arkasında duracağım. O zamana kadar her hareketini izleyeceğim ve her fırsatta ona dokunacağım.

Deliliğin düşmek üzere olduğunda, ancak o zaman kabul edeceğim. gerçeği.

Ön kapı çarparak kapanıyor ve pençelerim yeni çatısına saplanıyor. Sıcaklığın tadını çıkarmak için birkaç saattir buraya tünemiş durumdayım. Artık gün boyunca güneşe bağlı değilim; istersem özgürce hareket edebilirim. İçimdeki taş, kemiklerimin hala güneş ışığını arzulamasına neden oluyor, bu yüzden Mickey'nin uykuya dalmasını ve rüya görmesini izledikten sonra, güneşin doğuşunun tadını çıkarmak için çatıya çıktım.

Mickey beni hayatımın sadece bir kısmının tadını çıkarmaktan kurtardı. Tutuklandım ve hayatımın geri kalanını karanlıkta yaşamak üzere zincirlendim.

Arabasına tırmanıyor, motor homurdanarak çalışmadan önce birkaç kez tekliyor. Egzozdan siyah dumanlar çıkıyor ve ben ellerimin üzerine düşüp tırnaklarımın ucunu yeni tavana geçiriyorum.

Arabaya hırlıyorum, ne kadar güvensiz olduğundan nefret ediyorum. Hamileyken o arabayı kullanamaz. Çocuklarımız olduğunda, güvenli olmayacaklar. Güvenilir bir şeye ihtiyacı var.

Yolda uçarak ilerliyor, tabelada tamamen durmadan önce arabasının kuyruk kısmı hafifçe savruluyor.

Onun pervasızlığı karşısında kendi kalbim dururken elimi göğsüme koyarak alay ediyorum. Tüm bu yeni keşfedilen endişe ve stresle beni öldürecek. Eşim yüzünden strese girip ölebilir miyim?

Kendimi havaya fırlatarak kanatlarımı açıyorum ve yukarıdan onu takip ediyorum. Gölgem arabasının hemen arkasına düşüyor, devasa kanat açıklığım tüm yolu kaplıyor.

Hayalet formumda olmayı seçebilirdim ama insanların beni görüp görmediklerini tahmin etmelerini sağlamak çok eğlenceli.

Arada bir egzozundan siyah püskürüyor ve beni daha da sinirlendiriyor. Lastiklerini keseceğim, tavanını sökeceğim ve motoru tamir edilemeyecek şekilde parçalayacağım, böylece bu bok parçasını kullanamayacak.

Arkadaşım en iyisini hak ediyor. Onun için bunu yapacağım.

Mickey Demi's Diner'ın otoparkına giriyor ve buradan bile kapıyı ne kadar sert çarptığını ve yaşadığı hayal kırıklığını görebiliyorum.

Arkadaşım çıldırmış.

Çok tatlı.

Uçmaya devam etmeden önce güvende olduğundan ve arkadaşlarının yanında olduğundan emin olmak için onun lokantaya girişini . Restoranın ve şirin kasabanın üzerinde süzülüyorum. Masumiyetini lekeleyen yaratıkların burada olduğunu bilmeden bu kasabanın bu kadar tatlı görünmesi neredeyse komik.

Eczaneye giren birkaç kişi, bu kadar büyük bir gölgeyi neyin oluşturduğunu görmek için ellerini gözlerinin üzerine kaldırarak güneşi engelliyor. Sırıtiyorum, hızla yükseliyorum ve bulutların arasında kayboluyorum.

Gözlerimi kapatarak, yanaklarımı okşayan ve saçlarımın arasından esen rüzgârın tadını çıkarıyorum. Bir insan olarak böyle bir özgürlüğe sahip olmak imkânsız. Böyle kırılgan, zayıf bir bedene asla geri dönmem.

Nasıl yapıldığım acımasızdı, ancak sonuç kendim için isteyebileceğimi asla hayal edemeyeceğim bir şeydi.

Biraz eğlenmek isteyerek kanatlarımı hızlı bir şekilde ve hız kazanıyorum. Fıçı taklası atıyorum, sonra düşmeye karar veriyorum, kanatlarım arkamda aynı hızda.

"Woo! Evet! Haha!" Gülümsüyorum, çok alçalmamak için kanatlarımı açıyorum. Uçmama yardımcı olması için vampir hızımı kullanarak gökyüzünde bulanıklaşıyorum ve güneşe doğru tırmanıyorum. Hava gittikçe inceliyor. Ciğerlerim nefes almakta zorlanıyor ve kollarımı ve kanatlarımı açıp sırtüstü manevra yapıyorum ve düşüyorum. Vücudumun ağırlığı gökyüzünü delip geçmemi sağlıyor. Kuyruğumu güvenli bir şekilde bacağımın etrafına doluyorum, çarpıp çarpmayacağımı merak etmenin tehlikesinin tadını çıkarıyorum.

ya da değil.

İnsanlık kırıntılarım devreye giriyor.

Zeminin nerede olduğuna bakmazsam, vurmaya ne kadar yakın olduğumu iki kez kontrol etmezsem, darbe alırım.

Büyük ihtimalle o yaralar yüzünden öleceğim.

Mickey özgür olacaktı. Benim hayaletim artık onun zihninin ve bedeninin her köşesine musallat olmayacaktı.

Bu düşünceyle homurdanıyorum, yüzüstü dönüyorum ve ölümden kaçınmak için daha yükseğe uçuyorum.

Ben hiçbir yere gitmediğim için perili olmakla uğraşmak zorunda kalacak.

Kimi kandırıyorum ki?

Ölüm bile onu tüketmemi engelleyemezdi. Ruhum ölümden dirilecekti. Onun için cehennemin pençelerinden kaçardım. Öbür dünyamda, günahlarım tarafından tekrar tekrar yakılmayı seçerdim.

ona. İblisler ruhumu parçalara ayırıp tekrar bir araya getirdiklerinde, onu ruhumun ışığında bulacaklar.

Ve onlar bile hiçbir işkencenin beni durduramayacağını anlayacaklar. Onun hayatını istila etme hakkımı kazanacağım.

Altı ayak altında olduğumda ve böcekler etimi yediğinde, Şeytan'ın kendisi günahlarımı tuttuğunda, kemiklerim unutulup toza dönüştüğünde, onun ışığı beni eve getirecek.

Kafesim cehennem değil ve beni orada tutmaya çalışan gardiyanlarımla savaşıacağım. Mickey benim hapishanem ve cezamı sonsuza kadar mutlulukla çekeceğim.

Eğer gerçekleşecek olursa, ölüm bir engelden başka bir şey değildir. Ruhlar sonsuza dek yaşar ve ben onunkine musallat olurum.

Aşağıdaki araba galerisini fark edince iğrenç düşüncelerim kayboluyor ve hız kazanmak için kanatlarımı sırtıma dayayarak burun üstü dalışa geçiyorum. Bayiye yaklaştıkça açımı değiştiriyorum ve önce ayaklarımı yerleştiriyorum. Kanatlarım, doğru pozisyona yerleştirdiğimde yavaşlamama yardımcı oluyor ve doğru miktarda sürüklenmeye neden oluyor.

Ayaklarım sıcak kaldırıma çarpıyor ve hiç vakit kaybetmeden hayalet formuma geçiyorum. Kamyonlar, SUV'lar ve arabalar her yerde. Birkaç satıcı ellerini ceplerine sokmuş, diğerinin söylediği bir şeye gülüyor.

Ellerimi arkamda birleştiriyorum ve envanteri kontrol ederken ısıklık çılmaya başlıyorum.

Araba yok. Mickey ve benim sahip olacağımız tüm çocuklar için yeterince büyük değiller. Bırakmak istediğini söyleyene kadar onu hamile tutacağım. O zaman bile, onu oğlum ya da kızım ile birlikte görme arzusunu nasıl durduracağımı bilmiyorum.

Bu düşünceyle sikim kabarıyor ve homurdanarak aşağı uzanıp uzun bir vuruş yapıyorum.

"Bunu duydunuz mu?" Satıcılardan biri arkadaşlarına sorar.

"Muhtemelen bir fırtına geliyor."

"Bir hırıltı gibiydi. Bir hayvanın." "Bu sadece gök gürültüsü, dostum. Sakin ol."

Karanlık bir şekilde kıkırdıyorum. Onu dinlemeliler. Burada bir hayvan var ve kesinlikle alacak. Bunu düzgün bir şekilde yapabilirim. Soyduğum bankalardan nakit ödeyebilirim ama o para Mickey için.

Bu pislikler değil.

Bir tırnağımı uzatıp onlara bakıyorum, tırnağım yanından geçtiğim her araca sürtünürken tepkilerini bekliyorum.

"Bu da ne böyle? Duyuyor musunuz?"

İçlerinden biri yanıma geldiğinde duruyorum, sinsî bir sırıtış dudaklarımı eğiyor. Koşuyor, hasarı görünce ağzı açık kalıyor.

"Kahretsin çocuklar"

Önünü kesiyorum, onu ciplerden birinin arkasına sürüklüyorum ve beni görebileceği şekilde kaydırıyorum. Gözleri korkuyla açılıyor ve çılgınlığını yakalamak için tam zamanında ağzını kapatıyorum.

"Sorun yok. Seni öldürmeyeceğim." Bakışlarıma yakalandığı anı hissediyorum. Rahatlıyor. Kahverengi gözleri kapanıyor, sırlı bir görünüm alıyor. Mickey'nin uyurgezer olduğu zamanki gibi. "Ses çıkarmayacaksın. Bunu hatırlamayacaksın." Tırnaklarımın ucunda felç edici damlalar var. Mickey'de işe yaramıyor, ki eşim olduğu için bu mantıklı, ama ya diğerleri?

Mmm, tehlikedeler.

Tenine sürüyorum. "Vücudunu hissedemeyeceksin. Birkaç saat içinde iyi olacaksın." Dizleri bükülüyor ve geri adım atarak yere düşmesini, başının kaldırıma çarpmasını izliyorum. Dilimi tıkırdatıyorum. "Kulağa acı verici geliyor." Ayağımla vücudunu ittiğimde hareketsiz ve baygın olduğunu görüyorum.

Mükemmel.

"Sean? Hey adamım, iyi misin?"

Sıkıntıyla iç çektim. "Şimdi gidip diğer arkadaşlarınla ilgilenmem gerekiyor. Kıpırdama." Kendi kendime kıs kıs gülüyorum. "Ne demek istediğimi biliyorsun." Diğer satıcının kolunu tırnağımla keserek bulanıklaştırıyorum, sonra diğerini ve bir başkasını.

Ta ki geriye sadece bir tane kalana kadar.

Onu yakasından tutup bir arabaya doğru fırlattım ve kapıyı zorlayarak geçerttim.

Hay aksi.

Bakışlarıma kilitlendi ve ben de bundan faydalandım. "Evrakları hazırlatacaksın. Arabanın hediye olduğunu söyleyeceksin ya da belki parasını ödeyeceksin, nasıl yapacağın umurumda değil. Şuradaki güzel mavi SUV'u görüyor musun? Onu arkadaşım için istiyorum. Onu bana vereceksin. Tamam mı? Ve anahtarları bana verdikten sonra burada olanlarla ilgili hiçbir şey hatırlamayacaksın, değil mi?"

Vampir etkimden dolayı "Hiçbir şey" diye mırıldanıyor.

"Güzel." Onu serbest bırakıyorum. "Git ve işini hallet."

Mavi SUV gözlerine uyuyor. Çocuklarımız için üç sıra koltuk da dahil olmak üzere ihtiyacı olan her şeye sahip gibi görünüyor.

"Ve bana büyük bir yay getir!" Omzumun üzerinden bağıyorum.

Çok uzun sürdü. Diğer satıcıları iki kez daha felç etmek zorunda kalıyorum ve o elinde anahtarlar ve büyük bir yayla ayaklarını sürüyerek binadan çıkana kadar güneş batıyor. Yay çok büyük olduğu için arkasında yerde sürükleniyor.

Sırıttıyorum, her birini ondan koparıyorum. "Teşekkür ederim." Sonra kolunu kesip felç ilacını vücuduna yerleştiriyorum. "Özür dilerim. Sadece bunu yapmak istedim. Bunların hiçbirini hatırlamayacaksın." Eğilip kel kafasını okşuyorum. "En azından buna sahip olacaksın." Hafızalarını değiştirmek için her bir satıcıyı şaşırtarak dolaşıyorum.

Ruhum olmasaydı onları öldürürdüm ama benim yöntemim çok daha eğlenceli. Hayatlarının geri kalanında bugün ne olduğunu merak edecekler ve asla bilemeyecekler. Bu onları rahatsız edecek. Kaşıyamadıkları bir kaşıntı olacak.

Başımı döndürüyör.

Cipin önünde durup düğmelere basıyorum. Kapı otomatik olarak açılıyor ve araba çalışıyor.

İçeri tırmanmak başka bir sorun.

Sığamıyorum.

"Orospu çocuğu," diye hırlayarak yeni bir aç deniyorum.

Dönüyorum, eğiliyorum ve kuyruğuma yer açmak için geri çekiliyorum. Kanatlarım kapının çerçevesine takılıyor. Duruyorum ve sabrımı toplamak için bir dakika bekliyorum. Bu cipi uçurumdan aşağı atmama bir saniye kaldı.

Şoför koltuğuna bakarken ellerim kalçalarımnda ve kuyruğum öfkeyle arkamda sallanıyor.

Kanatlarımı vücudumla aynı hizaya getirip koltuğu sonuna kadar geriye itiyorum, ardından kanat uçlarımın görünmesi için ay tavanını açıyorum. Camı indiriyorum, kuyruğum sırtımdan yukarı kayıyor ve sonra camdan dışarı çıkıyor.

Bu lanet araca zar zor sığıyorum.

Otoparktan çıkarken altı adamı felçli halde bırakıyorum ve düşündüğüm tek şey Mickey'ye geri dönmek. Birkaç kasaba ötedeyim ve birkaç saat daha onun evinde olamayacağım. Uçmak daha hızlı ve az önce yanından geçtiğim tabelaya yaklaşık 200 mil uzaktayım.

Dirseğimi pencerenin kenarına bastırarak homurdanıyorum, bir an önce Mickey'nin yanına dönmem gerekiyor.

İki yüz mil çok uzak. Ya ben yokken Ty saldırırsa? Nasıl bu kadar sorumsuz olabilirim? Uçarken aklımı kaybediyorum, üzerime bir huzur çöküyor ve zamanın nasıl geçtiğini anlamıyorum.

Ayağımı gaz pedalına bastırıyorum, motor mırıldanıyor. Otoyolda hızla ilerliyorum, yanlarından geçerken yol kenarındaki ağaçlar bulanıklaşıyor. Bu dar alanda sıkışıp kaldıktan sonra kanatlarım uçmak için kaşınıyor. Lanet yay arka koltuğun ve bagajın tamamını kaplıyor.

Arkamda kırmızı ve mavi ışıklar yanıp sönüyor ve parmaklarım direksiyonun etrafında kıvrılıyor, onu öyle sert kavriyorum ki gıcırıyor.

Hırlayarak yolun kenarına çekiyorum. Beni Mickey'den daha fazla uzak tuttuğu için bu lanet polisi öldüreceğim.

"Onu öldürmeyin. Onu öldürme," diye kendi kendime söyleniyorum. "Yeni arabaya kan bulaştırma. Mickey bundan hoşlanmayacak." Derin bir nefes alıyorum, sonra bırakıyorum, cinayete olan susuzluğum azalıyor.

Birazcık.

Bu polisi hayatta tutacak şey Mickey'i düşünmek.

"Bu ne lan? Cosplay falan mı yapıyorsun?" diye soruyor pencerenin önüne geldiğinde.

" gibi bir şey," diye hırlayarak dişlerimi gösteriyorum.

"Ne kadar hızlı gittiğinizi biliyor musunuz? Ehliyetinizi ve ruhsatınızı görmem gerekecek."

Ona dönüp yüzümü tamamen görmesini sağlıyorum. Gözlerim kan çanağına dönüyor ve o da bakışlarıma yakalanıyor.

"Gitmeme izin vereceksiniz, Memur Bey. Hamile karısıyla hastaneye giden bir adamı kenara çektiniz. Kadın doğum yapıyor. Beni hatırlamayacaksın ve onu anladığın için gitmesine izin verdin."

"Anladım," diye yankılanıyor trans halinde. "Bu gerçekten çok hoş. Umarım bebek sağlıklıdır."

"Aw." Dudaklarımı büzdüm. "Çok tatlısın, değil mi?" Pençelerimi kapının kenarına vuruyorum, onu kanatmayı isteyip istemediğimi tartışıyorum. Sadece birazcık. Onun yerine, eğleneceğim. "Soyunacaksın, sirenini açacaksın ve güneş doğana kadar yolun ortasında dans edeceksin, memur bey."

"Bu çok uzun bir süre," diye uyukluyor, gömleğinin düğmelerini yavaşça açıyor çünkü beni dinlemekten başka çaresi yok.

"Öyle, ama ya dans edersin ya da beni eşimden daha da uzun süre uzak tuttuğun için seni öldürürüm."

"Anlıyorum. Ölmek istemiyorum."

"Utanç verici." Bugünün başka bir gün olmasını dileyerek dilimi dişlerimin üzerinde gezdiriyorum. "Dans ederken iyi eğlenceler ve o sopayı kullan..." Sırıtiyorum "Özel bir yol. Hoşuna gitmez mi?"

Kemerini çözmeye başlar. "Sanmıyorum ama deneyeceğim."

Kolunu tokatladım ve arabayı vitesine taktım. "Aferin oğlum. İyi eğlenceler." Kuyruğumu copa dolayarak silahı ona uzattım. "Dikkatli ol. Büyük görünüyor."

Onu göğsünde tutuyor, adem elması sallanıyor.

"İyi geceler memur bey." Onu yanlışlıkla öldürmemek için güvenli bir hızda ilerliyorum.

Yine de onu öldürmek istiyorum. Çığlıklarını duymak istiyorum. Yaşamak için yalvardığını duymak istiyorum.

Boynumu kırarak, onun ağladığı ve bağırduğu düşüncesiyle hırlıyorum, korkusunun kokusu havaya siniyor ve beni tekrar yolda hızlandırıyor.

Ona ne kadar hızlı döneceğimi düşünürken Mickey ile aramdaki kilometreler kayboluyor. Son yüz milde bana yardımcı olması için radyoyu açıyorum, pençelerim istasyonu değiştirmemi zorlaştırıyor.

Onları törpüleyebilirdim ama o zaman Mickey'nin vücudundan aşağı sürükleyip etinde o parlak kırmızı çizgileri bırakamazdım. Bu izler onun bana ait olduğunu gösteren bir sembol. Onlar çok önemli.

Ve sonra aklıma geldi.

Üzerimde ona ait hiçbir iz yok, bu utanç verici çünkü ben de ona aidim. Ben onunum. Benden başka, ondan başka kimsenin anlayamayacağı bir şekilde bana sahip. Onunla ne isterse yaparım.

"Cove Top Hits'i dinlediğiniz için teşekkür ederiz. Ben Jerry Z, bu akşamki radyo sunucunuz. Eğer burada yeniyseniz, her molada sevdiklerinizden gelen acil durum mesajlarını yayınlıyoruz. Endişeli bir arkadaşımızdan herkes için acil bir mesajımız var. Adı Fitz. Eğer Rhett Royals iseniz, bu mesaj sizin için. Sesli mesajını dinleteceğim. Tetikleyici uyarılar, millet. Kalp tellerinizin çekilmesine hazır olun."

Fitz adını duyduğumda yoldan çıktım ve direksiyonu önce sola, sonra sağa kırarak cipin kontrolünü ele geçirmeye çalıştım. Frene basıyorum. Durmak için kayarken lastiklerden çimen ve toprak fişkırıyor.

Kollarım düz. Ellerim direksiyonun etrafında sarılı. Parmaklarım sert tuttuğum için acıyor. Nefes alamıyorum.

Ve onun sesini duyduğumda, onunla ilgili her anımda gözlerim doluyor.

"Merhaba Cove dinleyicileri. Benim uh-" Boğazını temizliyor, sesinde zaten ağır bir duygu var. "Ah, dostum. Bunu yaptığıma inanamıyorum ama ülkedeki tüm radyo istasyonlarını arıyorum ve çaresizim."

Ekрана bakıyorum, Cove Top Hits sola doğru kayıyor ve bir damla gözyaşı serbest kalıyor.

"En iyi arkadaşımı, kardeşimi arıyorum. Rhett Royals. Aylardır kayıp." Sesi sanki orada olduğuma dair tüm umudunu kaybetmiş gibi teslim olmuş geliyor. "Onu aramaktan vazgeçmeyi reddediyorum. Benimle bir şeyler içmek için buluşacaktı ama hiç gelmedi. Hiç gelmedi ve bu Rhett'in yapacağı bir şey değil. O ne olursa olsun ortaya çıkan bir arkadaş. O yüzden Rhett," diye seslendi bana, ismim paramparça olmuş bir nefesti. "Ben Fitz. Eğer dışarıdaysan ve beni dinliyorsan, lütfen eve gel. Ara beni. Bana haber ver..."

Başımı direksiyona yaslıyorum, Fitz'i düşündüğümde tamamen unuttuğum anılar ve duygular beni ele geçirirken yanaklarımdan daha fazla gözyaşı damlıyor.

"Hayatta olduğunu bilmeme izin ver." Sözleri hıçkırıklara dönüşmeden önce yükselir. "Lütfen dostum. Biri, ölmüş olsa bile, cesedini alacağım. Onu eve getireceğim. O..." diye burnunu çeker. "Uzun boylu, iri bir adam, 1.80'in üzerinde, yapılı. Royals Garajı'nın sahibiydi, yani zayıf değil. Çok fazla el işi yapardı. Sarı saçları var. Mavi gözlü. Nazik biri. Herkes için her şeyi yapar. En son yağ lekeli bir kot pantolon ve üzerinde adı yazan açık mavi bir tişört giyerken görülmüş. Vazgeçmeyeceğim. Seni bulmak için ne gerektiği umurumda değil, dostum. Dışarıda olduğunu biliyorum. Seni bulacağım. Sana korkunç bir şey olduğunu ve benim orada olmadığımı bilmek beni öldürüyor."

Fitz şu anda berbat durumda, ağlamamaya çalışıyor ama başaramıyor. O her zaman duygularını göstermeyi önemsemeyen bir adamdı.

Eğer doğru hatırlıyorsam.

"Her neyse, bu numarayı ara-" telefon numarasını sıralıyor "Ve işte e-postam. Ev adresim. Her şeyim. Lütfen, herhangi biri, herhangi bir bilgi için beni arasın. Rhett, unutulmadın. Seni seviyorum kardeşim. Aramaktan vazgeçmeyeceğim. Söz veriyorum."

Sesli mesaj sona erer ve Jerry Z telsize geri döner.

"Vay be." Boğazını temizliyor, belli ki etkilenmiş. "İşte bu çok iyi bir arkadaş. Eğer hayatında sizi bu kadar önemseyen biri varsa, ona sıkı sıkı sarılın. Rhett Royals, eğer dışarıdaysanız, umarız güvendesinizdir. Umarız arkadaşın seni bulur. En iyisini uman çok sayıda dinleyiciniz var."

Kapatmak için radyonun güç düğmesine avucumla vuruyorum.

"Ahhhhhh!" Avazım çıktığı kadar kükrüyorum, titreşimler arabayı sarsıyor ve direksiyonu kavrayıp yumruğumla defalarca vuruyorum. Sırtımı koltuğa yaslıyorum ve acı dolu, iç burkan bir çığlık atıyorum, yanaklarım çektiğim acıyla ıslanıyor.

Ne yapmam gerekiyor? Fitz'i arayıp nerede olduğumu mu söyleyeyim? Ona böyle olduğumu mu söyleyeyim? Elimi göğsüme götürüyorum, arkadaşımı ne kadar özlediğimi bilmediğim için kalbimi tutuyorum.

Öldüğüme inanması daha iyi.

Aradığı Rhett artık yok. Ben kaçırıldığım gün öldü.

Ve asla geri gelmeyecek.

OceanofPDF.com

CHAPTER FOURTEEN

MICKEY

"Yani bu arabayı daha önce hiç görmedin mi?" Jake yanımda durup yepyeni parlak mavi SUV'ye bakarken soruyor.

Çok güzel ve tavanında büyük kırmızı bir fiyonk var. Hediyelere asla güvenmem. Her zaman şartlar vardır. Hediyeler bir çeşit manipölasyondur. Zekice. İnsanlar hediyelerin çok nazık, çok düşünceli olduğunu düşünür ama öyle midir? Hediye verenin yarattığı bir başka yanılsamadır bu.

Bu bir döngü.

Hediye alan kişi, "Vay canına, bunu bana almaları ne kadar da nazık bir davranış" diye düşünecektir. Ve sonra hediye alan kişi, kendisine hediye veren kişiye bağlanır, minnettar olur, zihnini sahte bir nezaketle çarpıtır.

Hayır, hediyelerin her zaman bir şartı vardır.

"İstemiyorum," diye ağzımdan kaçırdım.

Ve yalan söyle.

İstiyorum.

Bu arabayı çok istiyorum, özellikle de benimki mahvolduğu ve tamir etmenin hiçbir yolu olmadığı için.

Jake ve ben eskiden aracım olan metal yığınının bakıyoruz. Tavan geriye doğru soyulmuş, koltuklar yırtılmış ve parçalara ayrılmış ve

Ön cam orada bile değil. Sanki biri çalmış gibi gitmiş.

"Ön camı buldum!" Yardımcılarından biri evin yanından bağıyor. "Gölün yanında."

Jake duruşunu ayarlarken kemerini kavrayarak, "Eh, bu her şeyi açıklıyor," diye mırıldanıyor. Güneş gözlüklerini burnunun ucuna kadar indiriyor. "İstemiyorum da ne demek?"

Bir omzumu kaldırıyorum ve kelimelerimi bulamadan kekeleyorum. "Ben istemiyorum. İplerle birlikte gelmeli." Eski arabamın tekerleği patlıyor ve ben bu gürültüyle sığıyorum. Jake bir kolunu göğsüme doğru uzatarak beni koruyor.

Ve sonra lastikten çıkan havanın uzun ve yüksek gıcırtısı çok uzun süre çekilir ve şimdi gariptir.

"Bundan emin misin Mickey?"

Başka bir seçeneğim olmadığını bilerek iç .

Eskiden benim arabam olan şeyi gösteriyor. "Yani, her iki tarafta da derin yarıklar var, ön çamurluktan arkaya doğru sürüklenmiş." Enkazın yanında duruyor, parmaklarını her bir yarığın üzerine koyuyor. "Pençe gibi bir şey."

"Biliyorum, Jake. Ben de görebiliyorum." Bu kadar şımarık görünmek istememiştim. Jake iyi bir arkadaş ve şerif gibi davranıyor, bana yeni arabayı kabul etmekten başka seçeneğim olmadığına dair tüm sorunları gösteriyor.

"Ve hiç koltuğunuz kalmadı. Koltuklar çorak. Altlarında arabanın iskeletini görebiliyorum. Bir şey tavanı soymuş. Bunu yapmanın ne kadar zor olduğunu biliyor musun? Motorun tam anlamıyla parçalanmış. Tekrar bir araya getirmek imkansız. Ve lastikleriniz patlamış. Biri janttan çıkmış, diğeri de göle düşmüş. Birileri bu arabayı kullanmandan gerçekten hoşlanmamış."

"Bu araba sizin üzerinize kayıtlı. Geçici etiketi ve her şeyi var. Bu senin yeni araban Mickey." Jake mavi SUV'u işaret ediyor. "Hoşuna gitse de gitmese de."

"Takip cihazı ya da başka bir şey olup olmadığını kontrol edebilirler mi?"

"Ty'dan olduğunu mu düşünüyorsun?" Jake telaşlı adımlarla bana doğru yürürken soruyor. "Bunun onun tarzı olduğunu sanmıyorum. Hediye verecek bir tipe benzemiyor."

Sol elimi ağzıma götürüyorum, endişeyle tırnağımı ısırıyorum. "Öyle değil. Bunu asla yapmaz ama ne olur ne olmaz? Kontrol edebilir misin?"

"Anladın Mickey. Ben de bilmek istiyorum." Jake ıslık çalarak yardımcılarının yanına giderken beni bu eve taşıdığımda birkaç yüz dolar ödediğim araca bakmakla baş başa bıraktı.

Neredeyse acı tatlı.

Telefonum titriyor ve Milo'nun numarası çıkıyor. Zaten stresliyim, parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum.

"Milo. Minnie. Ben iyiyim. Önemli bir değil." "Önemli bir şey değil mi?" Milo bağılıyor.

"Bu en büyük anlaşma. Sen iyi misin? Sana zarar verdiler mi?" Minnie mikrofona çok yakın bağılıyor ve kulağımı kurtarmak için uzaklaşmak zorunda kalıyorum.

"Endişelenecek bir şey yok. Bunu kim yaptıysa başka bir araba bırakmış, daha yeni bir tane. Oh, bak. Jake geri geliyor. Gitmem lazım. Gitmeliyim."

"Mickey, sakın buna cüret etme."

"Oh, hayır. Seni kaybediyorum." Kolumu havaya kaldırıyorum. "Hizmeti kaybediyorum.

Milo?"

"Mickey, seni velet. Yemin ederim ben-"

Telefonu kapatıp bir ahududu patlatıyorum, beni bitkin düşürecek o konuşmadan kurtulduğum için rahatlıyorum. Endişelenmelerini seviyorum, gerçekten, ama çok fazla endişeleniyorlar.

"Hizmeti kaybediyorsun, ha? Hem de kendi bahçende?" Jake benim korkunç bahanemi dürtüyor.

"Sen buradayken endişelenmelerine gerek yok. Bana karşı çok tatlı ve nazik davrandılar ve onlara çok fazla stres getirdiğimi biliyorum. Ağabeyim ve ablamın biraz rahat bırakmasına hazırım. Bunu yapabilirim. Yeniden başlayabilirim."

Jake omzumu tutup hafifçe sıktı. Diğer erkeklerin çoğundan ürkerdim ama Jake farklı. Onunlayken kendimi güvende hissediyorum.

"Ve sen harika gidiyorsun Mickey. Her şeyi yapıyorsun ve kardeşinle şu anda konuştuğun gibi konuştuğunu hiç görmemiştim. Kişiliğin ortaya çıkıyor. Bunu görmek güzel. Senin adına mutluyum ve bana güvenmene sevindim. Bunun anlamı çok büyük çünkü kolay olmadığını biliyorum. Benim ve memurlarımın yanında kendini güvende hissettiğini bilmek benim için büyük bir hediye."

"Buraya taşındığımızdan beri bize çok iyi bir arkadaş oldun. Bana karşı naziktin. Arkamı kolladın."

"Biliyorum ve bileceğim. Bu yüzden cipin nereden geldiğini bulmaya çalışacağım. Araçta takip cihazı yok. Temiz. Şu ana kadar güvenli. Bu kişinin sana zarar vereceğini sanmıyorum. Garip bir şekilde, seni koruduklarını düşünüyorum."

"Neyden?" Jake'ten çok evrene soruyorum ama o yine de cevap veriyor.

"Görünüşe göre dünya. Eski arabanız sizi dışarıdaki vahşi sürücülerden bu yenisi gibi koruyamazdı. Şüpheli olsa da düşünceli bir davranış."

"Şüpheli mi? Jake, bu bir seksen bin-" "Yüz bin."

Ona gözlerimi deviriyorum. "Binlerce dolar değerinde SUV. Bunu kabul etmem mi gerekiyor? Bu bir numara."

"Numara mı?"

Ayakkabımın ucuyla yere vurarak başımı sallıyorum. "Onlara güvenmemi sağlamak için. Yalan söyleme niyetine batırılmış bir söz gibi. Niyeti göremezsiniz, sözü veren kişi onu çoktan kirletmiştir. Ve sonunda, asla tutmak istemedikleri sözü bozduklarını fark edersiniz."

"Bunu anlayabiliyorum Mickey. Kimseye güvenmek zorunda değilsin ama yine de araba sende kalsın." Tam telsizi kapanırken göz kırpmıyor. Görevli konuştuğunda şakacılığı azalır. "Tabii. Evet, iki dakika içinde oradayım." Telsizin düğmesini bırakıyor, yüzü düşüyor. "Gitmek zorundayız. Şehir merkezinde bir soygun daha."

"Bir tane daha mı?"

"Ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Güvenlik görüntülerine bakıyoruz ve sadece bulanıklık var. Kimse yok. Hiçbir şey yok ama para çalınıyor. Bu üçüncü banka. Burada sahip olduğumuz tek bankayı soydu. Çalacakları hiçbir şey kalmadı."

"Vay canına." Gördüğüm hayaleti düşündüğümde midemde kararsız bir his oluşuyor. "Git. Ben iyi olacağım. Dikkatli ol."

Şapkasının önünü kavırıyor, kenarını sıkıştırıyor ve bana hafifçe başını eğdiriyor. "Bir memur bırakacağım."

"Gitme. Gitme." Arabasına giden yolun ortasında bağırıyorum.

"Gerçekten. Ben iyi olacağım."

Jake'in çenesi gerildi. Harap olmuş arabamın yanından geçiyor ve bunu kimin yaptığını bilmemesinin onu rahatsız ettiğini biliyorum. Beni korumasız bırakmak istemiyor. Gerçek şu ki, Jake'e ve kardeşlerime sonsuza kadar güvenemem. Kendime güvenmeye başlamalıyım. Benim emrime amade olamazlar. Bu yanlış.

Sirenler teker teker çalıyor ve tekerlekler hızla uzaklaşırken çimlerin üzerinde dönüyor. Hafif bir esinti toprağı alıp götürmeden önce tozlar ağır bir bulut oluşturuyor.

Yüksek sesli konuşma mırıltıları kayboldu. Sirenler uzaklaştıkça daha da sessizleşiyor.

Ve sessizlik gürültüdür.

Sol elimle üst pazumu tutup etrafıma bakıyorum, o çok tanıdık his yine omurgamda sürünüyor.

Burada biri var... Beni izlediklerini hissedebiliyorum.

"Alo? Kim var orada?" Kalbim göğüs kafesime sert darbeler indirerek ileri atılıyorum. Etrafımda dönüyorum ama hiçbir şey göremiyorum. "Ty? Bu sen misin? Hadi ama!" Kollarımı açarak bağıriyorum. "Haydi. Gel ve yakala beni, seni orospu çocuğu!" Ağaçlardan kuşlar uçuyor, sesim etrafımda yankılanıyor.

"Orada olduğunu biliyorum," diye fısıldıyorum ormanın karanlığına. "Ve senden korkmayacağım." Dalların oluşturduğu gölgeler arasında bir şey aramak için soldan sağa doğru tarıyorum. "Seni hissedebiliyorum."

Ormanın göbeğinden gürültülü bir çatırtı yankılanıyor. Rüzgar hızlanıyor, saçlarımın uçlarını birbirine doluyor. Güneş grileşen bulutların ardında kayboluyor, gök gürültüsü yakınlarda yuvarlanıyor. Buradaki fırtınalar çok hızlı ve aniden oluşur. Hava değişiklikleri beni diken üstünde tutuyor.

Yağmur yağmaya başladı. Altımdaki toprak açık kırmızıdan koyu kahverengiye dönüyor. Saniyeler geçtikçe yağmurun tıslaması artıyor, damlalar sanki birbirlerinden nefret ediyormuş gibi yere çarpıyor.

Yeni kapladığım verandaya koşuyorum, meşe lekeli kirişe yaslanıyorum. Burada paranoyamın beni alt etmeye çalışmasından başka bir şey yok. Parmak izimi kola okutup içeri girmeden önce değersiz arabaya son bir kez bakıyorum.

Sadece arka kapının açık olduğunu görmek için.

Jake'le birlikte olduğum için güvenlik sistemini sıfırlama zahmetine girmedim.

"Polis memurlarından biri açık bırakmış olmalı. Bunun bir anlamı yok," diyorum kendi kendime ve kapıyı kapatmak için odanın diğer tarafına doğru ilerliyorum.

Nemli saçlarımı dağınık bir topuz yapıyorum ve evde kaydettiğim ilerlemeyi takdir ediyorum. Mutfak yeni paslanmaz çelik aletlerle tamamlanmış ve tam da istediğim gibi oturma odasına açılıyor.

Mekânın ortasında büyük boy, koyu bordo bir halı yer alıyor. Duvardaki gömme kitap rafları şömineyi çevreliyor. Yetmiş inçlik bir düz ekran

Televizyon, müteahhitlerin bu ucubeyi sığdırmak için ölçtükleri boşluğa duvara monte edildi. Milo için aldım. Spor izlemeyi seviyor.

Arka kapının bulunduğu duvardaki pencereler büyüktür ve içeri ışık girmesini sağlar. Altlarında saklama ya da oturup sıcak bir fincan kahve veya çay içmek, candan dışarı bakmak ve yağan yağmuru izlemek için mükemmel banklar var.

Evim bir yuva gibi hissettirmeye başladı ve ihtiyacım olduğunu bilmediğim bir sıcaklık var.

Güvenli ve benim.

Pencerede bana ait olmayan bir yansıma yakaladığımda kapıyı kapatmak için kola uzanıyorum.

Steven. Onu liseden tanıdığımı söyleyen adam.

Bana uzanmadan önce uzun bir süre birbirimize bakıyoruz. Sağa doğru atılıyorum ama beni saçlarımdan yakalıyor ve göğsüne çekiyor.

"Ty'dan bir mesajım var." Saçlarımı sıkıca tutuyor, sonra bir elini boğazıma doluyor, o kadar sert sıkıyor ki nefes alamıyorum ve gözlerimde lekeler dans etmeye başlıyor. "Sana olan takıntısını anlayabiliyorum." Nefes alıyor, sıcak nefesi kulağıma çarpıyor. "Sen çok güzelsin."

"Siktir. Seni."

"Oh, bunu gerçekleştireceğiz. Ty seninle de eğlenebileceğimi söyledi, ama sana söylememi istedi, ondan kaçabileceğini düşündüğün için aptal bir kızsın. O polislerin gideceğini hiç düşünmemiştim. Yarın bu saatlerde onunla birlikte olacaksın, seni sikmiş olacağım ve güzel bir toplu para alacağım. Sende başka ne buluyor merak ediyorum. Bir kişinin bu kadar sorun yaratacağını bilmiyordum." Kıkırdarak kulak mememi yalıyor. "Seni bulmam için bana da çok para ödedi. İşi zorlaştırdın. Hakkını vermeliyim ama sanırım günün sonunda sen de Ty'ın söylediği gibisin. Aptal bir kız."

Başımı sallıyorum, ciğerlerime mümkün olduğunca çok hava çekmek için nefes alıyorum, sonra tırnaklarımı boğazımı saran koluna geçiriyorum. "Ben aptal değilim." Ayağımı onunkine çarpıyorum ve kan tadı alana kadar kolunu ısııyorum.

"Siktiğimin orospusu!"

Kolu kaçmama yetecek kadar gevşiyor ama kaçmıyorum çünkü beni yakalayacağını biliyorum - her zaman yakalarlar.

Bacağımyı kaldırıp bacaklarının arasına tekme atıyorum ama temas etmeden hemen önce beni bileğimden yakalıyor.

Ölü gözleri benimkilerle buluşuyor. "İyi denemeydi."

"Çabalarım henüz bitmedi." Zıplayıp tekme atıyorum ve diğer bacağımla yüzüne vuruyorum.

Karnına bir diz atıyorum, dirseklerimi sırtına indiriyorum ve o da kollarını bana dolayarak beni yere düşürüyor.

Nefesim kesildi ve omuzlarım temastan dolayı ağrıyor. İnledim.

"Seni lanet orospu." Ellerini tekrar boğazıma doluyor ve bileklerini yakalıyorum, bu sefer öldürmeye niyetli. "Hayatta olman gerçekten umurumda mı sanıyorsun? Seni müşteriye ölü ya da diri teslim edeceğim." Kahverengi saçları yüzüne düşüyor, yanakları beni boğmak için kullandığı enerjiden dolayı kızarıyor. "Ty'ın bana anlattığı hikâyelere bakılırsa sen bir göt parçasından başka bir şey değilsin ve hep kalacaksın." Aramıza uzandı ve kot pantolonumun düğmelerini açtı. "Şimdiye kadar siktiği tüm fahişelerden daha iyi hissettiğini duydum ve hakkında o kadar şey duyduktan sonra bu amin nasıl olduğunu bilmek istiyorum."

Bileğini daha sıkı kavriyorum ve daralmanın içinden törpülüyorum. "Bu çok... çok kötü." Başımı geriye atıp öne doğru fırlatıyorum ve alnımla burnuna vuruyorum.

"Allah kahretsin." Burnunu kapatıyor, parmaklarının arasından kan damlıyor.

Yanıma yuvarlanıp kendimi yukarı itiyorum, bir yandan da başımı sallayarak dönüyorum. Odanın döndüğünü düşünürsek ayağa kalkmak zor. Ondan uzaklaşmaya çalışmak beni öldürse bile umurumda değil.

Asla isteyerek

gitmeyeceğim.

Savaşmaktan asla

vazgeçmeyeceğim.

olduğum kızdan çok daha güçlüyüm. Ve asla aptal

olmadım.

Ellerimin ve dizlerimin üzerine düşerek, silahı sakladığım gevşek döşeme tahtasına doğru sürünüyorum.

"Burnumu kırdın," diye inliyor.

Onu görmezden geliyorum, gözlerimin arasında zonklayan acıyı ve görüşümü bulanıklaştıran gözyaşlarını görmezden geliyorum. Oda dönüyor ve dönüyor. Her şey ulaşılmaz görünüyor. Hareket etmeyi bırakıyorum, baş dönmesi geçerken gözlerimi sıkarak kapatıyorum.

Omzumun üzerinden baktığımda Steven ayağa kalkıyor, bu da ihtiyacım olanı almak için sadece birkaç saniyem anlamına geliyor. Çenesindeki kan ıslanmış ve kırmızı tükürüyor, burun delikleri benim lanet olası cüretimden dolayı alevleniyor.

Cüretimi her zaman korumayı planlıyorum.

"Kavga etmeleri hoşuma gidiyor," diyor eliyle ağzını silerken.

"Güzel. Asla durmayı planlamıyorum."

Bel kemerini kazıyor ve bir bıçak çıkarıyor. Bıçak kalın ve uzun, kenarları tırtıklı.

"Göreceğiz." Yutkunuyorum, bıçağa bakıyorum. Eğer beni bıçaklarsa, işim biter. Ölüyorum.

Ayağımı döşeme tahtasına vuruyorum, silahı almak için eğilemediğimden tahta parçasını elimle kapıyorum. Eğer yaparsam, beni bıçaklamak için bir saniyesini ayırır. Ona sırtımı dönemem.

O hamle yapıyor ve ben sola dalıyorum, tahtayı havaya kaldırıyorum ve sahip olduğum tüm kararlılıkla bileğine indiriyorum.

Bıçak kaçmıyor.

Hiç vakit kaybetmeden tahtayı suratının ortasına indiriyorum ve kan rengi tükürük odanın her tarafına uçuyor.

Bir dişle birlikte.

Yere çarpıyor. Bir kere.

İki kere.

Merdivenlerden atlayarak arka kapıya koşuyorum.

Kaçışıma üç adım kala sırtıma keskin bir ağrı saplandı. Nefesim kesildi, acı dayanılmazdı.

"Sen gerçekten aptal bir kızsın." Bıçağın sapını kavırıyor ve daha derine gömüyor.

Avazım çıktığı kadar bağıriyorum. Alevler yarayı yalıyor ve içimi yakıyor.

"Eğer bu bıçağı çıkarırsam, kan kaybından ölürsün. Hayatta kalmak istiyorsan dediğimi yapacaksın."

"Hayatta olmak ve yaşamak çok farklı şeyler." Dilimi dişlerimin üzerinde emiyorum, kanın tadını alıyorum ve bir tomarı yüzüne tükürüyorum. "Ve Ty'la birlikte olmaktansa ölmeyi tercih ederim. O yüzden durma, öldür beni."

"Memnun olurum-" diye sözünü kesince yere yığıldı.

Dizlerimin üzerine çöküyorum, vücudumun izin verdiği kadar hava yutuyorum. Sırtımdan aşağı kan damlıyor, gömleğim sıcak ve ıslak. Öne doğru düşüyorum, yanıma düşmeden önce sol elimle kendimi yakalıyorum.

Nefeslerim yüksek ve boğuk çıkıyor. Her nefes alışım duyuluyor.

Öleceğim.

Kahkahalar serbest kalıyor. Yaşadığım onca eziyetin, ıstırabın, istismarın, ihmalin içinde bir bıçak beni öldürecek öyle mi?

En azından kendi bahçemde, kendi evimin yanıdayım ve çok sevdiğim güzel göle son bir kez bakabiliyorum.

Gözlerimi kırıştırıyorum, iki adamın kavgasını izlerken gözyaşlarım serbest kalıyor.

Bir adam dövüşüyor, diğeri hiç de erkek gibi görünmüyor.

Hırıltılar ve hırıltılar göğsümde umut yaratıyor.

"O benim!" Kanatlı canavar uyarıyor. "Ne cüretle onu benden almaya çalışırsın? Seninkinden çok daha önemliyken onun hayatını almaya nasıl cüret edersin?"

"Hayır. Lütfen! Lütfen, gideceğim. Gideceğim."

Canavarın kuyruğu fırlayıp Steven'ın boynuna dolanıyor, sonra da onu yerden kaldırıyor. Ayakları sallanıyor, orada olmayan bir destek arıyor.

Nefes al.

Acıyı içime çekerek kendime hatırlatıyorum.

"Senin yaşamana izin verdiğim için başka bir adamın eşinin tehlikeye girmesine izin vereceğimi düşünüyorsan aklını kaçırmışsın."

Nefes al.

Bu sesi tanıyorum. Bu canavarı tanıyorum.

"Rhett." Adı, uzun otların birlikte sallanırken çıkardığı sesin içinde kayboluyor.

Kanatlarını açıyor ve havaya yükseliyor. Steven avazı çıktığı kadar bağırır. Suyu daldıklarında Rhett onu hala boynundan tutuyor. Steven'ın çığlıkları, canavarım onu suyun altına götürdüğü anda sona eriyor.

Nefes al.

Steven tekrar çığlık atar ve sürünerek gölden çıkar. Ayağa kalkarken sırlıklam kıyafetlerinden sular dökülüyor. Bir sonraki adımını atarken bana bir bakış bile atmıyor.

Timsah sudan fırlıyor ve çenesini Steven'ın bacağına geçiriyor. Buradan kemiğin kırıldığını duyabiliyorum ve normal bir insan bu şiddetten kaçardı.

Ben değil.

Beni öldürmeye çalışan adamın son nefesimde ölmesini izlemek istiyorum.

Yere pençelerini geçiriyor, hayatı için feryat ediyor. "Lütfen biri bana yardım etsin!"

Biri yardım etsin!"

Timsahın bakışları doğrudan bana yöneliyor, gözleri kararmadan önce bir anlığına gözlerinde bir yumuşaklık, bir sevgi dalgalanıyor.

Ölüm yuvarlanıyor.

Son bir nefes almak için kurtulmaya çalışan Steven'dan su sıçırıyor. Steven tekrar kurtulmayı başarıyor ve kıyıya doğru yüzüyor. Ve sonra timsah yine orada, neredeyse havaya sıçırıyor. Sıra sıra dişleri olan büyük çenesi Steven'ın boynuna kenetleniyor.

Timsah yine ölüm yuvarlaması yapıyor ve Steven'ın boynunu kırmak yerine onu boğmayı seçiyor.

Nefes al.

Timsahlar hakkında çok fazla bilğim yok ama çocukken izlediğim eğitim programlarından biliyorum ki ölüm yuvarlanmaları avlarını öldürmek ve parçalamak içindir, sonra kopan parçaları bütün olarak yerler.

Suyun şırıltısı kesilir ve ortada ne bir timsah ne de bir Steven vardır.

İnliyorum, nefes alışım hızlanıyor ve yağmur yağmaya devam ederken gökyüzüne bakıyorum, yüzümde yağmurun soğuk damlalarını hissediyorum.

Acı yok olurken kendimden başka kimseye "Keşke yıldızlar dışarıda olsaydı" diyorum.

Artık acımıyor.

"Hey, hey. Benim tatlı dostum. Hayır." Islak bir el başımın altından kayıyor. Ve ben insan olmayan birine bakakalıyorum.

Zihnim hala ölümle bana oyun oynuyor.

"Rhett." Elimle yanağına dokunuyorum, parmaklarımı burnunun üzerinden geçirmeden önce timsah pullarını sıyrıyorum, kaba taş derisi avucumu gıdıklıyor. "Buradasın."

"Senin için her zaman buradayım Mickey." Saçlarımı geriye itiyor, gözlerindeki o nazik yumuşaklık geri geliyor. "O öldü ve yakında Ty da ölecek. Söz veriyorum." Eğiliyor, o kadar yakınım eğiliyor ki dudaklarını neredeyse dudaklarımda hissedebiliyorum. "Bu acıtacak."

Bıçağı sırtımdan çekip çıkarıyor ve ben hayal bile edemeyeceğim bir acıyla haykırıyorum.

Gökyüzünde siyah noktalar dans ediyor.

Rhett bileğini ısıırıyor ve ağzıma sokuyor. "Sensiz yaşayamam. İç. İç, benim cesur küçük çiçeğim. Benimle kalmak için iç."

Her çekişte enerji bana geri dönüyor. Bileğini ağzıma dayıyor ve tadının ne kadar güzel olduğunu görüp inliyorum.

Pençelerini saçlarımda gezdirirken mırıldanıyor, göğsünde sakinleştirici sabit bir titreşim var.

Bu ölüm olmalı çünkü hayatımda hiçbir şey bu kadar huzurlu hissettirmemişti.

"İhtiyacın olanı al. Her şeyimi al."

Ciğerlerim artık tamamen genişleyebiliyor, bu yüzden bileğini ağzımdan kaydırıyorum.

Kan çenemi kaplıyor olmalı.

"Biliyorum," diye fısıldıyorum, neredeyse ölmek üzereyken ve onun kanıyla yarı sarhoşken. Ya da uykuda konuştuğum için geveliyorum.

Emin değilim.

"Ne?" diye fısıldıyor.

"Senin ne olduğunu biliyorum." Parmak uçlarımı yüksek elmacık kemiklerinin üzerinde gezdiriyorum, sonra dudaklarının geniş dudaklarını izliyorum.

"Ben bir canavarım."

"Sen bana zarar veren değil, benim için katleden bir canavarsın."

Ağzı şokla aralanıyor ve sürünge gözlerini bana dikiyor.

"Senin ne olduğunu biliyorum," diye tekrarlıyorum, sırtımdaki ağrı kaybolurken iç çekiyorum. "Ve yine de seni seviyorum."

OceanofPDF.com

CHAPTER FIFTEEN RHETT

"Ve yine de seni seviyorum."

Onu kollarımda tutarken kelimeler yankılanıyor. Kucağımda o kadar küçük ki. Hareket ettirsem yakarım diye korkuyorum. Ondan iki adımdan daha uzunum ve onun içinde olmama rağmen, şu anda kendimi hiç bu kadar yakın hissetmemiştim.

Kirpikleri uzun ve ıslak, yağmurdan mızraklanmış. Buz mavisi gözleri etrafımızdaki her şeyden daha parlak. Her şey, çimen, su, bulutlar karardı ve onun gözleri ışık oldu.

Beni sevmesi imkansız. Beni tanımıyor. Tanısaydı, aşk aklından geçen en uzak şey olurdu.

Rüzgâr onun kokusunu bana doğru savuruyor ve saldırganın kokusunu her yerinde hissedince hırlıyorum. Sadece benim kokumu almasına izin var.

Gölde yüzmeyeli ne kadar oldu? Miskimi oraya bıraktım, bu yüzden her yüzdüğünde benimle yıkanıyor.

Ve onun üzerinde kendi kokumu hiç alamıyorum. Bu o. Bu korku. Ölüm hala onun ruhuna tutunuyor. Ölüm bu sefer kazanamayacak. Benim kanım daha güçlü.

"Rhett," gözlerini kapatmadan önce son bir kez adımı söylemeyi başarıyor.

"Mickey? Mickey!" Onu sarsıyorum ama cevap vermiyor. Panik içinde kulağımı göğsüne dayıyorum, elimle küçük göğüs kafesini kavıyorum ve kalp atışlarını duyduğumda nefesimi bırakıyorum.

"Şanslısın."

Mickey'yi vücudumun altına yerleştirip üzerine kıvrılıyorum ve onu bir kalkan gibi koruyorum.

Siyah bir gölge figürü birkaç metre ötede, iskelet formuna girip çıkıyor. Yakındaki bir ağaca yaslanmış, kollarını kavuşturmuş, ayak bileklerini birbirine geçirmiş, sonra itiyor. Bana doğru süzülüyor. Önüme gelene kadar birkaç saniyede bir kayboluyor ve yeniden ortaya çıkıyor.

"Sen şanslı bir ördek yavrususun Mick." Ona dokunmak için uzanıyor ve ben de olabildiğince yüksek sesle kükreyerek onu uyarıyorum. Elimi onun yan tarafına koyup pençelerimi vücuduna geçiriyorum, sonra da onu koruyucu bir şekilde kendime doğru itiyorum.

"Sakin ol. Aşağı oğlum." Gölge elini uzattı. "Lorcan. Tanıştığımıza memnun oldum."

Bu jest karşısında dudaklarımı bükerek alay ediyorum.

"herif, değil mi? Tanrım. Sanki-" ellerini kaldırdı ve alay etti "-Birisi eşini öldürmeye çalıştı."

"Ve eğer onu benden almaya çalışırsan seni öldürürüm."

"Eh, onun için burada değilim." İlgisiz bir şekilde elini sallıyor. "Az önce öldürdüğün adam için buradayım. Hani şu gölde yüzüstü yatan ceset." Steven'ı bıraktığım yeri işaret ediyor.

"Ben de onu tekrar öldürürdüm."

"Biliyorum. Çok iyi bir adam değildi. Merak etmeyin, ruhunu götürdüğüm yerde bir daha asla huzuru tadamayacak."

Başımı sallayarak homurdanıyorum. "Güzel. Kimse eşime ve hayatıma zarar veremez."

"Oh, biliyorum. Tüm paranormaller için bu böyledir ama sen , değil mi? Tüm o farklı DNA'lar." Burnuma vuruyor.

Boops it.

"Bunu Cehennem Hasatçılarına anlatmak zorundayım çünkü bu sizsiniz ve onlar hala sizin türünüzü öğreniyorlar."

"Biliyorlar mı?"

"Buradaki tek DNA deneyi sen değilsin. Eşi için kabarık bir ruha sahip ilk sevimli küçük canavarın sen olduğunu mu sanıyorsun?"

"Creed," diyorum farkına vararak. "Lokantada omzunda vahşi bir hayvan taşıyan adam."

Lorcan kıs kıs güler. "O bir evcil hayvan değil. Bu onun oğlu."

Mickey'yi kollarıma almadan önce bir omzumu kaldırıyorum, böylece onu tenimde hissedebiliyorum.

"Eğer sorularınız varsa, ona gitmelisiniz. Gerçi o senden daha huysuz. Bunun ejderha DNA'sından kaynaklandığından şüpheleniyorum. Ejderhalar her zaman şiddete hazırdır."

"Başıma gelenler için kızgın değilim. Artık kim olduğumu kabul ediyorum. Şu an olduğum kişiyi insan olduğum zamankinden daha çok seviyorum. Sadece Mickey için kızgınım."

Başını eğip çenesine vuruyor. "Neden?"

Pençelerimi saçlarında gezdiriyorum, sonra çenesinin narin kenarını takip ediyorum. "Çünkü hayatında yeterince canavarla uğraşmak zorunda kaldı. Bir başkasına ihtiyacı yok."

"Canavar olmak nasıl görüldüğünüzle değil, nasıl davrandığınızla ilgilidir."

"Ona gurur gereken şeyler yaptım." Boynundaki çiftleşme izine dokunuyorum, dişlerim diğer tarafta da eş bir set yapmak için kaşınıyor.

"Ama sen öylesin?"

"Çok," diye homurdanarak onu kollarıma alıyorum. Yüzünü boynuma gömüyor, nefesi tenimde tüylerin diken diken olmasına neden oluyor.

"Anlıyorum." Cesede doğru süzülür, elini Steven'ın göğsüne daldırır ve ruhunu çıkarır. "Onu cehenneme götürüyorum. Canavarları düşündüğünüzde bunu hatırlayın." Gözleri Mickey'ye takılır, kısa bir an için yüzünde kıskanç bir ifade belirir, sonra bu ifade kaybolur ve yerini dişlek bir sırıtış alır. Parmaklarını sallıyor. "Tootles, Rocky."

"Rocky?"

Bana göz kırptıyor, sonra beni aşağı yukarı süzüyor. "Duh, ahbap. Sen taştan yapılmışsın. Sana başka ne diyebilirdim ki?"

"Rhett. Benim adım Rhett."

Burnunu kırıştırıyor. "Hoşuma gitmiyor. Kulağa çok insani geliyor. Rocky daha iyi.

Sonra görüşürüz, Sidewalk."

Ona hırlıyorum ve gölgelerini lanet iskeletinden koparmayı tartışıyorum, ama parmaklarını şıklatıyor ve yok oluyor.

Ayağa kalkmadan önce, ben burada olmadığım için sırtına saplanmış olan bıçağı aldım. Son bir banka soydum. Sadece hayatımıza başlayabilmemiz ve geleceğimiz hakkında endişelenmememiz için yeterli parayı istedim. Bu halimle bir daha nasıl çalışabileceğimden emin değilim ve benimle eş olarak kaldığı için sürekli çalışmak Mickey'ye kalmamalı.

Kaç banka soymam gerektiği umurumda değil. Eyaletten eyalete seyahat etmek zorunda kalmam umurumda değil. Bunu yapacağım. Suçlu olup olmadığım ya da suç işleyip işlemediğim umurumda değil. Daha önce de kendi işimin sahibiyken kıcımlı yırttım ve bakın beni nereye getirdi.

Bıçağın üzerindeki kan hala ıslak ve kendime engel olamıyorum. Mickey'nin tadı çok güzel. Hiçbirinin ziyan olmasına izin veremem.

Bıçağın düz tarafını dilime bastırıp metaldeki kanı yalıyorum. İçimden yüksek bir inilti çıkıyor. Bıçağı ters çevirip diğer tarafını da temizliyorum.

"Siktir, benim cesur küçük çiçeğim. Tadın çok güzel. Sana nasıl doyacağım?" Eğildim ve alnından öptüm.

Bu bıçaktan kurtulmam lazım. Uyandığında onu görmesine gerek yok. Neredeyse ölüyor olmanın hatırası yeterli bir travma olacaktır. Kolumu geri çekiyorum ve tüm gücümle bıçağı havaya fırlatıyorum ve gölün üzerinde uçuyor.

Normal bir insan nereye düştüğünü göremez ama ben görebiliyorum. Gölün en derin yerinde ve timsah formundayken onu kilometrelerce kumun altına gömeceğim.

Mickey inliyor, burnunu boynuma bastırıp içine çekmeden önce elimde kıpırdanıyor. Sanki benim kokum onu sakinleştiriyor.

"Bir şeyin yok. Burada olamadığım için üzgünüm. Bu bir daha asla olmayacak." Arka verandanın basamaklarını çıkıyorum, kapıyı açıyorum, sonra çarpıp arkamdan kilitliyorum.

Ana yatak odası tamamlandığı için kaldığı yedek odayı atlayarak onu odasına götürüyorum.

Milo söz verdiği gibi ölü hayvanın icabına baktı ve şimdi burası onun hayalindeki oda. Büyük bir kral yatak sol duvara yaslanmış, böylece uyuduğunda ve uyandığında göl manzarasını görebiliyor. Pencereleler daha çok bir solaryum gibi. Alçıpan yok ama bir uçtan diğerine kalın camlar var ve bu da ona sahip olduğu çevrenin muazzam manzarasını sunuyor.

Mickey'nin neredeyse ölmesine aldırmadan dışarıdaki fırtına devam ediyor. Dünya anları fark etmez. Birisi en kötü gününü de geçirse, en iyi gününü de geçirse, her zaman dönmeye devam edecektir. Her şey siz hiç var olmamışsınız gibi devam eder.

Odanın ortasında durup Mickey'nin varlığına bakıyorum.

Dünya bilmiyor ama o varken daha iyi bir yer ve eğer o giderse gezegenin üzerine bir karanlık çökecek çünkü ben

sonsuz dek değişecek.

Ona daha sıkı tutunuyorum, etinin parmaklarımın altında yumuşadığını hissetmek istiyorum. Onu yavaşça yatağa yerleştiriyorum, üzerinde şeffaf beyaz bir aç olan koyu renkli dört direkli çerçeveyi takdir ediyorum. Her köşe bir direğe bağlı. Yastıklar yatağın üzerine yığılmış, çok fazla yer kaplıyor.

Eminim kullanılmıyorlardır.

Yorganı zümrüt yeşili, yumuşak ve sıcak.

"En sevdiğin rengin yeşil olduğunu düşünmeye başlıyorum, dostum." Saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıyorum ve sırtıyorum. "Vücudumun çoğunun o renk olduğunu düşünürsek bu iyi." Kolunu okşayarak i geçiriyorum. "şimdi ne yapacağız? Gerçek olduğuma inanmana izin vermenin iyi bir şey olup olmadığını bilmiyorum. Aklınla oynamak istemiyorum. Gerçekten istemiyorum. Mickey, kaçırılıp üzerimde test yapıldığından beri korku duygusunu hissetmedim. O zamandan beri her günümü hiçbir şeyden korkmadan yaşadım. Ve sonra sen geldin. Beni gördün ve Tanrım, Mickey, bu beni çok korkutuyor. Senin için olmak istediğim şeyler hakkında hiçbir fikrin yok. Senin koruyucun. Sevgilin. Tedarikin. Gücün. Ama canavarın? Zaten katığın bir şey mi? Seni kaybetmeden bunu sana nasıl vereceğimden emin değilim."

Yan tarafına dönüyor, kan lekeli harap tişörtü gözüme çarpıyor ve hırlayarak tişörtü vücudundan yırtıyorum. Karanlık parke zemine fırlatıyorum, vücudundaki yara izlerini saymaya başladığımda malzemeyi tamamen unutuyorum.

Çok var. Çok fazla.

Sırtının altından başlayıp yukarı doğru ilerleyerek gördüğüm her izi takip ediyorum. Bıçak yarasının izi yok. Kanım onun icabına baktı ve iftleşmemiz yara izlerini biraz soldurdu ama korkarım ki asla gemeyecekler.

"Sana onun kafasını getireceğim Mickey. Sen benim sadece hayaletimi sevsen bile, ben seni her zaman her halinle seveceğim. Ve onun kafatasını duvara asmayı hak ediyorsun. Bunu gerçekleştireceğim. Senin için dünyanın öbür ucuna bile giderim, sevgilim. Cehennem ateşlerinde yürür ve sana geri dönmeme engel olan her iblisi öldürürüm. Geceleri gökyüzündeki tüm yıldışları toplardım, sırtı senin ışığının benim için onlardan daha parlak olduğunu sana kanıtlamak için. İstedığin bu mu Mickey? Birinin sana yıldışları vermesini mi istiyorsun? Hepsini toplayabilirim, geceyi karanlık bir boşlukta bırakabilirim ve senin mutlu olacağın anlamına geliyorsa dünyayı bir uçurumda bırakmaktan pişmanlık duymam. Yine de-" Nefretin ona verdiği başka bir yara izini takip ederek i çekiyorum.

Ona vermek istediğim tek yara izi aşk ve saplantıdan kaynaklanıyor.

"-Gökyüzünde sana olan sevgimi karşılayacak kadar yıldız olmazdı. Dünya kararardı ve ben yine de sana yeterince ışık getiremediğim için kızardım. Güneşi çalabilirim ama senin ruhunla kıyaslanamaz bile. Hiçbir şey, hiç kimse sana denk değil Mickey. "

Onun bedenine, bir ömür boyunca çok fazla şeye katlanmış bedenine, korumaya yemin ettiğim bedenine kıvrılıyorum çünkü o artık benim ve dudaklarımızı birbirine bastırıyorum. Sadece onları hissetmeye ihtiyacım var, verişlerini, yumuşaklıklarını, nefesimi tutmama neden oluşlarını. Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, yüzünü kavıyorum, elim çenesini sarıyor. Nefes almak zorunda kaldığımda ayrılıyorum ve alınlarımızı birbirine bastırıyorum.

Elimi göğsünde gezdirirken kot pantolonunun düğmesinde duruyorum ve düğmeyi delikten çıkarıyorum. "Sana daha rahat kıyafetler giydirelim." Pantolonunu çekiştirerek çıkarıyorum, sade siyah bir sütyen ve gri bir külotla kalıyor, süslü bir şey değil, ama göğsümde yine titreşimler oluşuyor. Sadece ona bakma ayrıcalığını elde ettiğim için sikim sertleşiyor.

Dışarıda gök gürliyor, ardından bir şimşek çakıyor. Pençelerimi yatağa geçiriyorum, çiftleşme dürtümü kontrol etmek için derin nefes alıyorum. Ne zaman fırtına çıksa, tek istediğim onun güzel amcığını düğümlemek.

Kendimi yataktan uzaklaştırıyorum, Mickey'ye son bir kez bakıyorum, vücudu onu sahiplenmem için beni çağırıyor. Topuğumun üzerinde hızla dönerek, bitişikteki banyoya doğru ilerliyorum. Kanatlarım tavanı sıyrıyor ve etrafıma tozlar saçılıyor.

"Oops." Omzumdaki tozu siliyorum, bu banyonun ne kadar büyük olduğunu fark ettiğimde kaşlarım kalkıyor.

Duş kocaman, siyah fayanslı ve perdesiz. İki duş başlığı ve uzun bir bank bulunmaktadır.

Onu üzerinde sikeceğim bir bank. Onu bu evin her yüzeyinde sikeceğim. Aletimi okşamak için uzanıyorum, sonra Mickey'ye odaklanmam gerektiğini hatırlayarak elimi bırakıyorum.

Uzun makyaj masası neredeyse tüm duvarı kaplıyor ve etrafında LED ışıklarla kaplı bir ayna bulunuyor. İki lavabo.

Kalbim benim için fazladan bir lavabo koyup koymadığını merak ediyor ya da gelecekte bir ortağı olacağını umuyor. Ben tabii ki. Başka kimse evime gelmeyecek, eşimin yanında uyumayacak ya da sahiplendiğim amcığı sikmeyecek.

Ben bu evin canavarıyım ve içeri girmeye cüret eden herkes ölü sayılır.

Zümrüt rengi bir küvet gözüme çarpıyor, Mickey'le bu küvette birlikte olduğumuzu gösteren zihinsel bir resim zihnime sızdığında evdeki başka bir adamın öfkesi azalıyor.

Zümrüt renginde değil, zümrüt gibi. Eşim bunun için para harcamış olmalı. Yeşilin farklı tonlarıyla çok güzel, ormana bakan pencereden içeri sızan az miktardaki ışığa karşı parılıyor. Musluk altın rengi ve bana da ona da yetecek kadar yer var.

Küvetin kenarını okşuyorum, ne kadar pürüzsüz olduğuna şaşıyorum ve aptal gibi sırtıyorum. Bu evi yeniletirken muhtemelen beni düşünmediğini biliyorum ama her şey olması gerekenin üç katı büyüklüğünde. Belki de onun bilinçaltında olduğumu düşünmek beni mutlu ediyor.

Pençelerimi küvete vurarak, bir bez bulduğum çamaşır dolabı da dahil olmak üzere tüm dolap kapaklarını açıyorum. Onu ılık suyla ıslatıyorum ve kanatlarım yine tavana çarparak aceleyle Mickey'nin yanına dönüyorum. "Lanet olası, orospu çocuğu-" diye mırıldanıyorum sinirle, omzumdaki rahatsız edici toz tanelerini tekrar silkeliyorum. Sadece yarım santim olsalardı daha yüksek olsaydı, bu bir sorun olmazdı.

Yatağa geldiğimde Mickey hâlâ sırt üstü yatıyordu. Gözlerim vücudunda dolaşırken dudağımı ısırıyorum ve külotunun dudaklarını nasıl kavradığına odaklanıyorum. Girintileri görebiliyorum ve ziyafet çekmek için malzemeyi kenara kaydırmam için bana yalvarıyorlar.

Hâlâ regl olup olmadığını merak ederek içime çekiyorum ve kokusunu neredeyse düşecek gibi oluyorum. Orgazm tehdidini durdurmak için bir elimi sikimin etrafına sarıyorum, o kadar sert sıkıyorum ki acıyor, ama bir akıntı serbest kalıyor ve yatağının üzerine düşüyor.

Onu silmek için uzandığımda, bez elektrik beyazının ipine çarpmadan hemen önce duruyorum.

Yatağı benim gibi koksun diye onu orada tutacağım.

Her nefes alışımında hırıltılarım ve titreşimlerim daha da artıyor, ihtiyacım neredeyse beni ele geçiriyor. Tek istediğim onun için doğru olanı yapmak.

Önce ayaklarını, sonra yan tarafındaki kurumuş kanı, sonra da Steven'ın tokat atmış olabileceği ağzının kenarını siliyorum. Çürük yok. Saldırı izi yok. Hepsisi benim kanımı yuttuğu için.

"Ben sadece-" diye inliyorum, dizlerimin üzerine çökerek onunkini açıyorum. "Sadece seni koklamak istiyorum. Buna ihtiyacım var. Kahretsin, benim küçük cesur çiçeğim, seni böyle dövüşürken görmek seni daha çok istememi sağladı. Seninle ilgili hiçbir şey

çekingen." Tırnaklarımı bacaklarında gezdirirken, kalçalarının tepe noktasında duruyorum, gri materyale bakarken kırmızı bir nokta beliriyor.

Sızıntı yapıyor.

İnliyorum, yüzümü amına gömüyorum, kalçalarını kavriyorum ve nefes alma yeteneğim yok olana kadar onu kendime çekiyorum. Tek kokladığım o. Tek istediğim o. Tek arzuladığım şey o.

"Mmm," diye yüksek sesle inliyorum, dilim dışarı fırlıyor. "Kendimi kontrol edemiyorum. Sadece... sadece küçük bir tat." Malzemeyi ağzımın içine çekip tükürüğümle ıslatıyorum. Dişlerim malzemeyi yırtıyor ve işte o zaman iç çamaşırını ısırdığımı, vücudundan kopardığımı fark ediyorum.

"Şu haline bak. Canavar gözler için bir manzara." Onu tekrar içime çekerken kasık kılları burnumu gıcıklıyor ve ipine ulaşana kadar amını yalayarak kontrolümü kaybediyorum. "Doymuşsun, dostum. Bu çok rahatsız edici olmalı." İpi ağzıma alıyorum ve kanı tat alma tomurcuklarıma çarptığında inliyorum.

Kontrolüm kırıldı.

Onun kanı benim damarlarıma ait.

Kalbime pompalanması gerekiyor. Beni hayatta tutması gerekiyor.

Nefes alabilmek için onu yiyip bitirmekten başka ne yapabilirim ki?

İpi hafifçe çekiştiriyorum, uyanıp uyanmayacağını görmek için bekliyorum. Burnunu kaşıyor ve başını diğer tarafa çeviriyor. Gözleri hala kapalı, derin bir uykuda ve daha sert çekiyorum, tampon ağırlığından dolayı kolayca kayıyor.

Ağzım sulandı.

Dişlerimi pamuğa batırıp kanı emiyorum ve aynı zamanda kanı dilimi kapladığında orgazm oluyorum. Demir tat tomurcuklarıma sızıyor ve lanet bir inilti kaçıyor. Dokunaçlar kalçalarıma ve karnımın alt kısmına batarken sikimden boşalıyor.

Gözlerim kan çanağına dönüyor, vampirim beni ele geçiriyor ve kanım kuruyunca işe yaramaz tamponu omzumun üzerinden atıyorum.

Ve kaynağa dalın.

Dilim amının sıcaklığına dalıyor ve inleyerek çarşafı bir kez daha yumrukluyor. Bir elimi vücudundan yukarı kaydırıyorum, sütyenini yırtıyorum ve göğsünü yoğuruyorum. Kalçalarımı sallıyorum, aletim gerekli sürtünmeyle yatağın kenarına sürtünüyor.

İnliyor, başını önce sola, sonra sağa çeviriyor, ağzı zevkle aralanıyor. Acaba pis bir rüya gördüğünü mü düşünüyor?

Diğer elim etrafına uzanıyor, klitorisini çimdikliyor ve yuvarlıyor.

İnlemeleri ve sızlanmaları beni ateşliyor. Beni besleyen kanın her damlasını almak için onun derinliklerini yalayarak içine doğru hırlıyorum.

Mickey'nin kalçaları titremeye başlar ve uykulu bir miyavlamayla orgazm olduğunun sinyalinin vererek başını yataktan kaldırır.

"Yememe izin verdiğin için çok iyi bir kızsın," diye fısıldıyorum, uyluğunun iç kısmını öperek. Atardamarındaki kan akışı beni büyülüyor ve dudaklarımı uyluğunun iç kısmında gezdirerek hâlâ uyuyup uyumadığını anlamak için ona bakıyorum.

Orgazmdan sonra hareket etmiyor.

Bu ısırik onu uyandıracak.

Onu ısıрма ve dişlerimi etine geçirme isteğimi inkar edemeyerek hayaletimin içine kayıyorum.

Mickey zevkle çığlık atıyor, ısırığımı onun orgazm olmasına ve kanının tatlanmasına neden oluyor.

"Ne... Ne? Tanrım, evet." Sırtını dikleştiriyor, çarşafı yumrukluyor ve başını yatağa doğru eğiyor. "Rhett. Rhett. Rhett. Rhett!" Ben içerken, sessiz kalmak için elimden geleni yaparak adımları sayıklıyor.

Dişlerimi çıkarıp izleri iyileştirmek için yalıyorum.

Gözleri yine uykudan kapanıyor, ama bu beni görebiliyormuş gibi bana bakmasını engellemiyor.

"Rhett?"

Sessiz kalıyorum, gerçekten burada olmadığımı dair aklıma şüphe düşmesine izin veriyorum. Bu onun için daha iyi.

"Rhett," diye fısıldıyor tekrar uykuya dalmadan önce.

Ayağa kalkıyorum, öfkemle sarsılıyorum, dışarıdaki fırtına hiddetleniyor ve çiftleşme ihtiyacı beni tekrar vuruyor. İç çamaşırı bulmak için çekmecelerini karıştırdım. Bir çift kapıyorum, içine boşalmış olduğum pedi alıp ortasına yerleştiriyorum ve Mickey'i tekrar giydiriyorum.

Yatağa sürünüyorum, görünmez kalıyorum ve uyumuyorum. Uyuyamıyorum.

Kaygım çok rahatsız edici ve bunu daha iyi hale getiren tek şey Mickey'e bakmak.

Onu izliyorum. Onu ezberliyorum. Onun her güzel lanet detayına takılıyorum.

O beni benim onu sevdiğim gibi sevmiyor.

Mickey muhtemelen benim fikrimi seviyordur, ama benim ona olan aşkımı?

Bu bir fikirden daha fazlası. Gerçekliktir. Bu bir eylem. Bu bir felaket.

OceanofPDF.com

CHAPTER SIXTEEN

MICKEY

Steven bana saldırılı iki gün oldu ve ceset gölden daha yeni çıkarılıyor.

Olay olduğunda karakola ben haber vermedim, o yüzden başkası haber vermiş olmalı. Jake'e ne olduğunu açıklamak zorunda kalacaktım ve Steven'ın beni bıçakladığına kim inanacaktı, ama bunu kanıtlayacak bir yaram yok?

Suçlu görünürdüm ya da en azından şüpheli olurdum, bu yüzden çenemi kapalı tuttum.

Rhett'in beni kurtardığını biliyorum. Beni kanıyla besledi. Kıyafetlerimi değiştirdi. Beni yatağa yatırdı.

Ve beni tekrar tattığını biliyorum.

Yine de ortalıkta yoktu. Kafamın içindeki ses şimdilik yok ve şimdi tüm bunları gerçekten hayal edip etmediğimi merak etmekten kendimi alamıyorum. Steven beni gerçekten bıçakladı mı? Neredeyse ölüyor muydum? Rhett'i ilk kez mi gördüm?

Her şey bir rüya gibi görünüyor ve tüm şüphelerim bunu gölgeliyor.

Bu yüzden ön bahçedeyim. Tüm yabancı otları söktüm ve şimdi her renkten aslanağzı dikiyorum. Çoğunlukla, bahçemin çoğunu kaplayacaklar. Bir saat önce teslim edildiler ve onları dikmek benim için bir atlama taşı gibi görünüyor.

Hiçbir şey bulamadığım zamanlarda bana umut veriyorlar.

Alnımdaki teri kolumla siliyor, sıcak güneşe bakıyorum. En son ne zaman yağmur yağmadığını hatırlamıyorum. Yere diz çöktüğüm için dizlerim ıslak, toprak her gün gelip geçen fırtınalardan dolayı hala ıslak.

Ve bahçemde yine ne var biliyor musun?

Gargoyle.

Yemin ederim, duruşu farklı. Başı aşağıda, kanatları etrafına sarılmış ve sanırım yanağından bir damla gözyaşı akıyor. Üzgün görünüyor.

"Gerçek olduğunu biliyorum," diyorum ona, yere gereğinden fazla kuvvetle basarak. "Bunu neden yaptığını bilmiyorum ama ben aptal değilim ve bana kendimi aptal gibi hissettirmenden hoşlanmıyorum." Ayağa kalkıp dizlerimdeki kiri sildim. "Ve biliyor musun, vücudumdaki hiçbir değişikliği fark etmediğimi düşünmenden gerçekten hoşlanmıyorum. Yeni izlerim var, eski yaralarım soldu ve sana her baktığımda bu duyguya kapılıyorum. Bir telaş, bir sıcaklık ve bir ihtiyaç. Yine de benden saklanıyorsun. Benden hep saklanıyorsun ama ben seni gördüm. Beni kurtardın." Ona doğru yürüyorum ve mükemmel yontulmuş yüzünü avuçluyorum. "Benden istediğin kadar saklanabilirsin. Seni her seferinde bulacağım."

Hareket etmesini, kendini açıklamasını, bana cevap vermesini bekliyorum ama o hareketsiz kalıyor.

Geri çekilmeden önce uzun bir nefes aldım. Cevap vereceğini umduğum bir heykelle konuşuyorum. Eğer biri beni görseydi, deli olduğumu düşünürdü.

Kim olduğumu kabul etme zamanım gelmiş olabilir.

Bir şişe su alıyorum ve işe geri dönmeden önce içiyorum. En sevdiğim çiçeğin pek çok farklı türü var ve onları hiçbir alan aynı olmayacak şekilde düzenliyorum.

Roket aslanağzı uzun büyür, bu yüzden onları sekiz inç büyüyen Tahiti aslanağzı ile karıştırdım. Black Prince, Sonnet, Madame Butterfly, La Bella ve Chandelier Snapdragon'ları da ekdim. Tüm bahçem çiçeklerle dolu ve onları tam çiçek açarken görmek için sabırsızlanıyorum.

Benim favorim Gece ve Gündüz Aslanağzı. Yaprakları koyu kırmızı, neredeyse siyah ve gövdesi beyazdır. On sekiz inç kadar boylanabilir ve bir ayaktan daha geniş olabilirler.

"Affedersiniz?"

Postacıyı gördüğümde elimi göğsüme götürerek çığlık atıyorum.

"Seni korkutmak istememiştin. Mickey Bloom için bir paketim mi var?"

Avuçlarımı şortuma silerek tekrar ayağa kalkıyorum. "Bu benim. Herhangi bir şey için imza atmam gerekiyor mu?"

"Hayır, her şey hazır." Etrafına bakıp manzarayı seyrediyor. "Burası harika görünüyor. Gerçekten bir araya geliyor."

Gülümseyerek zarfı kolumun altına sıkıştırıyorum. "Çok teşekkür ederim. Çok çalıştım. Birinin fark etmesine sevindim."

"Zor değil." Yüzünde çapkın bir sırıtış var. "Biliyor musun, birkaç kez uğradım ve-"

Beton öğütme sesi, omzumun üzerinden bakmak için duraklamasına neden oluyor.

"-Bir ara seni dışarı çıkarabileceğimi umuyordum."

Beton yine gıcırdayarak konuşmamı böldü. Omzumun üzerinden bakıyorum, heykel başını yana çevirmiş, gözleri kanadının üstünden bize bakıyor.

Sanırım taşındı.

Tanıdık korku içimi sarıyor, etrafımı saran bir yılan gibi sıkıyor. Tanımadığım bu adamın sinirlenmesinin ne kadar süreceğini merak ederek gerginleşmeye başlıyorum. "Gerçekten çıkmıyorum. Zamanınızı boşa harcamak istemem. Yakışıklı olmadığından falan değil-"

"-Bir şey için neden hazır olmadığınızı açıklamak zorunda değilsiniz. Hayır, hayırdır. Açıklamaya gerek yoktur. Size posta dağıtmaktan ya da arkadaş olmaktan mutluluk duyarım." Çitin arkasından elini uzattı. "Ben Nicolas, arkadaşlarım bana Nikki der."

Eline bakarken çenem göğsüme doğru eğiliyor. Kafamda bir sürü düşünce dolaşıyor. Eğer onu alırsam, Nicolas sadece sallarmı? Neden beni zorla yaklaştırp çitin üzerinden çekiştirdiğini hayal ediyorum? Ya beni posta kamyonuna atabilmek için bu şekilde manipüle ediyorsa? Muhtemelen beni kimsenin bulamayacağı bir yere götürecekt.

"Kaba olmaya çalışmıyorum. Bana dokunulmasından hoşlanmıyorum," diyorum, bunun yerine parmak eklemlerimi uzatıyorum.

Sırıttırıyor, elini yumruk yaparak parmak eklemlerime kolay, basıncsız bir dokunuş yapıyor. "Teşekkürler." Yüzünün sol tarafında sevimli bir gamze beliriyor.

"Ne için? Kaba olan benim."

Başını sallarm ve tarayıcısını cebine sokar. "İmkânı yok. Bugün kendi sınırların içinde biriyle buluşmanın bir yolunu buldun. Buna saygı duyuyorum. Gitmem gerekiyor. Posta kendi kendine teslim olmaz."

El sallamak için zarfı havaya kaldırıyorum ve o da arabayı sürmeden önce bir barış işareti yapıyor.

"İlerleme kaydediyorum," diyorum kendi kendime ve küçük bir kutlama dansı yapıyorum. Kalçalarımı daire şeklinde sallıyorum, dilimi dışarı çıkarıyorum ve heykele zarfla vuruyorum. "Meraklandığınızı duymadığımı sanma. Ben duydum. Birisi kıskanmış gibi görünüyor."

Tepki verip vermediğini görmek için zahmet etmiyorum. Bu noktada, sadece sanrımı besliyorum ve garip bir şekilde bundan memnunum.

"Bakalım postada ne ?" Paketi yırtıp açıyorum ve ayaklarımın dibinde yere küçük bir kâğıt parçası düştüğünü görünce kaşlarımı çatıyorum. kare şeklindeki post-it boyutundaki kâğıdı alıyorum.

Aptal kız.

Not elimden kayıp havada süzülüyor ve uzun otlara takılıyor.

Nerede yaşadığımı biliyor.

Bir elimi karnıma bastırıyorum. Dilim ağzımın damağına yapışıyor. Yeni dikiğim aslanağızları önümde solup ölüyor, kafatasına benzeyen çiçekler dehşetime manyakça gülüyor.

"Gerçek değil. Gerçek değil. Gerçek değil." Avuçlarımı gözlerime bastırıyorum ve derin bir nefes alıyorum.

Evin içine daldım ve duvardaki güvenlik sistemi kutusunu açtım. Parmağımın bir hareketiyle kapı çarparak kapanıyor, güçlü kilitler yerine oturuyor, camlar bip sesi çıkarıyor ve terli alnımı duvara dayıyorum.

"Nefes al. Sadece nefes al. Bir şeyin yok. Şu an olduğundan daha iyisin. Daha güçlüsün. Artık sana zarar veremez. Savaşacaksın. Kazanmasına izin vermeyeceksin." Sakinleşmeme yardımcı olması için kendime aynı mantrayı söylüyorum.

Tırnaklarım alçıpana batıyor, onları yumruk yapmak için aşağı doğru sürüklerken duvara sürtünüyor.

Arka cebimdeki telefon titreyerek beni sürecimden uyandırıyor. Ekrana bakmaya zahmet etmiyorum. Beni arayan tek insanlar Jake, Milo ve Minnie.

"Hey," diye cevap veriyorum, Milo'nun mutlu karşılamasını bekliyorum. Bunu bir süre sessizlik izliyor.

"Alo? Orada biri mi var?"

Ağır nefes alıp verme sesleri kapımın kilitli olup olmadığını iki kez kontrol etmeme neden oluyor.

"Bu hiç komik değil. Beni bir daha arama." Telefonu kapattım, not ve Rhett yüzünden sinirlerim bozulmuştu.

Rhett'in gerçek olması şu anda her şeyden daha çok canımı sıkıyor. Onu özleyorum. Onun varlığı beni hep güvende hissettirirdi. Eğer o sadece bir ses, bir halüsinasyonsa, o zaman nerede? Neden şimdi burada olamıyor? Neden zihnim bu kadar bozuk?

Telefon tekrar titriyor. Ekranda bilinmeyen bir numara yanıp sönüyor. Öfkeyle parmağımı görmezden gelme düğmesine bastırıyorum.

Telefonum yine titriyor.

Kanepede oturmuş, telefonu elimde tutuyor, cevap verip vermemeyi tartışıyorum. Hayır, onlara bu zevki tattırmayacağım. Tekrar görmezden gel tuşuna basıp telefonu kenara fırlatıyorum ve televizyonu açıyorum.

Telefonum yine çaldı.

"Ne? Ne istiyorsun lan?" Tüm öfkemi ortaya koyarak bağırarak cevap veriyorum.

"Hey, neler oluyor Mick?" Milo'nun sesi yumuşak ve biraz da endişeli.

Koltuğumun büyük minderine gömülerek arkama yaslanıyorum ve kolumu gözlerimin üzerine atarak inliyorum. "Milo. Tanrı'ya şükür sensin. Biri beni arayıp duruyor ve bu beni çok rahatsız ediyor."

Bir an sessiz kaldı. "Bunun şaka olduğuna emin misin?"

Not aklıma geliyor. Dilimin ucunda ona Ty'ın beni bulduğunu, nerede bildiğini ve muhtemelen telefonun diğer ucundaki kişinin o olduğunu söylemek var.

Bu konuda konuşmak istemiyorum. En kötü kabusumun hâlâ peşimde olduğunu kabul etmek istemiyorum.

"O olduğunu sanmıyorum. Gerçekten. Çıldırarak üzereyim. Sanırım işe dönmem gerek Milo."

"Bilemiyorum. Anlıyorum Mick, anlıyorum ama Demi'nin işini bu şekilde riske atamayız. Bunu asla söylemez. Sana saatler vermeyi kabul ederdi ama Ty'ın öğrendiğini düşünsene? Neler yapabilir?"

"Creed buna izin vermez."

"Creed karanlık ve sapkın biri ama o bile herkesi kurtaramaz Mick."

"Demi, Creed gibi birine sahip olduğu için çok şanslı." "Konu değiştirmenin yolu."

"Demek istediğim, böyle bir güvenlik hissine sahip olmak güzel olmalı. Eğer Ty lokantaya girmiş olsaydı, Creed'in bu konuda bir şeyler yapacağından hiç şüphem yok."

"Ama bu senin için olmazdı. Demi için olurdu. Demi için olmadığı sürece kimse için bir şey yapmaz. O bir pislik. Müşterimin siparişini yaktığını biliyor muydun? Masalarına doğru yürürken nasıl yaktı bilmiyorum ama yaktı. Lokantaya girdiklerinde Demi'ye selam vermemelerinden hoşlanmadığı için yaptığını söyledi." Sesini yükseltiyor. "Çünkü merhaba demediler!"

Creed'in Demi için bu kadar yoğun olmasından hoşlanarak kıkırdıyorum. "Bu adam kafayı yemiş."

"Evet, ama iyi niyetli."

"Hayır, hayır, yok. Peki ya oğlu? Lokantanın etrafında dolaşan vahşi bir kedi gibi. İğneye ihtiyacı var."

"Milo!" Elimi ağzıma götürüyorum ve gülüyorum. "Bu korkunç."

"Yürüdüğümde ayak bileklerimi ısıyor Mick! Lanet olası ayak bileklerimde ısırik izleri var."

Bacaklar, Creed ne diyor biliyor musun? Çünkü oğlu diş çıkarıyormuş. Yapma ya. Ne şaka ama."

Kahkahamın bastırmak için yüzümü bir yastıkla kapatıyorum.

"Evet, şimdi komik. Geri gelene kadar bekle. Göreceksin."

"Ya da belki giderim," diye fısıldıyorum, şortumun yıpranmış kenarıyla oynayarak. "Belki de kaçmalıyım."

"Sen neden ? Kaçmıyorsun. Bununla işimiz bitti." Bu fikrin giderek daha çok hoşuma gitmesine izin verdim. Bunu Milo'ya itiraf etmeyeceğim. Bilmemesi en iyisi. "Haklısın. Seni ne zaman göreceğim ve

Yine mi Minnie? Sizi özledim çocuklar."

"Biz de seni özledik. Minnie hasta, bu yüzden onu yataktan çıkarken göremeyeceksin."

Yorgunum. Çift vardiya çalışıyorum."

"Ama neden? Hâlâ sigorta paran yok mu? Neden çalışarak kendini öldüresin ki?"

"Çünkü para her zaman tükenir Mick. Aptal olmayacağım ve asla çalışmayacak kadar iyi olduğumu düşünmeyeceğim."

"Anlıyorum. Sadece senin için endişeleniyorum. Çok fazla çalışıyorsun ve lokanta da giderek büyüyor. Neredeyse her gece tıklım tıklım."

"Ben iyiyim. Endişelendiğim sensin."

Ona notu söylemeye çok yaklaştım. Jake'i arayacaktı. Jake buraya cevaptan çok soruyla gelirdi. Benim için endişelenen daha fazla insan dışında tam olarak şu an olduğum yerde kalacağım.

Ve insanların benim için endişelenmesinden bıktım.

"Biliyorum. Ben iyiyim. Gitmem gerekiyor. Bir dahaki sefere ne zaman uğramayı planlıyorsun?" Böylece kaçışımı planlayabilir ve kimsenin beni bulamayacağı bir yerde kaybolabilirim.

"Yarın. Söz veriyorum."

"Tamam. Kulağa hoş geliyor. Seni seviyorum." "Ben de seni seviyorum. Ve hey-"

"-Evet?"

"Bir olsa bana söylerdin, değil mi? Bana karşı dürüst olurdun."

Şortumdan sarkan ipi tekrar kurcalıyorum ve köşedeki suya ihtiyacı olan bitkiye bakıyorum.

"Dürüst olacağım," diye yalan söyledim.

Bundan gurur duymuyorum. Etrafımdakilerin huzurunu korumam gereken bir nokta var.

"Tamam, güzel. Bu hafta sonu, film gecesi?"

"Kulağa mükemmel geliyor." Gözlerim sulanmaya başladığında boğazımı temizliyorum, planım kendini toparlıyor.

Evi Milo ve Minnie'ye bırakacağım. Mümkün olduğunca uzağa, ülkedeki haritanın en uzak noktasına gideceğim ve telefonumu atacağım. Adımı ve saçımı değiştireceğim ve sadece tezgahın altında ödeme yapan işlerde çalışacağım.

Ailem huzur bulacaksa hayatımın geri kalanını saklanarak geçireceğim. "Seni seviyorum. Seninle sonra konuşuruz."

"Ben de seni seviyorum."

Milo'ya içimi dökmeden önce telefonu kapatıyorum. Pençelerini birinin ruhuna geçirmekte ve onu aklından geçenleri söylemeye zorlamakta iyidir. O bir hakikat arayıcısı ve bunu ondan saklamak bana ne kadar kırılmış olduğumu hatırlatıyor.

Televizyonu açıyorum ve kanalları çeviriyorum. Hiçbir şey bulamayınca kumandayı kenara fırlatıyorum ve ne olduğuna bakma zahmetine girmeden ayağa kalkıyorum. Mutfaktan üç adım uzaklaşmıştım ki duymamam gereken bir şey duydum.

Etrafımda dönerek, uzaktan kumandanın beni birkaç saniye geriye götüren düğmesine basıyorum ve ardından oynat tuşuna basıyorum.

Bir adam elleri kalçalarında bir tamirci dükkanının önünde duruyor. Büyük retro yazı tipiyle "Royals' Garage" yazıyor. Başında siyah bir şapka var ve şapkanın önünde "Rescue Rhett" yazıyor, altında da bir telefon numarası var.

Parmaklarım hızla hareket ediyor, ses düğmesine gidebildiği kadar basıyorum. "Arkadaşım Rhett Royals'ı arıyorum. Eskiden bu garajın sahibiydi."

Öne doğru bir adım atıyorum, keşke daha da yaklaşabilsem ve ekrandan geçip bu adamla konuşabilsem.

"Seni aramaktan vazgeçmeyeceğiz, Rhett. Herhangi bir bilgisi olan varsa, lütfen ekrandaki bu numarayı arasın."

Tesadüflere inanırım ve aynı Rhett olduğundan şüpheliyim.

"Sadece Fitz'i iste. Benimle konuşacaksın ve bana tüm bilgileri vereceksin. İşte fotoğrafı." Ekranın sol tarafını işaret ediyor ve bir kamyonun kaputunun altına bakan bir adamın resmi geliyor.

Başı kameraya dönük, yüzünde kocaman bir gülümseme var. Bu Rhett farklı.

Ekranı durduruyorum, gördüğüm - gördüğümü sandığım - adama bakıyorum. Bu imkansız. Olamaz. Bu Rhett normal, kanatları yok, pençeleri yok, bölünmüş gözbebekleri yok, pulları yok, sıra dışı hiçbir şeyi yok.

Yine de göz ardı edilemeyecek benzerlikler var.

Saçları sarı ama resimde daha kısa. Saçları dağınık ve uçları sanki saçlarını kestirmeyeli çok uzun zaman olmuş gibi dışarı taşmış. Çenesi hâlâ kare şeklinde, elmacık kemikleri kemerli ve belirgin. Gözlerinde aynı yoğunluk, sadece onda gördüğüm bir kararlılık var.

Ölürken hatırladığım kadarıyla saçları omuzlarına kadar uzamıştı.

Şimdi çok farklı ama bir şekilde aynı adam olduğunu biliyorum. Rhett

Royals'a korkunç bir şey oldu.

Benim

Rhett'im.

Canavarım

benim.

Hayaletim.

Ve ne olduğunu öğrenmeyi planlıyorum.

Ekranın altında yanıp sönen numarayı çeviriyorum.

"Rhett'i kurtarın. Ben Fitz. Arkadaşımı bulmama nasıl yardım edebilirsin?" diye hemen cevap verir. Sanki bunu binlerce kez söylemiş gibi.

"Merhaba," sesim tizleşiyor ve boğazımı temizlerken elimi boynuma bastırıyorum. "Dinle-" Oturma odamı adımlamaya başlıyorum. "-Onu gördüğüme söz veremem ama sanırım gördüm?" Bu adama arkadaşının şu anda kanatları olan bir canavara benzediğini ve beni onun kaniyle beslediğinden emin olduğumu söyleyemem.

Arkadaşımı arayan bu harika insan Fitz'in deli gömleği giymesi gerekirdi. Onu suçlayamam. Kendimi adamak istemedi bunu yüksek sesle söyleyebileceğimi bile sanmıyorum.

"Etrafta gördüğüm birine benziyor..." kişisel alanım. Bunu da söyleyemem.

"Kasaba."

"? Ben etrafı edeceğim. O iyi mi? Gördüğün kişi?"

Dudaklarımı birbirine dolayarak bunu nasıl ifade edeceğimi düşünüyorum.

"Hayır, öyle olduğunu sanmıyorum. Bence çok şey yaşadı."

"Bana nerede söyle. Mümkün olan en kısa sürede orada olacağım."

Hata yapıyor olabilirim. Yanılıyor olabilirim. Bu adama sebepsiz yere umut veriyor olabilirim.

Televizyondaki görüntüye tekrar baktığımda, bunun bir nedeni olduğunu biliyorum.

Kafamdaki ses gerçek ve her nasılsa, ekrandaki adam rüyalarımnda gördüğüm canavarın aynısı.

Ve bunu kendime kanıtlayana kadar da rahat .

OceanofPDF.com

CHAPTER SEVENTEEN RHETT

Almak istiyorum.

Tüketmek istiyorum. Kemiklerini istila etmek, beyin sapına sahip olmak ve tüm vücuduyla bir olmak istiyorum.

Kıyıda çırılçıplak dururken, ay ışığı teninde dans ederken, yıldızlar onun tüm varlığı kadar parlamaya çalışırken - ki bu gerçekliğin her versiyonunda imkansızdır - benim nasıl olmamı bekliyor?

Timsah formumda daha yakına yüzüyorum, kuyruğum suyu kesmeme yardımcı olmak için ileri geri sürükleniyor. Gözeneklerimden misk yayılıyor, suya sızıyor.

Tek yapması gereken bir adım öne çıkmak. Tek yapması gereken yüzmek ve içimde yıkanmak.

Vücudundaki yara izleri aydınlanıyor ve ayın altında dalgalanan suyun yansıması onun üzerine düşüyor. Az miktardaki ışık onun farklı bölgelerinde dalgalanıyor ve alçalıyor.

Buradan bile kolundaki damgayı görebiliyorum. Çirkin iki T ve Y harfi göze çarpıyor. Oradaki işaretinden nefret ediyorum, iddiasını kanıtlamaya çalışıyor, kızın ona ait olduğunu.

Hiçbir zaman ona ait olmadı.

O benim *için* doğmuş. Her zaman benim olması gerekiyordu ve onu şimdi bulduğum için üzgünüm. Onunla daha önce tanışsaydım, Ty'ın ona yaptığı kötü muameleye asla katlanmak zorunda kalmazdı.

Eşime daha iyi bakmak için yaklaşıyorum ve titreşimler göğsümü gıdıklıyor. Durdurulamazlar. Onu kendime çağırıyorum.

Mickey sallanmaya devam ederek düşündüğümü kanıtlıyor.

Yine uyurgezerlik yapıyor; ama bu sefer vücudunu örtmüyor, bana gösteriyor.

"Ne iyi bir kız," diye homurdanarak aramızdaki mesafeyi daha da kapatıyorum.

Kimin için olduğunu biliyor. Son birkaç gündür ondan uzak kalmak hayatımı çok zorlaştırdı. Bir kez daha hayatının bir canavar yüzünden sonsuza dek değişeceği gerçeğini aklıma yerleştirmek zorunda kaldım.

Benim yüzümden.

Benim gibi *şeyler* istediğimizi alır.

Bu beni hırsız mı yapar? Eğer onun bedenini çalarsam, bu bana karşı körü körüne itiraf ettiği aşkı kazanmama yetecek mi?

Tekrar titreşiyorum, yankıların gücüyle su vücuduma hafifçe sıçırıyor.

Mickey göle adım atıyor, parmakları suyun yüzeyini gıdıklıyor. Göl onu içine çekiyor, göğüsleri evimin ipeksi sıvısıyla kaplanıyor. Başını suyun altına eğiyor, saçlarını geriye atıyor ve mürekkepli teller kendini içinde bulduğu uğursuz kazana karışıyor.

Kötülük tarafından parçalanmıştır ve günah tarafından tekrar bir araya getirilecektir.

Titreşimlerim yüksek. Kurbağalar, gölün kendisine ait olduğunu iddia eden avcıdan uzaklaşmak için nilüfer yastıklarından sıçırıyor. Cırcır böcekleri sessizleşiyor, benimle rekabet etmek istemiyorlar.

Zarafetle yüzüyor, su vücudunu saran ipek bir elbise görevi görüyor.

Gölün onun her yerine aynı anda dokunabilmesini kıskanıyorum.

Ona yaklaşıp burnumla omzunu dürtüyorum. "Rhett," ismim onun uykulu dilinde gevelendi.

Elini burnumun üzerinde gezdiriyor, gözlerimin arasındaki boşluğu kaşıyor.

Bu haldeyken elimden geldiğince inliyorum. Yalan söyleyemem, tırmalanmak çok iyi hissettiriyor.

Burnumu ona doğru bastırarak içime çekiyorum, kokusunda biraz farklı bir şey var. Nedenini bilmiyorum ama kanımı vahşi bir derecede kaynatıyor. Çenemi kırıp suyun altına dalıyorum, ona daha önce hiç ihtiyaç duymadığım kadar çok ihtiyaç duyuyorum.

Olduğum kişi olmanın iyi tarafı, suyun altında nefesimi çok uzun süre tutabilmem.

İnsansı formuma geçiyorum, bacaklarını açıyorum, böylece güzel amcığı tüm gölün görmesi için sergileniyor. Ben klitorisini ağzıma alırken bacakları boynuma dolanıyor.

Siketim.

Onu yemeye bayılıyorum. Gece gündüz onun bacakları arasında yaşayabilirim. Zaman durabilir, dünya dönmeyi bırakabilir ve ben tam burada olmak, eşimle ziyafet çekmek isterim. Pençelerim dolgun kıcının etine saplanıyor ve etini kavrayarak amını yüzüme yaklaştırıyorum.

Ölmek istediğim yer burası. Onun bacakları arasında boğulmak. Gölün dibine batacağım ve çürüyerek kemiklerimin kuma dönüşmesine izin vereceğim. Öbür dünyada, hala dilimde onun tadını alabileceğim çünkü Mickey tattığım son yemek olacak.

Kalçaları geriliyor. İnemeleri su engeli yüzünden boğuklaşıyor. Klitorisini emiyorum, sonra dilimi girişine doğru kaydırıyorum, sonra tekrar yukarı çıkıp sinir demetinin etrafında dolaştırıyorum.

Artık adet görmüyor, belki de kokusundaki fark bu yüzdendir.

Hayır, olamaz. Dilimde sıcaklık, vücut ısısı gölün serinliğinde bile avuçlarımda hissediliyor. Onun etrafında ne kadar uzun süre kalırsam, o kadar sertleşiyorum ve onun içinde olmak için o kadar çaresiz kalıyorum.

Ne olduğundan emin değilim ama ona farklı tepki veriyorum. Sikimin etrafındaki dokunaçlar geriliyor ve ona doğru yüzmeye çalışıyor. Suyun karanlığını neon bir parıltı dolduruyor, denizanaları sokmak ve rahmine boşalmak için sabırsızlanıyor.

Kuyruğum bacaklarından yukarı kayıyor, kaygan girişini dürtüyor.

Bacaklarını boynuma dolayarak boşalıyor ve ben onun aşırı hassas klitorisini emmeye devam ediyorum. Kalçaları titriyor. Elleri beni ondan uzaklaştırmak için omuzlarımı itiyor.

Yukarıdan duyuyorum, "Yapamam. Yapamam." Sonraki hareketleri ikiyüzlüydü. Beni uzun saçlarımdan kavırıyor ve saç tellerini dizgin gibi kullanarak beni amına yaklaştırıyor. Feromonları suyun içinde yayılıyor, tenime yapışıyor ve tüm duyularımı istila ediyor.

Vücuduna doğru hırlayarak, onu tekrar orgazm etme girişimlerim daha yoğun hale geliyor.

Neredeyse vahşı.

Onu yerinde tutarken pençelerim her bir kış yanağında geziniyor ve gitmesine izin vermeyi reddediyor. Benimle istediği kadar savaşılabılır ama her kaçma girişiminde dilim ona daha çok batıyor, kaçmak istediği her yeri yalıyor.

Keskin tırnaklarımın etini parçalayan uçları suyu kana boyuyor. Sürüngen gözlerim kırmızıya dönüyor ve etrafımı kıpkırmızı bir renkle kaplıyor. Aletim nabız gibi atıyor, orgazmım suyu taşıyor ve onun içine doğru inliyorum.

Daha önce hiç dokunulmadan gelmemiştim.

Ve hiç boşalmamışım gibi hissediyorum. Acıyı dindirmedi, daha derine inmek, onun lanet teninin içinde olmak için duyduğum o lanet arzu hâlâ orada.

Dişlerim klitorisini tehlikeli bir şekilde ısıyor, yumuşak pembe tomurcuk baskıdan hafifçe kırılıyor. Çıgıllıkları daha da yükseliyor ve feromonlar daha da ağırlaşarak yaratıklarımı ilkel doğalarına sürüklüyor.

Kafa derim yanıyor, tırnakları saç köklerime batıyor, içinden geçen her dalgayla daha da sert çekiyor.

Ve her dalgası daha büyük, yani her çekişi saçlarımı derimden koparmaya daha yakın.

Bayıldım.

Suyun altında ne kadar kaldığımdan emin değilim. Ciğerlerim yüzeye çıkmam için çıgılık atmaya başladı. Yüzeye çıkıp çok ihtiyacım olan havayı içime çekerken ellerim vücudunda geziniyor.

Onun kalçalarının arasında olmayı şimdiden özledim.

Mickey'nin gözleri kapalı, sırt üstü huzur içinde yüzüyor.

Ben huzurlu olmaktan çok uzağım.

Eğer bir şey varsa, yanıyorum. İhtiyaç içindeyim. Kokusu güçleniyor, canavarlarım onu düğümlemem, çiftleştirmem ve çocuğuma hamile kalana kadar durmamam için bana yalvarıyor.

"Mickey," homurdanıyorum.

Gözlerini açıyor, yüzünde hâlâ donuk bir ifade var. Hâlâ uyuyor olamaz, değil mi?

"Hadi içeri girelim. Seninle işim bitmedi."

"Seni istiyorum." Karnının üzerine yuvarlanıyor, kızarmış yanaklarıyla bana doğru yüzüyor.

"Ateşin varmış gibi görünüyorsun, dostum." Elimi alnına bastırıyorum, o da inliyor, suyun kaldırma kuvvetini bacaklarını sarmak için kullanıyor.

Kalçalarımın etrafında, amcığı sikimle aynı hizada. Amını denizanası sapımın uzun, kalın oral kolunda aşağı yukarı kaydırmaya başladığında dudaklarımdan çıkan inilti durdurulamıyor.

Etrafımdaki dokunaçlar onu sokmaya başlıyor, yaklaşmasını istiyor ve onu sikime doğru çekiyor. Bir denizanası dokunaçlarını avını sokmak ve öldürmek için kullanırken, ağız kolları ağzına yiyecek getirir.

Ve istediğim yiyecekler yenmeye çok yakın.

"Rhett. Sana çok ihtiyacım var." Göğüslerini avuçluyor, meme uçlarını okşuyor.

Kızarıklık göğsüne doğru inerek soluk yara izlerini daha da belirginleştiriyor.

Elimi göğsünün ortasında gezdirip boğazını kavırıyorum. "Böyle güzel bir kız için böyle güzel bir kolye," diye gürlüyorum, kokusu daha da güçleniyor. Alnımdan terler boşanıyor, kuyruğum onun kokusunun etkisiyle havada uçuşuyor.

Tanrım, bu lanet koku da ne?

Aşağı bakıyorum, amını sikime sürmesini izliyorum. Dokunaçlarım sırayla klitorisini sokuyor, teker teker hızlı kırbaçlarla ona saldırıyorlar. Dudakları ayrılmış, evrene iniltilerini veriyor.

Ve onları özümsemiğim için lanet yıldızları yine kıskanıyorum.

Ellerim kalçalarından kalkıyor, avuçlarım sırtına doğru ilerlemeden önce dolgun yanaklarını sıkıyor. Parmak uçlarım omurgasındaki her bir çukuru okşuyor. Omuzlarının arasındaki boşluğa ulaştıklarında, oturmasını sağlayacak kadar baskı uyguluyorum.

Boğazımı gıdıklayan, dudağıma hafif bir kıvrım veren bariton bir sesle derin, alçak bir hırıltıyla inliyorum. Burnumu çene çizgisinde gezdirerek içime , göğsümdeki gök gürültüsü kokusunun gücüyle daha da artıyor.

Ateş kokuyor, sıcaklık kokuyor, güneşe dönüşen alevlerin aynısı kokuyor ve ikimiz de eriyene kadar kendimi onun sıcaklığına bırakmak istiyorum.

"Fuuuck," diye inliyorum onun kırılğan tuvaline karşı, tüm vücudum titriyor. Onu yerin dibine sokmak için içimde bir dürtü var. Onu bir metre derine götürmek, kendi mezarlığımızı yaratmak.

Dilim yanağı boyunca düzleşiyor, göl suyunu dilimde topluyor. Dudaklarını çaresizce yakalıyorum, öpücüğü derinleştirmek için ellerimi sırtına bastırarak vücudunu kontrol ediyorum.

"Uyan güzel dostum. Uyan. Seni neyin becermek üzere olduğunu görmeni istiyorum." Nefes alabilmesi için geri çekilmeden önce dudaklarını bir kez daha çaldım.

"Seni ele geçirmek üzere olan şey." Dilimi onunkinin üzerine daldırıyorum, boğazının hırıltımın güçlü gümbürtüsünü hissetmesine izin veriyorum. "Seni işaretlemek üzere olan şey." Pençemi kırılğan köprücük kemiğinin üzerinde gezdiriyorum. "Tam burası." Boğazının kenarına dokunup boynunun kıvrımından aşağıya doğru öpüyorum.

Dikkatli, sabırsız bir pantolonla dudaklarımı izimin bölgede gezdiriyorum. "Uyan, Micky. Mavi gözlerini görmeme izin ver. Başka bir kâbusun içine hapsoldüğünü fark ettiğinde yüzünü kaplayacak dehşeti görmek istiyorum." Etini emiyorum, kemiriyorum, içebilmek için neredeyse derisini kırıyorum. "Bu benim bencilliğim ama benden kaçmana izin vermeyeceğim. Beni içermeyen bir hayal kurmana izin vermeyeceğim." Dudaklarımı işaret parmağımla birlikte göğsünün altından geçiriyorum.

Teni tüylerimi diken diken ediyor. Üzerinden geçtiğim her yarayı öpüyorum, eşimin bir savaşçı olmasına şükrediyorum. En sevdiğim, yüksek perdeden iniltisini çıkarmak için meme ucunu ağzıma alıyorum, dişlerim ısırıyor ve tehdit ediyor.

Mickey'nin kokusu daha da yoğunlaşıyor. Sikimden boşalma fışkırmıyor ama sürekli damlıyor, kıvılcımlar yoğun şaftı gıdıklıyor.

Islak öpücüklerimi önce göğsünün ortasına, sonra çenesine bırakıyorum, sonra tekrar dudaklarına konduruyorum. Uyurgezer olduğu için, öpücüğü rüya halindeyken durgunlaşıyor.

"Şu anda senin rüyan olduğumu bilmek çok hoşuma gidiyor ama uyanman gerek." Gözlerinin içine bakmaya cesaret ediyorum ama hâlâ donuk.

Kokusu tekrar yükseliyor, kalçalarını döndürdükçe inlemeleri daha da yükseliyor. Kalçasını kavriyorum, dişlerimi sıkıyorum ve amcığını sikimde yukarı aşağı kaydırmasına yardım ediyorum. Kendini boşaltmaya çalışıyor ve ben hiç bu kadar tahrik olmamıştım.

"Bırak beni kullanmana yardım edeyim, dostum. Düğümümü o güzel amına gömmeden önce seni tekrar boşaltmama izin ver."

Orgazmım yaklaşıyor. Dokunaçlarım klitorisine çarpıyor ve sonra ona yapışarak sürekli bir şok veriyor. Zevki tavan yapıyor, bir çığlık göletin öbür ucunda yankılanıyor ve yıldızların bunu duyduğundan hiç şüphem yok.

Kokusu çok fazla geliyor. Kanatlarım genişçe açıldı ve timsah omurgam sırtımdan mızrak gibi fırladı. Görüşüm kızilla bulanıklaşıyor. Dişlerim uzuyor ve kalınlaşıyor. Bunu yapabileceklerini hiç bilmiyordum. Hayalet beni de ele geçiriyor, sadece vücudumun tamamını sarıyor.

Hata yapıyorum.

Varlığım milisaniyeler içinde görünmezden katıya dönüşüyor.

Canavarlarım daha güçlü, onun kokusu her geçen saniye onları benden daha da uzaklaştırıyor.

"Neler oluyor?" Hırlıyorum.

"İstiyorum," uyku sarhoşu sesi zihnime zar zor nüfuz ediyor. Sesi çok uzakta geliyor.

Ve bunu duymak beni kırıyor.

Yüzerek kıyıya yaklaştık ve ayağa kalkabildiğimde Mickey'yi omzuma attım. Kıçı ayın görmesi için havadaydı ve ona şaplak attım.

Yine de uyanmıyor.

Ve birkaç dakika içinde umursamayacağımı biliyorum. Onu doğurma ihtiyacı beni içten içe yakarken olmaz. Ona zarar vermek için yalvarıyorum.

Onu hemen kıyıdaki gri kumun üzerine yerleştirilmiş bankın üzerine yatırıyorum. Başımı omuzlarımin etrafında döndürerek biraz sakinleşmeye çalışıyorum. Mickey bacaklarını açıyor ve içinden sıvı damlıyor.

Hem de çok.

Bulutlar bir sonraki anda gökyüzünü dolduruyor, şimşekler tahmin edilmeyen desenlerde damarlanıyor. Göğsümdeki triller hiç olmadığı kadar gürültülü hale geliyor. Fırtına ve başımıza gelen her neyse onunla birlikte, eşimi reddetme şansım yok.

Uyuyup uyumadığına .

Bir dizimi bacaklarının arasına bastırıyorum ve yüzüne bakana kadar üzerine eğiliyorum. Aşağı uzanarak elimi bankta oluşan ıslak su birikintisinin üzerinde gezdiriyorum.

Nektarı burnuma götürüp içime çekiyorum, aroması o kadar güçlü ki nefes nefese kalıyorum. Merakımı inkar etmek istemeyerek onları ağızıma alıyorum, aynı anda gök gürültüsü gökyüzünü sarsıyor.

"Tadına bak." Bir hırıltı çıkarıyorum. "Şimdiye kadar tattığım hiçbir şeye benzemiyorsun. Uyanmayacaksın, değil mi?" Kendimi daha da alçaltarak soruyorum.

"Hayır," diye cevap veriyor sessizce, küçük şehvet dolu pantolon

göğsünü titretiyor. "Sana sahip olacağım." Bir hırıltı daha

çıkarıyorum.

Gözlerinde hülyalı bir parıltıyla gökyüzüne bakıyor. "Herhangi bir şey."

Hayaletim kendimizi onun formunda hizalamamıza izin veriyor. Gerçekten bir oluruz

- Fiziksel olarak ondan çok daha büyük olduğumu düşünürsek, bu formda yapabildiğimiz kadar. Zihinlerimiz birbirine kilitlendi ve en önemli vücut parçalarımız sıralandı.

"Uyanmazsan seni kendine bir şeyler yapmaya zorlayacağım dostum," diye sesleniyorum ona zihninin en uzak köşesinden.

Uyurgezerlerin uyandırılmaması gerektiğini duymuştum ama aramızda olanlar, sıcaklık, amının kaygan parıltısı, kendi bedenimin alev alev yanması

arzusu, güvenliğini akılda tutma samimiyeti azalır.

Uyanması gerekiyor. Bunun için uyanmak zorunda.

Gök gürültüsü daha da artıyor, göğsümdeki trillerin sesini daha da yükseltiyor, ağrı dayanılmaz hale geliyor. Bu gece birbirimizi farklı bir şekilde sahiplendiğimiz gece olacak. Bu farklı hissettiriyor. Fırtına beni besliyor, kokusu daha güçlü, sikim hiç olmadığı kadar sert ve düğümüm oluşmaya başladı bile.

Bedenim kaymaya devam ediyor, katı ya da görünmez formumu koruyamıyorum. Kolumu kaldırdığımda onun kolu kalkıyor, bacaklarımı açtığımda onun bacakları da beni takip ediyor.

Mükemmel.

Ona sahip olmak en sevdiğim hobilerimden biri.

Elimi bedenlerimizden aşağı kaydırıyorum, yağmur her damlada formumu daha da bozuyor. eli de benimkini takip ediyor ve uykulu bir inilti geliyor. "Bunu seviyorsun, değil mi? Bence bilerek uykuda kalıyorsun çünkü olan bitenlerin gerçekliği çok fazla. Bence uyurgezer olduğunda başına ne geleceğini bilmemek hoşuna gidiyor." Pençemi onun etrafında dolaştırıyorum.

Meme ucu, onu sıkı boncuğu parmaklarının arasında yuvarlamaya zorluyordu.

Bir inilti daha.

"Evet, öyle. Ve seni uykunda sahiplenmeyi umursamıyorum çünkü bak." Başını çeviriyorum, buğulu gözlerini gökyüzüne bakmaya zorluyorum. "Seni yine yıldızların altına götüreceğim. Hadi onları benim için geldiğinde gerçekten ne kadar parlak olduğun konusunda kışkındıralım." Amını avuçlayarak onu da aynısını yapmaya zorluyorum.

Yaptığım her hareketi takip etmekten başka çaresi yok.

Parmaklarımızı içeri kaydırıyorum ve sırtı eğiliyor, beni de yanına alıyor. Hayalet formundaki dokunaçlarım onu ve klitorisini sokmaya devam ediyor.

"Mmm, Rhett," diye mırıldanıyor tatlı tatlı, aşırı uyarılmayı hafifletmek için bacaklarını birbirine bastırıyor.

sanmıyorum.

Dürtüsüyle savaşıyorum, kalçalarımı ayrı tutuyorum, bu da onu aynısını yapmaya zorluyor. Elim daha hızlı hareket ettirdiğimde nefesi kesiliyor, parmaklarımız onun içine girip çıkıyor. Sesler ıslak, yağmurla karışıyor.

O kendini ne kadar hızlı becerirse, ben de o kadar çok istiyorum.

Bir hırıltıyla doğrulup ayağa kalkıyorum ve onu da alıyorum.

"Bu benim için yeterli değil, dostum. Seni parmaklarımızdan daha fazlasıyla sikerken görmeliyim."

Aşırı büyümüş çimlerin arasında dolaşırken, dokunaçlarım kırbaç saldırılarına devam ediyor. Arka kapıya vardığımızda titriyordu. Vücut ısısı yükseliyor. Sıcaklığını kendi sıcaklığım gibi hissediyorum.

Elimi boynunun kenarında gezdiriyorum, parmakları hareketlerimi takip ediyor. Burada küçük dokunuşlar, orada arsız okşamalar.

Parmak uçlarında durmasına neden olan bir nokta var ve göğüs kafesinin üst kısmındaki göğsünün kıvrımının hemen altında. Her sıyrışta nefesi hızlanıyor, dudaklarını yalıyor ve pantolonunu indiriyor.

"Acaba benim için böyle boşalmanı sağlayabilir miyim? Vücudunu arzuladığın tüm sevgiyle okşayarak. Sorun değil." Yanağını öpüyorum, kaburgalarını ileri geri sıyrıyorum, benimle alay etmekten başka çaresi olmamasına bayılıyorum. "Vücuduna gerçekten hak ettiği ilgiyi göstereceğim. Ona bunca yıldır gösterilmesi gereken özeni göstereceğim. Göreceksin Mickey. Bir adam seni neredeyse parçalıyordu ama bu canavar - senin canavarın - seni tekrar bir araya getirecek."

Kapıyı açıyorum, evine girmek için kendi bacağımı hareket ettirerek onun bacağını kaldırıyorum. Bedenine sahip olmak çok fazla enerji harcıyor. Daha ne kadar dayanabileceğimden emin değilim. Uyurgezer olduğu için, çamuru hareket ettirmeye çalışmak gibi.

Kapıyı kilitledim, elini kaldırdım ve evin alarımını kurdum. Tarayıcı parmak izlerini okuyarak kapıları ve pencereleri kilitliyor.

Herkesten ve her şeyden güvende. Ama benden.

"Seni solaryumun karşısında görmek istiyorum. Avuçlar pencereye karşı. Bacaklar açık. Camın diğer tarafında asla olamayacaklarını bilerek dünyanın seni görmesini istiyorum. Düğümümü içine kilitlediğimde ve yansımamı görmek zorunda kaldığında uyanmanı istiyorum. Ama önce oynamak istiyorum Mickey. Oynamayı seviyorum."

Ayrıca fırtına sırasında onu sahiplenmeden önce vücuduyla oynamanın da çiftleşme sürecinin bir parçası olduğunu hissediyorum. Dışarıdaki fırtına güçlendikçe, çiftleşme dürtüsü de güçleniyor. İçimden bir ses fırtına ulaştığında benim de öyle olacağımı söylüyor.

"Oyuncakların nerede Mickey? Sende olduklarını biliyorum. O yapamadığında bu amcığın rahatlamasını sağladığını biliyorum. Göster bana."

Tek kelime etmeden, yatağın altını işaret ederek bizi yere indiriyor. Eğildim, yatağın altına uzanıp bir kutu çıkardım.

"Yaramaz küçük dostum." Kutuyu açtım, bir dizi farklı oyuncak görünce şaşırdım. Çoğu klitoris uyarıcısıydı.

Bir tanesi çiçek şeklinde ve tam ortasında bir delik var. Onu açıyorum, titreştiğinde dudaklarımı yana yatırarak sırtıyorum.

"Oh, bu eğlenceli olacak. Ne düşünüyorsun, dostum?" Solaryuma doğru yürüdüm, yere oturdum ve bacaklarımı açtım.

Eğer biri yukarıya ve pencerelerden bakacak olursa, onun güzel amcığının sergilendiğini görecekti.

Gökyüzünde bulutlar siyahlaşıyor, her saniye şimşekler çakıyor ve yağmur cama çarpıyor. Rüzgar hızlandıkça dallardan yapraklar kopuyor ve oyuncağı kalçalarının arasına yerleştiriyorum, parmaklarımla dudaklarını aralıyorum ve oyuncağı klitorisile hizalıyorum.

Bir hırıltıyla, hiçbir uyarıda bulunmadan oyuncağı açıyorum ve hemen başını geriye atıp inliyor.

Yani ben de öyle.

Titreşen titreşimler onun zevkini benimkine dönüştürüyor. Sikim boşalıyor, uzunluğundan aşağı damlıyor.

"Bacaklarını daha geniş aç, benim cesur küçük çiçeğim." Ayaklarımı parke zeminde kaydırıyorum, vücudum titriyor.

"Oohhh," diye inliyor, ben oyuncağın düğmesine yeni bir seviyeye kadar basıp klitorisini ne kadar sert emdiğini artırırken.

"Kahretsin, bu çok iyi hissettiriyor." Ellerimizi yere vurup inliyorum.

Oyuncağın her çekişinde, sanki kendi sikim emiliyormuş gibi oluyor. Hoşuna gitmesine şaşmamalı.

Buna bayıldım. Bunu o uyanıkken yapmalıyız. Neden uyanmıyor? Her şeyi denedim. Başka ne yapabilirim?

Tam önümüzde şimşekler çakıyor, lanet olası bedenime hücum ediyor, göğüs kemiğimin altındaki sürekli gümbürtü daha da yoğunlaşıyor.

Fırtınanın zirvesi yaklaşıyor.

Oyuncağın seviyesini tekrar artırıyorum, ne kadar iyi hissettirdiğinden kükrüyorum. Birlikte sallanmaya başlıyoruz, daha fazlasını arıyoruz.

"Siktir, Mickey. Siktir." Yerde kaygan bir havuz oluşmasını izliyorum, doğurganlığının aroması güçleniyor.

Ellerimizi göğsümüzde gezdiriyorum, meme uçlarımızı cımbızlıyorum, sert çekişlerle onları çekiştiriyorum.

Çıglıkları boğazımdan kaçarken oyuncağın her tarafına fışkırıyor ve kalçalarımız kontrolsüzce titriyor.

"Mickey," diye inliyorum. Kulağa acınası, çaresiz, onun gelmesi için bir yalvarış gibi geliyor ki ben de gelebileyim. "Arkadaşın için gel, Mickey. Onun için gel.

Ben."

Çok iyi dinliyor.

Onun orgazmını tüm vücudumda hissetmek, kemiklerimi gıdıklayan sürekli sıcak bir parazit gibi. Zevk çok fazla, çok iyi, çok her şey. Oyunağı neredeyse kamburlaştırıyorum, istiyorum.

Ben de boşalıyorum, seks oyunağını boşalma ipleriyle boyuyorum. Elektrik akımı çiçeğe kısa devre yapıyor. Güçlü nesneye güç veren uğultu ölene kadar yavaşlıyor.

Harap oldum. Kollarım sanki çok uzun süre çalışmışım gibi titriyor. Saçlarımın uçları terden sırlıklam olmuş tenime yapışıyor. Nefesimizi tutmaya çalışıyoruz, nefes alıp veriyoruz, soluk soluğa kalıyoruz, orgazmımızın küçük şokları içimizde tembel bir hızla yuvarlanırken küçük inilti bizi terk ediyor.

"Ne- Ne oluyor? Neden buradayım? Neden çıplağım?" diye soruyor kuru bir boğazın içinden. "Oh, Tanrım," diye inliyor, artık çalışmayan oyunağa uzanıyor. "Neden yanıyorum?" Mickey elini kaldırıyor ve kolunu çevirerek birlikte nasıl aksadığımızı izliyor. "Ne- oh lanet olsun." Sırt üstü yatıyor, vücuduna kramp girerken çığlık atıyor.

Ellerimizi vücudunda aşağı kaydırıyor, sonra tekrar yukarı kaldırıp göğüslerini avuçluyor. "Her şey çok hassas. İhtiyacım var... İhtiyacım var... Neye olduğunu bilmiyorum. I

Doldurulmaya ihtiyacım var. Canım yanıyor. Rhett, burada olduğunu biliyorum. Lütfen... Lütfen!"

Gök gürültüsü ve şimşek çarpışıyor. Bir gümbürtü yeri sarsıyor, şimşegin gürültüsü kulaklarımı çınlatıyor ve titreşimler çok fazla oluyor. Her şey çok fazla geliyor.

Vücudundan ayrılıyorum ve ellerini başının üzerinde kenetleyerek onu cama doğru fırlatıyorum. Bana soru sorması ya da bakması için ona zaman tanımıyorum. İkimizin de ihtiyacı var ve sadece fırtına boyunca sevişmek şehvetin kabarmasını hafifletecek.

Her şeyi riske atarak insansı formuma geçiyorum, beni olduğum gibi görmesini istiyorum.

Olduğum şey için.

Onu korkutmuş olsam bile, bu dehşet beni kabzasına kadar kaymaktan ve döllerimi lanet olası rahmine akıtmaktan alıkoymayacak. Gözlerini kapatıp her şeyin bitmesi için yalvarabilir ama o zamana kadar beklemek zorunda kalacak.

Gece yeni başlıyor. Sikim kaya gibi sert. Onun amı sırlıklam.

Birbirimize yıldızları gösterene kadar hiçbir yere gitmiyoruz.

CHAPTER EIGHTEEN

MICKEY

Camdaki yansıması nefesimi tutmama neden oluyor. Bir eli her iki bileğimi de sarıyor, pençeleri kolayca dokunuyor. Rhett beni cama yapıştırdı.

Yansımada göz göze geliyoruz ve şimdiye kadar gördüğüm en güzel yaratığa bakarak nefesimi tutuyorum.

"Gerçek olduğunu biliyordum," diye fısıldıyorum cama. "Hepsi kafamda değildi." Kırmızı gözleri bana dik dik bakıyor, gözbebekleri keskin yarıklar halinde. Sarı saçları eşsiz yüz hatlarına karşı parlak. Derisinde betonu andıran çatlaklar var. Katı bir forma girip çıktığı için her yerini görmek zor ama omuzlarındaki, göğsündeki ve karın kaslarındaki timsah derisini görüyorum. Kuyruğu omzumdan yukarı kayıyor.

Onun. Kuyruk.

Ve boğazımı sarıyor. Kanatları bir vınlamayla açılıyor.

"Keşke olmasaydım mı diyorsun?" diye fısıldıyor, siki kığıma değene kadar yaklaşıyor. Rhett omzumu öpüyor. Çok nazık. Göründüğü canavara hiç benzemiyor.

Sorusunu düşünüyorum. Kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki, kulaklarıma kan hücum ettiğini duyuyorum. Ona evet demek için o kadar çok sebebim var ki. Onu uzaklaştırabilirim. Bağırıp çağırabilirim. Ondan korkabilirim.

Ama gerçek şu ki, o beni hiç korkutmuyor. Korku uyandırmıyor. İçgüdülerim onun içine düşmek, şimdiye kadar yaptığı gibi beni korumasına izin vermek için haykırıyor. Çok fazla sorum var. Ben uyurgezer haldeyken yaptıkları karşısında dehşete düşmeliyim. Kafamı karıştıran her şey; Rhett, kaçırdığım zamanın cevabı olmalı.

Aleti kalçalarımın arasından kayarak girişimi yokluyor ve ben nefes nefese kalıyorum, onun yoğun bakışlarından başka bir yere bakamıyorum. Küçük iğneler kıcıımı yalamaya başlıyor. Çok acı verici değil.

Aslında, hiç de acı verici değil.

İnliyorum, başımı omzuna yaslayana kadar geriye yatırıyorum. "Ne... Bu da ne?" Kolu hâlâ beni hapsediyor, eli hâlâ bileklerimi cama sabitliyor.

"O benim sikim. Dokunaçlarım sana dokunmaya bayılıyor. Onları sadece uyurgezerken gördün."

"Ben uyurken bana olan şey sen misin?"

"Öyleyim. Her saniyesini sevdin. Beni arardın ve ben kimim ki eşimi inkar edeyim?"

Aklımda o kadar çok soru var ki, düşünecek o kadar çok şey var ki, ama arzu düşünce trenimi susturuyor. Keskin bir nefes alıyorum, midemi bir sıcaklık ve acı dalgası sarıyor. "Neler oluyor?"

"Bilmiyorum." Nefes alıyor, yüzünü boynumun kenarına gömerken hırlıyor. "Ama eğer seni şimdi almazsam, ölebilirim."

Göle düşen şimşekler kulaklarımı çınlatacak kadar yüksek sesle çakıyor. Rhett'in göğsünden gelen titreşimler vücudumu harekete geçiriyor. Kalçalarımın altına ılık sıvı damlıyor. Aşağı bakıyorum, oluşan ıslaklığa şaşıyorum.

"Sonra konuşuruz." Kuru dudaklarımı yalıyorum. Alnımda boncuk boncuk terler oluşurken görüşüm sallanıyor. "Ben... odaklanamıyorum." Kıcıımı ona doğru itiyorum, sikiğinin başı içimde kayıyor. "Kahretsin, Rhett," diye yüksek sesle inliyorum.

"Benim için yanıyorsun, dostum." Boştaki eli kalçamı kavırıyor, parmakları teker teker uzanıyor. Pençeleri tenimi çimdikliyor. "Seni tekrar sahipleneceğim. O güzel amcığı çiftleştireceğim."

Aletini daha da aşağı kaydırıyorum. Kalçama baskı uygulayarak beni durduruyor. "Yapamazsın. Doğum kontrol hapı kullanıyorum. Sik beni artık," diye feryat ediyorum.

Sıkı dişler.

Karanlık, alaycı bir kıkırdama vücudunu sarsıyor. Kolumu kaldırıp implantımın olduğu yere bakıyor.

"Vücudunu benden uzak tutan küçük çubuğu mu diyorsun? Onu çıkardım." Kuyruğu boğazıma daha sıkı sarılıyor ve dişleri camda parlıyor. "Hiçbir şey beni senden uzak tutamaz. Hiçbir şey seni düğümlememi, seni bana bağlamamı, seni bana sadece bizim anlayabileceğimiz şekilde bağlamamı engelleyemeyecek. Senin rahmin, senin zevkin, senin bedenin-" elini göğsümün ortasına kadar kaydırıyor ve düz bir şekilde bastırıyor. "Ve kalbin benim."

Etrafımda dönerken bana karşı koymuyor. Rhett beni cama bastırıyor, kollarımı boynuna doluyor ve bacaklarımı kalçalarına doluyor. Hâlâ bir rüyadaymışım gibi hissediyorum. Sanki her an uyanacaktım ve o gerçek olmayacakmış gibi - yüzleşmek istemediğim bir kâbus.

Elimi onunkine bastırıyorum, göğsümün ortasında tutuyorum, başımı şaşkınlıkla eğiyorum. "O sendin," diye fısıldıyorum yüzünü kavrayarak. "Paniklediğimi hissettiğimde göğsümdeki baskı sendin." Alnımı onunkine bastırarak dudaklarım onunkinin üzerinde geziniyor. "Beni sakinleştiren sendin. Sendin."

"Ve her zaman ben olacağım." Kendini içime bırakıyor, santim santim nefesimi kesiyor. "Her zaman ben olacağım," diye tekrarlıyor Rhett, kabzaya ulaştığında inliyor.

Dokunaçları hiç vakit kaybetmeden dudaklarımın arasından kayıyor, klitorisimin etrafında kıvrılıyor ve sonra beni sokuyor. Tüm vücudum sarsılıyor.

"Lanet olsun," diye küfrediyorum. Bunun normal olup olmadığını sormak üzereyken tekrar oluyor. Ve tekrar.

Her kirpikte vücudum titriyor ve inliyorum. "Tanrım, Rhett." Aşağı bakmaya cesaret ediyorum, parlayan neon mavisî dokunaçların beni şok ettiğini görünce gözlerim açılıyor. Yavaşça tüm vücudunu inceliyor, gözlerimi karnına doğru kaydırıyorum.

Ellerim boynundan ayrılıyor, pullarını hissetmek istiyorum. Parmaklarım karın kaslarının çıkıntılarını izliyor, keşfettiğim her santimde titriyor. Pullar pürüzsüz ve derisinde taştan kaynaklanan hafif bir pürüz var.

"Sen benim gargoye', değil mi? Evimin önündeki."

Göğüs kaslarında gezindikçe sesi daha da yükseliyor. Başını eğdiğinde sarı saçları sırtından aşağı dökülüyor. Rhett bunu yapmak istemiyor ama boynundaki kalın kasları ortaya çıkarıyor.

"Ben çok daha fazlasıyım," diye cevap veriyor tam boğazının ortasını öperken.

Dilimle etinin tadına bakmak içimdeki çaresizliği ateşliyor. Ağzına ulaşmadan önce boynunu öpüyor, derisini yalıyor ve ısıyorum.

Dudakları teninin taş rengine uyuyor, sadece diğer yerlerinden biraz daha koyu. Mükemmeller, ne çok ince ne de çok kalınlar ve karşımdaki canavara hayranlık duyarak parmaklarımla izlerini sürüyorum.

"Öyle olduğunu biliyorum," diye fısıldıyorum, parmaklarımın ucuyla yanağına dokunarak.

Dışarıda rüzgar uğulduyor. Yağmur cama vuruyor, sanki içeri girmek istiyormuş gibi öfkeyle vuruyor. Rhett'in göğsünün ortasından ter damlıyor. Vücudu dokunulamayacak kadar sıcak ve kaşları çatık.

Dudaklarımı dudaklarıyla çalıyor, ben uyanırken ilk kez beni öpüyor. Titreşimler o kadar yüksek ki, dışarıda camları kıran yağmuru duyamıyorum. Rhett boğazımdan aşağı hırlıyor, dişleri alt dudağımı ısıyor. Geriye sadece kalın kafası kalana kadar sikini çıkarıyor.

Ve tekrar içeri girdi, benden sessiz odaya bir inilti dökülmesine neden oldu.

"Benim için çok ıslaksın Mickey. Amcığın çok sıkı, sikimi kucaklıyor, iyi bir kız gibi içine alıyor." Bileklerimi tekrar başımın üzerinde tutuyor, daha derine inmek için kalçalarını kıvrıyor.

Sırtım cama doğru kayıyor. Yağmurun cama vuran serinliği sırtımdaki sıcaklığı hafifletiyor ama kemiklerimde sızlayan alevli arzuyu hafifletmek için hiçbir şey yapmıyor.

"Beni sırlıklam ediyorsun, dostum. Bu canavar sikini , değil mi?"

"Evet. Evet. Evet." Duraklamadan sonra kelimeler yüksek sesle. "Çok kalın, Rhett. Tanrım, beni mahvedeceksin."

Kolanını içime sokup çıkarırken pençeleri kalçalarıma batıyor ve beni acının eşiğine kadar geriyor. Başım zevkle dönüyor. Aramızdaki sıcaklık, artık buğulanmış pencereye doğru kayana kadar artıyor.

"Buna inanamıyorum. Sadece kafamın içinde olmadığına inanamıyorum."

Kocaman eli boğazımı nazıkçe sarıyor, başparmağının pençesi alt dudağıma bastırıyor.

"Hata yapma dostum," diye homurdanıyor, daha sert itiyor. "Kafanın içindeydin. Bedenindeydin. Her santimini ele geçirdim ve hiç pişman değilim. Bunu tekrar yapacağım." Tekrar itiyor. "Ve yine." İtiyor. "Ve yine."

"Rhett! Tanrım, boşalacağım. Gidiyorum- Gidiyorum-" Aynı anda hem nefes almak hem de inlemek için ağzım parçalanıyor.

"Tıpkı uyurken yaptığın gibi benim için gel Mickey. Sikime doyamadın. Sana yaptığım şeyleri bir bilseydin. Şu anda burada, benim küçük sürtüğüm gibi bacaklarını açıyor olmazdın."

Elini cama vuruyor, beni becermek için kaldıraç kullanırken tırnakları yüzeyde çığlık atıyor. Sürekli homurdanıyor, canavarları yüzeye çıkıyor ve tüm vücudu titremeye devam ediyor.

Başımı arkaya yatırıyorum, saçlarım pencerenin buğusuna yapışıyor. Rhett bunu bir davet olarak algıladı. Saldırıyor, göğsünden çıkan bir gümbürtü kemiklerimi titretiyor. Homurdanıyor, bir yandan kanımı emerken bir yandan da sikini içime sokuyor.

Nasıl olduğunu bilmiyorum. Nedenini bilmiyorum. Umurumda da değil.

Çok iyi hissediyor.

"Rhett!" Tırnaklarımı omuzlarına geçiriyorum, orgazmım fişkırıyor ve bizi bağlandığımız yerden ıslatıyor. "Evet, daha fazla. Daha fazla al. Oh, Rhett!" Başka bir orgazm beni onun sikini sıkmaya itiyor, vücudum onun boşalmasını arzuluyor. "Dayanamıyorum. Yapamam," diye başımı sallıyorum, başka seçeneğim olmadığını biliyorum çünkü bu orgazmlar ağrıyı hafifletmek için hiçbir şey yapmadı.

Daha da kötü.

Beni boğazımdan cama doğru tutuyor, beslenirken boynuma doğru hırlıyor. Bıraktığında ağzının kenarından kan damlıyor ve başparmağımla silerek ağzımın içine çekiyorum.

Burun delikleri bu manzara karşısında alevlenir. "Şimdi sana neden bu kadar bağımlı olduğumu anlıyor musun? Tadın bu dünyanın bana sunabileceği her şeyden daha güzel ve ben her seferinde seni seçerdim." Rhett eğilip dilini boynumda gezdiriyor. "Kullanabileceğim bir felç ilacım var ama biliyor musun? Senin üzerinde işe yaramıyor. Hareket etmekten tamamen aciz olsaydın vücuduna neler yapabileceğimi hayal edebiliyor musun? Benden korkar mıydın?"

Gözlerimi kapatıyorum, her damlayı yetenekli dilinde toplarken şefkatin tadını çıkarıyorum.

"Hayır," diye mırıldanıyorum, sikiğin etrafında kenetleniyorum.

Çenemi yalıyor, çıkardığı sesler gökyüzünü sarsan gök gürültüsünden daha yüksek. "Neden? Öyle olmalısın. Sana onun yaptığı gibi zarar verebilirim," diye alay ediyor ve ellerini omuzlarıma doluyor.

"Çünkü çoktan yapmış olurdun."

Şarap rengi gözleri benimkilerle buluşuyor. Beni çeviriyor, avucunu sırtımın ortasına koyarak beni eğiyor ve tekrar içime giriyor. Ellerim cama takılıyor, nemden kayıyor.

Başımı saçlarımdan tutup geriye çekti. Parmaklarını ağzıma sokarak öğürmeme neden oldu.

"Sana asla zarar vermem. Sen istesen bile." Kendini içimde çekiçliyor, aleti Ty'ın hiç olmadığı kadar derine iniyor. "Seni incitmek bir suçtur ve suçlu olanlar cezalandırılacaktır, dostum." Ağır çuvalı, kalçalarının her hızlı ve güçlü kuvvetiyle bacaklarının arasından sallanıyor. "Söz veriyorum."

Onun yemini ensemde ilahi bir fısıltıya dönüşüyor, bir şekilde tenime işliyor ve vücudumdaki herhangi bir izden daha önemli hale geliyor.

Pencere çatlıyor, cam elimin altında parçalanıyor. Solaryum parçalanmadan önce hareket edecek vaktimiz yok. Vücudum öne doğru düşüyor, yağmur vücudumun üst yarısını ıslatıyor.

Rhett tereddüt etmedi. Kollarını bana doluyor, siki hâlâ rahmimin ona açılması için yalvarıyor. Kanatları bizi düşmekten kurtarıyor ve bizi havada uçuruyor, yağmur bizi ıslatıyor.

Gölün kenarına indi, beni sırtüstü yatırdı ve amımı pompaladı. Artık titreşimlerini duyamıyorum. Fırtınada, rüzgar, yağmur ve şimşekle karışıyorlar.

"Sen bana aitsin Mickey." Kollarını bacaklarıma doluyor ve beni kendisine doğru kaydırıyor, kalçalarımın arkası onunkilerin önüyle buluşuyor. "Bunu hissediyor musun? Hepsi senin için. Bana ne yaptığına bak, Mickey. Kahretsin, o kadar sertleştim ki acıyor. Seni her damlasıyla doldurmak için sabırsızlanıyorum. Hamile kalana kadar durmayacağım. Sen benimsin. Hiçbir şey, hiç kimse bunun önüne geçemeyecek, geçerse onları öldürürüm."

Zevk yeni düşmanım haline gelirken parmaklarım çamura gömülüyor, çimenlere tutunuyor. Bu çok fazla. Bedenimi nasıl bu kadar iyi hissettirebiliyor? Daha fazla dayanamıyorum ama durmasını da istemiyorum.

Yağmur, tenimin altındaki ateşi soğutmak için hiçbir şey yapmıyor. Beni becermesi yeterli değil. Ondan daha fazlasına ihtiyacım var.

Kanatları üzerimizde kıvrılıyor, beni yağmurun şiddetli vuruşlarından koruyor. Her sert hamlesinde çimenlerin üzerinde kayıyoruz. Hoşnutsuzlukla kükrüyor, bir ayağını çamura gömüyor ve başını geriye eğiyor, gökyüzüne küfreden bir aslandan daha yüksek bir kükreme.

"Yeterince derine inemiyorum. Daha fazlasını istiyorum." Aletinin darbesi beni yere yapıştırdı.

Sırtımı kamburlaştırıyorum, dişlerinin arasından geçmesine izin verdiği her lanet iniltiyle sikine duyduğum iştah daha da artıyor.

"Daha yakın olmak istiyorum. Lanet kemiklerini yalamak istiyorum," diye hırlıyor ve kanatlarının ucunu başımın iki yanına tünüyor.

Aşağı bakma riskini göze alıyorum. Verdiği her itici güçle karnım şişiyor, bedenim onun büyüklüğüne uyum sağlıyor. Pençeleri meme uçlarımı sıyrıyor ve bir şekilde büyümesini isteyerek inliyorum.

Daha derin olmak istiyor. Beni daha fazla germesini istiyorum ve bunun nasıl mümkün olduğunu bilmiyorum. Şimdiden beni yarmanın eşiğinde.

"Beni kullandığını görmek istiyorum."

Bizi hızla çeviriyor. Kanatları dizlerimin altına giriyor, böylece yere batmıyorlar.

"Kahretsin, evet, istediğim manzara bu. Şu haline bak." Avuç içleri yavaşça göğüslerimi kavıyor.

Ellerimi göğsüne bastırıyorum ve kalçalarımı sallıyorum. Yavaş gitmiyorum. Yavaştan nefret ederim. Bu şekilde orgazm olamam. Sert sikilmek istiyorum. Yavaş ve istikrarlı benim için yarışı kazanmaz.

Keskin dişleri alt dudaklarını ısıyor, başını yerden kaldırıp sikini almamı izliyor.

"İşte bu, sevgilim. Benden nefret ediyormuşsun gibi sür beni. Kullan beni. İstedığın zaman kullanabilirsin. Bu sik tamamen senin. Başka kimsenin değil. Ben sana aitim. Ben seninim. Sen benim sahibimsin Mickey. Sikeyim. İşte böyle. Tahtında oturup kimin yetkili olduğunu kanıtlamak çok güzel."

O lanet dokunaçlar beni şok ediyor, her saniye klitorisime acı veriyor. Kasılmak üzereyim.

"Daha fazlasına ihtiyacım var. Daha hızlı," diye inliyorum.

"Ne kadar hızlı, Sevgilim?" Kırmızı gözleri karanlıkta ürkütücü.

"Hızlı."

Yağmur açıktaki dişlerine damlıyor. Kalçalarımı kavıyor, pençelerinin uçları derimi parçalıyor ve beni sallamaya yardım ediyor.

Sadece yüzü, vücudu, ağaçlar, göl, her şey bulanık. Beni gerçek olmayan bir hızda hareket ettiriyor, var olamayacak bir hız, ama Tanrım, işe yarıyor.

Ellerimi göğsüne vurarak çılgılık atıyorum. Tırnaklarımı etine geçiriyorum ve kan çekiyorum. Yıldızlar gözlerimi istila ediyor, dünya yavaşlıyor ve hayatımın en yoğun orgazmı beni spazmlara sürüklerken vücudumda havai fişekler patlıyor.

Klitorisimdeki dokunaçlarıyla birlikte orgazm bir diğerine ve bir diğerine dönüşüyor.

Daha fazla dayanamayacağım.

"Bayılabilirim... Bayılabilirim." Dik durmak için mücadele ederek onun üzerinde sallanıyorum.

"Devam et." Yan yana gelene kadar bizi tekrar bulanıklaştırıyor. "Seni yine de düğümleyeceğim. Bilinçsiz ya da değil, bu amcık benim. kadar bu amcığı dolduracağım." Omzumu ısıyor. "Mmm," Rhett'in gümbürtüsü sırtımda titreşiyor. "Bu sese bayılıyorum."

Bu fikir beni hiç rahatsız etmiyor.

Uyuyamadım, bu şekilde değil, tamamen uyanıkken ve onun ne kadar iyi hissettirdiğini bilirken değil.

"Siktir, Mickey. Beni boşaltacaksın." Alnı enseme bastırıyor, nefesi ıslak tenime sıcak puflar gibi çarpıyor ve beni kendine yakın tutmak için kollarını etrafıma sarıyor.

Baskı oluşmaya başlar. "Bu da ne?" İnliyorum, başka bir orgazm -yine- beni öldürmekle tehdit ederken görüşüm bir kez daha bulanıklaşıyor.

"Sikim taşa dönüyor, kalınlaşıyor ve düğümüm doluyor." "Taş gibi bir sakin mi var? Ve düğüm?"

"Evet," diye homurdanıyor arzuyla. "Sikeyim. Oh- lanet olsun-" Düğüm deliğime baskı uyguluyor, genişledikçe içeri girip çıkıyor. Sonunda, neredeyse çok büyük olduğunda, ileri doğru itiyor, düğüm büyümeye devam ederken içimde kilitleniyor.

Vahşi hayvanımdan gelen bir başka ilkel kükrete geceyi tutuşturuyor, boşalması tıpkı söz verdiği gibi beni dolduruyor. Her sıcak akıntının ağrıyan, sırsıklam duvarlarıma doğru fışkırdığını hissedebiliyorum.

Sonra, içten dışa doğru bir şok yaşıyorum.

Onun etrafında kenetleniyorum ve inliyorum. "Tanrım, beni şok ediyorsun."

"Bu benim boşalmam. G-noktanıza kilitlenir ve bana istediğimi verene kadar onu şok eder. Benim için tekrar boşalacaksın ve kasların kasılacak, boşalmamı rahmine sahip olmak için daha derine sürükleyecek."

Bir kolumu boynuna doluyorum, yüksek sesle nefes alıyorum, tekrar tekrar şoklanırken erotik bir inilti acınası bir şekilde terk ediyor. Gelişi, düğümü ve dokunaçları arasında hiç umut yok.

Avazım çıktığı kadar bağıriyorum, aynı anda şimşekler çakıyor. Ve saf orgazm mutluluğundan tüm bilincimi kaybediyorum.

OceanofPDF.com

CHAPTER NINETEEN

RHETT

Omuzlarımdaki güneşin sıcaklığı, ağaçlardaki kuş cıvıltıları ve sikimin etrafına sarılmış amcığıyla uyanıyorum.

Kanımda yanan ateş söndü ama onu arzulamak her zamanki gibi hala orada. Boynunun oluğunu öpüyorum, onu uyandırmak için parmak uçlarımı koluna sürüyorum ama dostum ölü gibi uyuyor.

"Mmm, kahretsin," diye inliyorum, içinden kayarak çıkıyorum ve dışarı akmaya başlıyorum.

Hemen parmaklarımla geri itiyorum. Her zaman benimle dolu olması için ona bir tıkaç almalıyım.

Dün geceki çiftleşmeden dolayı acı çektiğini biliyorum, bu yüzden acı çekiyorsa onu tekrar götürmeyi reddediyorum. Aklı başında bile olmayabilir. Dün geceki ateş ne olursa olsun, ya Mickey uyanırsa, sis dağılırsa ve benim gerçekte ne olduğumu anlarsa?

Konuşacak çok şey var ama ben konuşmak istemiyorum. Onu kaybetmekten çok korkuyorum. Kollarımı onun altına sokuyorum, ağrılarımı dindirmek için kanatlarımı geriye alıyorum ve boynumu döndürüyorum.

Cam kırılma sesi dönüp yukarı bakmamı sağladı. Solaryum harap olmuş. Bir cam parçasının daha yere düşüp parçalanmasını izliyorum. Ben

bunu onun için düzeltmek zorundayım. Neyse ki, sadece malzemeye ihtiyacımız var ve gerisini ben halledebilirim.

Ellerimle çalışmayı özledim. Onları kullanmazsam başarısız olamam. Bu artık benim hayatımla ilgili değil. Mickey'nin hayatı. Ona mümkün olan en iyi hayattan daha azını vermeyi reddediyorum.

Yavaşça onu göğsümde tutuyorum, yanağından göğüs kafesime doğru bir memnuniyet mırıltısı yükseliyor ve kanatlarımı hafifçe çırpıyorum. Çok yavaşça, bizi yatak odasına götürmek için havada daha yükseğe kaldırıyorum.

Ayaklarım yeni zemine basıyor, altımdaki cam çatırdıyor ve onun , kendini sikime bastırmış ve her santimini o kadar güzel almış halini hatırlayarak bedenimi rahatlatmak için nefes almak zorunda kalıyorum.

Tutarsız bir şeyler mırıldanıyor, yüzünü göğsüme gömüyor. Saçlarını yüzünden çekiyorum. Mickey benim gibiler için fazla güzel. Yüzünün her açısına, kirpiklerinin her çırpınına, dudaklarından çıkan ve yaşadığını kanıtlayan her küçük puf atışına takmış durumdayım.

Mickey kafasında bir abajurla otursa ve bütün gün kılını bile kıpırdatmasa yine de ondan büyülenirdim. Gözlerimi ondan ayırmak, kayan bir yıldıza bakmamaya karar veren biri gibi olurdu.

Olağanüstü bir şey görme fırsatını kaçırmazsınız.

"Kirliyiz, benim cesur küçük çiçeğim. Her tarafımız çamur içinde. Seninle ne yapacağım ben?"

"Duş alalım ve sonra banyo yapalım, böylece konuşabiliriz?"

Beni korkuttu. Hâlâ uyuyor olmasını bekliyordum ve duvardaki tamamen benim hatam olan dev delikten neredeyse geriye doğru düşüyordum.

"Uyanmışsın."

"Zar zor." Esniyor, o kocaman güzel mavi gözlerini bana kırıştırtıyor.

Bana bakmasını istemediğim için arkamı dönüyorum. Korku tüm güvenimin yerini alıyor ve şimdi görünüşüm yüzünden beni reddedebilir. Onu suçlayacağımı söyleyemem.

Gözlerim bizi banyoya götürürken ileride kalıyor. Onu klozete oturtuyorum ve duşu hazırlıyorum, geceyi yıkamadan önce ısınmasına izin veriyorum.

Hayatımın en güzel gecesini mahvetmek istemiyorum, özellikle de bu onunla geçireceğim tek geceyse.

"Bana bakmayacaksın. Olanlardan pişman mısın?"

Dönüyorum, ellerini tutarken dizlerimin üzerine çöküyorum. "Hayır. Söz konusu sen olduğunda hiçbir şeyden pişmanlık duymam. Sen benim eşimsin, benim

Sevgili, sen benim için yaratılmışsın. Ben sadece... temkinliyim. Beklediğin gibi biri olmadığımı biliyorum." Yere bakmaya devam ediyorum, ona göz atmaya bile çekiniyorum.

Mickey'nin parmakları çenemin altından kayarak beni ona bakmaya zorluyor ve endişeden yutkunuyorum.

Gözleri yüzümün her yerinde geziniyor. Parmakları kulaklarımı okşuyor, sivri uçlarını ovuşturuyor ve o titreşimler göğsümde yankılanıyor.

Kıkırdıyor. "Kulaklarının kaşınmasını sever misin?"

"Bana dokunmanı seviyorum. Başka biri olsa, onu öldürürdüm."

Elleri gezinmeye devam ediyor, karşısına çıkan her ölçeğin izini sürüyor.

Elini tutup bileğinin iç kısmından öpüyorum. "Hadi, duş alalım, sonra da banyo yapalım."

Başını sallıyor, titreyen bacaklarının üzerinde ayağa kalkıyor, bu da göğsümü biraz şişiriyor.

Kabine girdiğimde döşeme tahtaları ağırlığımın altında gıcırıyor. Gözleri bedenimden ayrılmıyor gibi görünüyor. Bakışlarındaki merakı fark etmemek imkânsız. Onun bir sürü sorusu var ve benim de bir sürü cevabım.

Şaşırtıcı bir şekilde, bana kızgın görünmüyor.

Henüz.

Bu fırtına öncesi sessizlik olmalı. Yakında bana bağırarak, küfredecek ve muhtemelen evdeki tüm silahlarla beni öldürecek.

"Alabilir miyim?" Şampuan şişesini kapattığında ona soruyorum. Saçımdan birkaç parça ot topluyorum. Bana uzatmadan önce belirsizlik içinde dudaklarını kemiriyor.

Şişeyi sıktığımda garip bir ses çıkararak elime fişkırıyor. "Um, o... o ben değildim. O şişeydi. Yemin ederim-"

Kıs kıs gülüyor, gülmek için elini ağzına götürüyor. "Muhtemel bir hikaye." "Şakacı bir ağzın var, değil mi?" Pençelerim kafa derisini çiziyor.

Dikkatliyim, şampuanı saçında köpürtüyorum.

Başını arkaya yatırıp usulca inliyor. "Bu çok iyi hissettiriyor. Daha önce hiç kimse saçımı yıkamamıştı."

"Artık burada olduğuma göre bir daha saçını yıkamak zorunda kalmayacaksın. Seninle ilgilenmek hoşuma gidiyor."

"Tutamayacağın sözler verme, yoksa büyük hayal kırıklığına uğrarım."

"Ben söz vermem. Yemin ederim. Yemin ederim." Başını sabunlu saçlarından çekiştirerek bakışlarımla buluşmaya zorluyorum.

"Ne fark eder ki?" diye soruyor, ben saçlarını yıkarken ne kadar rahatladığını gözleri kapanıyor.

"Sözler çocuklar içindir. Yeminler ve antlar ise kalplerini ve hayatlarını ortaya koyanlar içindir. Ölüm bile yeminlerden ve antlardan korunamaz. Yeminler bir kez edildiğinde ruh onlara bağlanır. Bunu bozarsan ruhun lanetleneceğine inanıyorum."

Saçını duruluyorum, lif kabağını alıyorum ve üzerine akmış vücut losyonunu sıkıyorum. Ona lekeli olduğunu söylemeyi tartışıyorum.

Yapmamaya karar verdim.

Yıkılırken düşün geri kalanı sessizlik içinde geçiyor, sıra bana geldiğinde lifleri benden kapıyor.

"İstiyorum."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Peki omuzlarıma nasıl ulaşacaksın, dostum?"

"Bir yolunu bulacaksın." Tüm vücudumu yıkıyor ve kendi benimle yıkandığımı fark ediyorum.

Umurumda değil.

Lif kabağını kanatlarıma doğru kaydırıldığında, tepki olarak sarsılıyorlar ve sikim sertleşiyor.

"mu? Seni incitmek istemiyorum."

"Tam tersi. Durma." Çenemi omzuma doğru çeviriyorum. "İyi hissettiriyor."

Kanadımın altından başlıyor, lif mükemmel bir çizik atıyor, ellerim duvara çarpıyor, pençelerim yeni fayansı kazıyor. Her vuruşunda hırlıyorum.

"Durmalsın," diye .

Bir kere daha vurursan gelirim.

"Neden?"

Ona nedenini arkamı dönerek gösterdim. "İşte bu yüzden."

Aşağı bakıyor ve gözleri lanet olası aylara dönüşüyor. Ağzını açıp kapatarak işaret ediyor. "Bu bir denizanası."

"Öyleyim. Ben pek çok şeyim Mickey. Ve bu konuşmamız gereken bir şey."

Utangaç bir hareketle dikkatini sola kaydırıyor, özel bir şeye bakmıyor ve elindeki lifle oynuyor.

"İnsan olmaman hoşuma gidiyor." Dikkati sikime kayıyor ve öne doğru bir adım atarak elini sikimin etrafına sarıyor. "Ve sikişinin bu kadar eşsiz olmasını seviyorum." Onu okşuyor ve ben inliyorum.

Uzaklaşmaya çalışıyorum ama sırtım duvara çarpıyor. Gidecek hiçbir yerim yok.

"Mickey," diye bağırarak onu uyarıyorum. "Anlamıyorsun-" Başparmağı yarığıma sürtüldüğünde cümlemin ortasında duruyorum.

"-Hayır, beni anladığını sanmıyorum." Beni daha sert ve daha hızlı okşuyor. Dokunaçlar eline batıyor, doğal olarak, bunu durdurmak için yapabileceğim bir şey yok, ama batmalar onu rahatsız etmiyor gibi görünüyor.

Mavi gözleri sertleşiyor, biraz daha koyulaşiyor, fırtınada azgın bir deniz gibi ve ben tam ortasında kalıyorum.

Israrı karşısında hırslayarak elimi onunkine doluyorum. "İyi olmaya çalışıyorum Mickey. Ne olduğumu, kim olduğumu görmeni sağlamaya çalışıyorum. Sen bunu zorlaştırıyorsun."

"Güzel." Yumruğunu sıkarak çenemi ısıyor.

Parmakları kolanın etrafına dokunamıyor. Görülmesi gereken muhteşem bir manzara.

Onu durduruyorum, boşalma ihtiyacıyla çenem kenetleniyor ama bunu ona yapamam. "Mickey-"

"-Rhett."

Başım duvara çarpıyor. Elleri üzerimdeyken yaptığım tartışmayı hatırlayamıyorum.

"Arkanı dön?" diye soruyor yumuşak bir sesle.

Sesi bu kadar emin değilken ben kimim ki inkar edeyim? Ondan gelen endişenin ve daha önce orada olmayan başka bir şeyin, daha tatlı bir şeyin kokusunu alıyorum. Ağzım onun kanı için sulanıyor.

Onu her zaman dinleyeceğimi göstermek istiyorum. Bana yapmak istediği bir şey için onunla asla kavga etmeyeceğim. Bana güvenebileceğini kanıtlamak için ne gerektiği umurumda değil, yapacağım.

Güveni hak ediyor. Bu güçlü bir duygu.

Daha önce hiç sahip olmadığı bir şey ve bunu ona ilk veren ben olduğum için mutluyum. "Gerçekten ," diye fısıldıyor, yumuşak parmak uçlarını ovuşturarak omurgamdan aşağı.

Dokunuşu her sinirin üzerinden geçerken her kas esniyor.

"Benden ne istersen yaparım," diye cevap veriyorum, hâlâ duşta onunla birlikte gerçekten kimin olduğunu anlamasını bekliyorum.

Bir eliyle kuyruğumun dibini sıkıyor, sonra aşağı doğru kayarak tıpkı sikimi okşar gibi okşuyor. Aynı anda lifle kanatlarımı ovuyor.

Beni uçurumun kenarına iteceğini hiç tahmin etmediğim bir uyarım. Dizlerim bükülüyor ve inliyorum, yanağımı duvara bastırıyorum.

"Benim için gelecek misin, Rhett?" "Evet,"
diye gürliyorum.

"Güzel. Beni boşalttığın onca zamanın intikamını aldığını düşün ama en azından farkındasın."

"Ben- ben-" diye özür dilemeye çalışıyorum ama orgazmım beni susturuyor. Parmak uçlarımda duruyorum, duvarları boyarken salıverilmemi kükrüyorum. "Mickey," diye inliyorum.

Bir şey söylemesini, herhangi bir şey söylemesini bekliyorum. Onun yerine üzerimize sessizlik çöküyor, kalbim hala bana verdiği zevkten dolayı çarpıyor. Arkamı dönüp tekrar özür dilemeye çalışıyorum ama önce beni, sonra da duvardaki kanıtları temizliyor.

Onu dinliyorum. İsteddiği zaman konuşacağını biliyorum ve onu dinlemek istiyorum. Düşüncelerini toparlaması için ona zaman vermek istiyorum. Hayatı kolay olmadı ve ben bunu kolaylaştırmak istesem de, şu an itibariyle yardımcı olmadığımı biliyorum.

Onun için yeniyim.

Hâlâ kendime alışmaya çalışıyorum ve aylar oldu. Benim fikrime alışması sonsuza kadar sürebilir.

Ve ben burada, sabırla onun tekrar uyurgezer olmasını bekleyeceğim.

Sırayla yıkanıyoruz. İşimiz bittiğinde dışarı çıktım ve onu durdurmak için elimi uzattım.

"Banyoyu hazırlayayım." Dev küvetin kenarına oturuyorum, altın kulpları çeviriyorum ve sıcak su hızla zümrüt banyoya dolmaya başlıyor.

"Baloncukları unutma." Heyecanla işaret ediyor, yaptığı hafif zıplama göğüslerini sallıyor ve gözlerim onlara kilitleniyor. Kıkırdıyor, kendini şakacı bir şekilde örtüyor ve bacağıma tekme atıyor. "Rhett. Baloncuklar."

Sırtarak trans halimden sıyrılıyorum. "Sen orada dururken, ıslak, çıplak ve güzelken odaklanmamı bekleyemezsin."

"Yapıyorum çünkü baloncuklar istiyorum." Bana büyük, şakacı ama bir şekilde somurtkan gözlerle bakıyor, ileri geri dönerken kızarıyor.

"Ve her zaman istediğini almanı sağlayacağım." "Her zaman mı?"

"Sonsuzluk için, Sevgilim." Köpükleri içine boşaltıyorum, elimi suyun içine sokup çalkalıyorum. Elimini uzatıyorum. "Hadi gel. Dolana kadar içinde otur. Ben sana katılmadan önce bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Telefonum mu? Kardeşim ararsa diye. Bize bir kadeh şarap getirir misin?"

"Bir şişe getireceğim. Bu pençelerin bir şarap kadehine sarıldığını hayal edebiliyor musun?" Ellerimi kaldırıp parmaklarımı oynatıyorum.

Yanakları kızarıyor, her bir parmağa bakarken farkında olmadan dudaklarını yalıyor. Onun içindeyken nasıl hissettiklerini hatırlayabiliyor mu? Mickey küvete yavaşça batıyor, sıcak su onu içine çekerken nefes alıyor ve baloncuklar o çok arzuladığım vücudu gizliyor.

Komodinin üzerindeki telefonunu kapıyorum, sonra mutfığa gidip tezgahın üzerindeki küçük standdan bir şişe şarap alıyorum. Ona daha çabuk ulaşmak için adımlarımı hızlandırıyorum, yavan duvarlar dikkatimi çekiyor. Evinin çıplak kemiklerini bizim ve çocuklarımızın resimleriyle doldurduğumuzu hayal ediyorum.

Zemin altımda gıcırıyor ve istediğim zaman gözetlemek için açtığım deliği görünce irkiliyorum. Artık bilinci yerindeyken eve girmeme izin verildiğine göre bunu düzeltmem gerekecek.

"Al bakalım." Telefonu pencerenin kenarına, onun ulaşabileceği bir yere koyuyorum, pençemi şarap şişesinin mantarına saplıyorum, sonra da çevirerek çıkarıyorum.

"Çok kullanışlı," diye fark etti, mantarın patlamasıyla çıkan sese sırtarak.

"Ben de öyle düşünüyorum." Şişeyi önce ona uzatıyorum ve o da uzun bir yudum alıyor.

Küvete giriyorum, dizlerim köpükleri deliyor. Muhtemelen aşırı büyümüş bir çocuk gibi görünüyorum.

Şişeyi bana uzatıyor ve ben de sinirlerimi yatıştırmasını umarak bir yudum alıyorum. En son sarhoş olmaya çalıştığımda, alkol işini yapmamıştı. Sanırım yeni formum onu çok hızlı yakıyor.

"Yani şimdi tüm bunlar-" kızardı. "-aradan çekildi. Pek çok sorum var."

Pençelerimi küvete vuruyorum. "Biliyorum. Onlar için hazırım." "Sen nesin?"

Homurdanıyorum ve buna nasıl cevap vereceğimi düşünerek pencereden dışarı bakıyorum. "Ben- ben ne olduğumu bilmiyorum. Neyden yaratıldığımı biliyorum. Kendime canavar dışında ne diyeceğimi bilmiyorum."

Elini dizime koydu. "Sen bir canavar değilsin."

"Öyleyim," diye düzeltiyorum onu. "Ben tam anlamıyla bir canavarım Mickey. Sen uyurgezerken seni becerdim. Sen uyurgezer haldeyken ağzını siktim. Seni parmakladım." Kolunu tuttum ve doğum kontrol hapının olduğu yeri gösterdim. "Onu çıkardım çünkü hiçbir şey seni bana bağlamama engel olamayacaktı."

"Bunu yaptığını hatırlamıyorum."

"Çünkü uyuyordun. Uyurgezerken beni istedin. Bir keresinde ben gargoylle formundayken dışarı çıktın ve taştan sikimi siktin. Sen de bayılmıştın. O an anladım ki, eğer sana sadece uykunda sahip olabilseydim, mutlu olurum. Evinin altına girdim ve zeminde açtığım küçük deliklerden seni izledim. Evine girdim ve tamponlarındaki kanın kokusunu aldım." Öne eğildim ve homurdandım. "Ve her damlasını emdim. Bir keresinde de bardağını çıkardım ve en sevdiğim içkiymiş gibi geri içtim çünkü ben bir canavarım. Hiçbir normal erkek bunu yapmaz."

"Normal erkeklerin yaptıklarını görsen şok olursun," diye fısıldıyor, sesi küçük ve mesafeli.

Elimi yüzüme sürüyorum ve başımı sallıyorum. "Neden kızgın değilsin?"

"Soruma hiç cevap vermedin. Nesin sen?"

Başparmaklarımı ayak bileklerine sürterek iç geçiriyorum. "Ben bir vampirim, gargoylle'um, timsahım, denizanasıyım- tabii ki-"

"-Belli ki."

Sırıtiyorum. "-Ve hayalet."

Bir dakika sessiz kalır. "Vampirlerin, gargoyllelerin ve hayaletlerin gerçek olduğunu bilmiyordum. Ne oldu peki? Çok korkmuş olmalısın." Mickey çenesini dizime koyuyor, korkudan kaçmıyor, bu da benim kafamı karıştırıyor.

"Öyleydim. Neler olduğunu biraz hatırlıyorum ama tüm o deneyler zihnimi gerçekten mahvetti. İnsandan çok hayvana benziyorum. Hissettiğim dürtüler hayvani ve onları kontrol etmek imkansız görünüyor. Zaman zaman insanlığımı hâlâ hissediyorum, özellikle de sana karşı olan hislerim söz konusu olduğunda." Şarabı daha fazla yudumluyorum ve gözlerimdeki ıstırapı görmesini istemediğim için tekrar pencereden dışarı bakarken zihnim dolaşıyor. "Bir tamirci dükkanım vardı. İnsan olduğum zamanlarda oranın sahibiydim ve işler iyi gidiyordu. Sonra ekonomi değişti ve işim battı. Borçtan kurtulamadım. Bu satıcı," diye homurdanarak başımı her şeyden çok kendime kızgınlıkla salladım.

"Bu satıcı," diye dudaklarımı kıvrarak alay ediyorum, şişeyi kırılana kadar sıkmamak için elimden geleni yapıyorum. "Bir klinik deney için gönüllü aradığını söyledi. İnsanlara yeniden ayağa kalkma şansı vermek için başarısız işletmeler aradığını söyledi. Yüz bin dolar. Hayır demek zordu ama hayır dedim çünkü iş sahibi olamasam da aptal değilim. Bana ilaç verdi. Bilmediğim bir yerde uyandım.

ve yaptılar..." Bir nefes üfledim. "Bana çığlık attıracak şeyler yaptılar." Sonunda ona bakıyorum, gözlerimden yaşlar süzülüyor ve bacaklarıma tutunurken dudakları titriyor.

Dinlerken kaşları birbirine çarpıyor.

"Beni her bağladıklarında yardım için çığlık attım. Beni kestiler, dövdüler, dürttüler, becerdiler, kadınlara becerdiler ve erkeklere becerdiler, hepsi de 'verileri' içindi." Bunu tırnak içinde belirttiğime eminim. "Hepsi çok canımı yaktı ama sonra bu şeye dönüştüm." Küvetin dışına sarkan kanatlarımı esnetiyorum. "Canavarlarıma ayrı ayrı dönüşebilmemden, dönüşmeden her şeyi yapabilen tek bir karışım olmamamdan hoşlanmadılar. Beni öldürmeye çalıştılar ama ben kurtuldum. Beni becermek için hücreme gelen gardiyana felç ilacımı kullandım-"

"-Aman Tanrım, Rhett."

"-Ben de sana aynısını yaptığımda benim için üzülme," diye cevap veriyorum. "Özür dilemeyeceğim. Dileyemem. Canavarlarım-" Göğsüme vuruyorum. "Bana izin vermezler. Sen benim ilkel, vahşi bir ihtiyacısın Mickey. Sen benim eşimsin."

"Bu ne anlama geliyor?"

Kaşlarımı kaldırıyorum ve kahkahalarımı böğürerek başımı geriye atıyorum. Su küvetin üzerinde şıpırdıyor.

"Ahh," diye yarı iniltiyle iç geçiriyorum. "Hiçbir fikrim yok. Sadece bunun derin bir anlamı olduğunu biliyorum. Sen benim olmalısın, başka kimse değil." Öne doğru eğilip boynunun iki yanına dokunuyorum. "Seni işaretledim. Bunlar benim iddia ısırıkları."

Boynuna uzanıyor ve çok öfkeleneneceğini biliyorum. Başka bir adam onu ömür boyu yaralıyor, başka bir adam ona sahip çıkıyor, başka bir adam ondan faydalanıyor.

Beni öldürseydi onu suçlamazdım.

"Gördüğünüz gibi, Ty'dan daha iyi değilim."

"Onu tanıyor musun?" Geri çekildi.

"Biliyorum. Seni uzaktan izledim." Sivri kulaklarıma dokunuyorum.

"Dinliyorum. Öldüğünü sandın ama ölmedi," diye hırlıyorum, boğazını parçalamak istiyorum.

"Demek Steven'ı sen öldürdün."

"Hatırlıyor musun? Hatırlayacağımı düşünmemiştim." "Sırtından bıçaklanmayı unutmak zor."

Şarabımdan bir yudum alıyorum. "Bu çok doğru."

"Timsahına mı dönüştün? Yanlış hatırlamıyorsam." "O orospu çocuğunu nefes alamaz hale gelene kadar öldürdüm."

Yine dudağını ısıyor, gözleri önce göğsüme sonra yüzüme kayıyor. "Ve sonra sanırım sana seni sevdiğimi söyledim."

Kızarma sırası bende. Küvetteki oturma pozisyonumu ayarlıyorum. "Söyledin ama ölüyordun ve bunu nasıl yapabildin? Beni tanımıyorsun ve şimdi benim de Ty kadar kötü olduğumu biliyorsun."

Kaşlarını çatıyor ve arkasına yaslanıp ellerini bacaklarımdan çekiyor ve ben onun dokunuşunu hemen özlüyorum. "Neden böyle korkunç bir şey söyledin? Sen onun gibi değilsin. Hiçbir zaman da olmadın. Heykelinin içindeyken bile sana çekildim ve deli olduğumu düşündüm. Aslında, aklımı kaçırdığıma inandırmıştın beni. Benimle hayalet formunda konuşurdun. Sanırım sana en çok bunun için kızgıyım." Üzerime su sıçratıyor ve su tam yüzüme çarpıyor. "Kafam çok karışık uyanırdım. Kirli. Kanlı- ki şimdi anlıyorum- ama neden- neden kafamın içinde bir ses olduğuna inanmama izin verdin?"

Üzerime tekrar su sıçratı.

Bir kısmı ağzıma kaçıyor ve hemen tükürüp elimi yüzüme sürüyorum.

"Aklımı kaybettiğime inanıyordum."

"Kendimi ifşa etmekten korkuyordum. Niyetim bu değildi ama o adam oradayken ve seni bıçakladığında kendimi daha fazla saklayamayacağımı anladım."

"Korkmak mı? Ama-"

"-Bana bak Mickey. Neden korkmayayım ki? Sevdiğim, hayvanlarımdan sen benim eşimsin, benimsin, bana aitsin diye bağırdığı kadına kendimi göstermem ve senin bana tiksintiyle bakman mı gerekiyor?"

"Şimdi sana iğrenerek mi bakıyorum?"

Yutkunuyorum, bir şekil oluşturmak için baloncuklarla oynuyorum. "Hayır."

"Ve seni sevdiğimi söyledim, bu yüzden belli ki uyurken kafamın içinde sana aşık oldum. Daha fazla düşünmeden sana aşık oldum. Her zaman erkek olmayan birini istedim. Erkeklerden korkarım. Sana yalan söylemeyeceğim."

"İnsan DNA'mın çoğu gitti," diye ekliyorum.

"Buna bayıldım," diye fısıldıyor.

"Beni nasıl sevebilirsin? Ben bir canavarım. Affedilemez şeyler yaptım." "Ama bunlar affedilemez şeyler değil. zincirlemedin, dövmedin, tecavüz etmedin, Bana işkence etmek, beni kırbaçlamak, günlerce dolaba atmak, beni aç bırakmak ve benzeri

daha birçok şey. Sen... beni korudun. Ve beni deli gibi hissettirsen de, anlıyorum. Affedildin."

"Ama ben de seni yaraladım. I-"

"Canavarlarınız istediği için beni işaretlediniz, herkese alındığımı göstermek için, değil mi?"

"Evet," diye . "Benim."

"Bunu beni cezalandırmak için yapmadın."

"Seni asla cezalandırmayacağım." Küvetin kenarlarından kendimi öne doğru çekiyorum. "Asla."

"Ve beni asla dövmeyecek, korku ve acı vermek için yaralamayacak mısın?"

Beni aç mı bırakacaksın?" Hırlıyorum. "Asla. Bir daha asla aç kalmayacaksın."

"O zaman seni seviyorum."

"Ama..." Daha yakına eğildim. "Ben gerçek bir canavarım. İnsanların çocuklarını uyardığı türden."

Çenemi kavırıyor ve hüzünlü bir gülümseme dudaklarını kısıtıyor. "Hayır, değilsin. Ben o hayatı yaşadım ve sen ailemin bana yaptığı uyarının yakınından bile geçmiyorsun."

"Ben... insan değilim. İnsan gibi davranmayacağım." "Güzel. Hayatımda yeterince yaşadım bunu."

"Ben..." Kendimi ifade etmekte, gerekli kelimeleri bulmakta zorlanıyorum. "Ama ben bir canavarım Mickey. Canavar gibi görünüyorum. Asla normal bir işte çalışamayacağım."

"Ve de seni seviyorum."

"Ama-"

Parmağıyla beni susturuyor. "Aması yok. Ve eğer bir şey olursa, yine banka soyabilirsin." Şarabından bir yudum aldığı anda kaşlarını çatıyor. "O sendin, değil mi?"

"Bütün para evin altında, yuvamda." "Çünkü timsahlar yuva yapar, değil mi?"

Pençemi çenesine vuruyorum. "Bu doğru."

"Beni yine de sevecek misin?" Saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıyorum, aniden ciddileşiyorum.

"Seni yine de seveceğim."

O an mükemmeldir. Ön kapı çarpana kadar her şey yolundadır. "Mickey!"

Küçümseyerek homurdanıyorum. "Milo araya girmeyi gerçekten seviyor." "Mickey, telefonuna cevap vermiyorsun."

"Aman Tanrım." Mickey'nin eli başımın üstünü tutuyor ve beni aşağı itiyor.

"Ne yapıyorsun?" Dibe batmamak için kendimi durdurarak soruyorum.

"Kardeşimin beni aynı zamanda çıplak olan eşimle çıplak görmesini istemiyorum." "Doğru. Muhtemelen iyi bir giriş olmadı. Bunu hatırlamayacaksın, ama ben

nefesimi on beş dakika tutabiliyorum. Uykunda hoşuna gitti."

"Oh?" Başımı aşağı doğru itiyor. "Hatırlamama yardım et o zaman."

Nefesimi tutuyorum ve kanatlarımı onun altına sararak altına giriyorum. Güzel amcığı tam karşımda duruyordu, ben de bacaklarını ayırdım ve ağzımı klitorisine dayadım.

Uyluklarıyla boynumu kavıyor ama ben durmuyorum.

"Mickey! Pencereye ne oldu?" Milo'nun sesi artık daha yakın, sık suda kolayca duyuluyor. Neyse ki baloncuklar beni gizliyor.

Onun tadında kayboluyorum. Dilimi aşağı kaydırıyor, klitorisini sarmak için yukarı doğru yalamadan önce deliğiyle alay ediyorum. Konuşmalarını duymazdan geliyorum, onun yerine Mickey'nin kalbini dinliyorum.

Daha hızlı atıyor.

Vücut ısısı

yükseliyor.

Ne kadar zaman geçtiğinden emin değilim ama omzumu okşayarak beni uyarıyor.

Bir saniye sonra, inlediğini ve adımı haykırdığını duyuyorum, parmaklarını uzun saçlarımda gezdiriyor ve sonra saçlarımı kavıyor. Mickey boşalırken yüzüme sürtünüyor.

Hava almaya çıkmadan önce dudaklarından öperim.

"Kardeşimin önünde neredeyse beni orgazm ediyordun." Başını arkaya yatırıp kolunu gözlerinin üzerine atıyor. "Bu korkunç olurdu."

"Harika vakit geçirdim."

Kolunun altından bakıyor, boştaki elini tutuyor ve üzerime tekrar su sıçratıyor. "Bu yeteneğini daha sık kullanmalısın."

"Mutlulukla, dostum," diye hırladım. "Mutlu bir şekilde tekrar aşağı ineceğim."

Tam telefonu çalarken başımı tekrar aşağı itiyor. "Önce şunu alayım. Muhtemelen Minnie'dir. Alo?"

Yüzündeki gülümseme

kaybolur. "Ne?" Alay

ediyorum. "Kim o?"

"Bu hiç komik değil, beni aramayı kes." Telefonu hoparlöre verdi ve ağır nefes alış verişlerim öldürme içgüdülerimin yüzeye çıkmasına neden oldu.

"Aptal kız. Beni terk edersen ailenin öleceğini söylemişim," mırıldanıyor ses karanlık bir vaatle. "Sen. Benimsin."

Arama biter, çevir sesi Mickey'nin çığlıklarından daha yüksektir.

OceanofPDF.com

CHAPTER TWENTY

MICKEY

"Hayır. Hayır. Hayır. Hayır!" Elim titriyor, telefon küvete düşmekle tehdit ediyor. "Dedi ki... beni hep uyarırdı. Her zaman uyardı, Rhett. Minnie ve Milo'yu öldüreceğini söyledi. Dedi ki... Aman Tanrım." Nefes alamıyorum. Karnım dönüyor. Nefeslerim sıkışıyor ve kısılıyor.

Rhett beni sabit tutmak için elini benimkinin üzerinde kaydırıyor. "Bana bak Mickey."

Başımı sallıyorum, gözyaşlarım hızla suya düşüyor. Vücudum titriyor ve safra boğazımdan yukarı doğru süzülüyor.

"Bak. Bak. Bana."

Talepkâr ses tonu, ıslak kirpiklerimin arasından bakmama neden olan yumuşak bir niteliğe sahip.

"Kardeşlerini ara. Şimdi onlara gideceğiz. Ty muhtemelen blöf yapıyor."

Başımı sallıyorum. "O blöf yapmaz. Bunu yapmaz. Verdiği her tehdit gerçektir. Bu yüzden yaralarım var. Bu yüzden onunla ilgili kabuslar görüyorum. Söylediği her şeyi, tehdit ettiği her şeyi yapar."

"Ve pençelerimi ona geçirdiğimde, bir daha asla bunları yapamayacak." Kollarını bana doluyor ve beni kolayca küvetten çıkarıyor. Güçlü kolları beni güvenle sarıyor.

Bana sarıldığında korkmuyorum. Şimdi düşünüyorum da, o yanımdayken hiçbir şey ve hiç kimse bana dokunamaz. Onu bahçemde heykel şeklinde gördüğümünden beri hep böyle hissettim.

"Minnie'yi ara. Milo az önce çıktı. O iyi. Seni giydireyim."

Beni giydirmesinin ne kadar saçma olduğunu düşünmüyorum. Kendim de yapabilirim ama o beni havluyla kurularken, bunu kendim yapmak istemediğimi fark ediyorum.

Sinirlerimi yatıştırmak için derin bir nefes alarak Minnie'yi arıyorum. Telefon çalarken Rhett saçımı tarıyor.

Ve yüzükler.

"Cevap vermiyor. Oh Tanrım." Sesli mesajını duyunca hıçkırarak telefonu kapatıyorum. "Lütfen, lütfen," diye yalvarıyorum, sonra Milo'yu arıyorum. Telefon çaldığında, cevap vermesini umarak nefesimi tutuyorum.

Rhett bizi hazırlamak için vampir hızını kullanıyor, kıyafetlerimi bulmak için yatak odasını bulanıklaştırıyor.

Ona neden daha fazla kızmadığımı, neden iğrenmediğimi ve onunla birlikte olmak istemem için daha pek çok neden olduğunu düşünüyorum.

Her şeyi sevgiyle yaptı, nefretle değil. Beni incitmedi. Beni cezalandırmadı ve her ne kadar alışılmadık biri olsa da bu yönünü seviyorum.

Milo da cevap vermiyor, ben de tekrar arıyorum, nefesimi bırakıp tekrar tutuyorum. Rhett bir sutyen uzatıyor ve kollarımı içinden geçiriyor. Sanki bunu yüzlerce kez yapmış gibi arkadan tutturuyor.

Muhtemelen öyledir.

Telefonum titriyor ve Milo arıyor.

"Milo! Milo, neredesin? İyi misin?"

"Az önce apartmanın otoparkına girdim. Neyin var? Sesin üzgün geliyor. Solaryum, değil mi? Söylediğin gibi bir ağaç dalı değildi."

İfadesini tamamen görmezden geliyorum. "Minnie telefonuna cevap vermiyor." Rhett büyük boy tişörtlerimden birini giyiyor.

Kısa kollu.

Şu anda buna odaklanamam. Bir önemi yok. Sadece Minnie ve Milo önemli.

"Muhtemelen uyuyordur. Kendini iyi hissetmiyor Mickey. Sorun yok." "Sorun

!" Ona bağıríyorum. "Ty beni aradı. Birinizi incittiğini söyledi.

Benimle konuşuyorsun, o zaman Minnie. Milo, lütfen."

Rhett bir çift tayt giymeme yardım ediyor. Rüzgar ve hışırtı hattın diğer ucunda beyaz gürültüye neden oluyor. Milo koşuyor. Ayak seslerini duyabiliyorum. Basamakları tırmanıyor ve tüm kaos duruyor. Duyulabilen tek şey nefes alış veriş.

"Milo?"

"Kapı açık," diye fısıldıyor.

Rhett birdenbire, "İçeri girme," dedi. "Orada kal. Yakında orada olacağız."

"Burada kalamam. Minnie'nin bana ihtiyacı olabilir."

Rhett hızlı parmaklarıyla saçımı örüyor ve saç bağımı dibinden koparıyor.

Kapı gıcırdayarak açıldı. "Minnie? Minnie!" Milo bağırır. "Aman Tanrım," sesi titrer.

"Ne var? Ne oldu? Milo!" Yataktan kalkıp elimle ağzımı kapatıyorum ve o anda Rhett orada, kollarıyla beni sarıyor.

"Daire darmadağın olmuş. Her şey kırılmış. Minnie! Aman Tanrım, Minnie!" diye bağırıyor, telefon yere düşüyor. "Mickey," diye hıçkırıyor. "Her yerde kan var."

Kanımı donduran bir "hayır" kaçıyor benden. Dizlerimin bağı çözüldü. Rhett beni yakaladı ve göğsüne götürdü.

"Nefes alıyor mu?" Sormaya cesaret ettim.

"Evet, öyle. Beş bıçak yarası var ve... Tanrım, Mickey. Sana bir mesaj var. 911'i aramak zorundayım. Benimle hastanede buluş."

"Orada olacağız," diyor Rhett aramayı sonlandırmadan önce.

"Benim yüzümden ölecek. Kan kaybetti. Onları öldüreceğini söyledi. Onu dinlemeliydim. Bu kadar aptal olmamalıydım!"

Rhett omuzlarımı kavıyor ve sarsıyor. "Sen aptal değilsin. Seninle ilgili hiçbir şey aptalca değil. Hiçbir şey senin suçun değil. Bu Ty'ın suçu. Bu onun yüzünden. Sakın başkasının yaptıklarının suçunu üstlenmeye kalkma. Sen akıllısın çünkü kaçmanın bir yolunu buldun. Korku yüzünden kimse kimseye bağlı kalmamalı. Senin hayatın da herkesinki kadar önemli. Sen aptal değilsin!" Sesini bana doğru yükseltiyor, gözleri yumuşuyor. "Beni anlıyor musun? Bunu söylediğini bir daha asla duymak istemiyorum. Şimdi hastaneye gidelim."

"Yeni arabayı alabiliriz-"

"Daha hızlı bir yolum var."

Telefonum çalıyor ve Milo'dan gönderilen bir fotoğrafı bana bildiriyor. Mesajı açmak için tıklıyorum, bıçak gibi saplanan bir acıyla kırık hıçkırıklara boğuluyorum

kalbime doğru.

Kanla yazılmış, "Aptal Kız" yazıyor.

"Gitmemiz gerek. Minnie için orada olmamızı istiyorum."

Durmadan başımı sallıyorum, olduğum yerde donup kalıyorum ve titremesi durmayan ellerime bakıyorum.

Kocaman avuç içleri benimkileri kaplıyor ve titrememi engelliyor. "O iyi olacak."

"Bunu bilemezsin."

"Bunu biliyorum." Beni kollarının arasına aldı ve yanağımı göğsüne yaslamam için başımın arkasını kavradı. "Ve eğer değilse, onu sana geri getirmek için ruhunu bulacağım. Onu senin için yıldızlarda arayacağım." Kırık solaryumdan atlıyor ve bizi sabit bir şekilde aşağı indirmek için kanatlarını paraşütle açıyor. "Gözlerini kapatmanı ve seni tuttuğuma güvenmeni istiyorum, tamam mı?" Alnımın üst kısmını öpüyor. "Kapat onları, benim cesur küçük çiçeğim."

"Korkuyorum."

Gözyaşlarımı siliyor. "Öyle olduğunu biliyorum ama sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

Yüzümü göğsüne bastırıyorum, gözlerimi kapatıyorum ve o hastaneye doğru koşarken hava etrafımızda savrulmadan önce bir nefes üflüyorum. Milo'yla konuşmadığım her saniye, midemdeki çukur daha da kötüleşiyor, bir şekilde daha derin ve daha ağır hale geliyor.

Kardeşlerimden biri olmadan ne yapardım bilmiyorum. Sadece Ty ile birlikteyken onlar için hayatta kaldım. Neredeyse kendimi öldürdüğüm, kendime "Ne anlamı var ki?" diye sorduğum çok zaman oldu. Ama onları ve bir gün onları görmeyi düşündüm.

Devam etmemi sağladılar.

Üzüntüm, suçluluk duygum, hepsi öfkeye dönüşüyor. Ty'ı öldürmek istiyorum. Kanamasını ve hayatı için yalvarmasını izlemek istiyorum. Kafatasını şömine rafımda istiyorum. Bir parçasının, en iyi hayatımı o olmayan biriyle yaşarken beni izlemek zorunda kalmasını istiyorum.

Sonsuza dek mutluluğumu görmesini istiyorum.

", " diyor Rhett, beni ayağa kaldırırken. "Nasıl hissediyorsun?"

"Biraz dengesizim ama iyiyim. Gözlerimi kapalı tutmak iyi bir fikirdi."

Hastanenin otoparkındayız. Binanın dışı devasa, çok sayıda penceresi ve çok sayıda salonu var. Minnie bunlardan birinde olacak.

Önce o geldiyse odaları.

"Buraya gelmemiz ne kadar sürdü?"

"On dakika, belki? Muhtemelen daha az," diye yanıtıyor Rhett. "O zaman burada olmayabilir."

"değil. Buradayız, önemli olan da bu."

Uzaktan siren sesleri geliyor ve yaklaştıklarında topuklarımın üzerinde zıplıyorum, tırnağımı ısırıyorum, sonra telefonuma bakıyorum.

Milo'dan bir şey yok.

Ambulans acil durum girişinin önünde durur ve sürücü araçtan atlayarak arka tarafa doğru koşar.

Önce Milo dışarı atlar. Gözleri kıpkırmızı, yüzünden yaşlar süzülüyor ve giysileri kana bulanmış.

Sedyeyi dışarı çekiyorlar, bir sağlık görevlisi başında göğüs kompresyonu yapıyor.

"Aman Tanrım! Minnie! Minnie, buradayız. Aman Tanrım, lütfen. Lütfen, hayır," diye hıçkırarak onu girişe götürmelerini izliyorum.

"Kadın. Yirmili yaşlarda. Çok sayıda bıçak yarası. Aşırı kan kaybı. Birkaç saniye önce nabzını kaybettik."

"Hayır!" Acı içinde bağıriyorum, ona yakın olmak için ileri atılıyorum ama Milo beni geri çekiyor.

"Beni dinleyin. Dinleyin. Artık doktorların elinde." Saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyor ama gözlerindeki endişeyi görebiliyorum. Buna inanmıyor. "O bir savaşçı Mick. Tıpkı senin gibi. Bunu da atlatacaktır."

Milo'nun dikkati sonunda Rhett'in üzerinde toplanır. "Kimsin sen? Neden kız kardeşimle birliktesin?"

Paranormal olayların gerçek olduğunu açıklayarak Milo'ya kalp krizi geçirmesi için bir sebep vermek istemediğimden, "O benim erkek arkadaşım," diye düzeltiyorum kendimi.

Her zaman inandığım için kabul ettim. Milo mu? O daha çok dünyanın siyah ve beyaz olduğunu düşünüyor. Grinin tonlarına inanmaz.

"Ben Rhett." Rhett elini uzattı ve Milo elini tuttu. "Kardeşin için üzgünüm." Kolunu omuzlarıma dolayarak beni yanına çekti. "Ama bu benimle güvende."

"Evet." Milo gözlerini kısıyor, ıslak kirpikleri birbirine yapışıyor. "Bunu daha önce de duymuştum." Kardeşim ellerini ceplerine sokuyor ve aceleyle hastanenin içine giriyor.

"Neden ?" Rhett soruyor. "Nasıl görüldüğüm hakkında mı?"

"Bilmiyorum. Diğerleri Creed'i umursamıyor. Belki de bu kasaba buna alışıktır?"

"Buna inanmıyorum."

"Aman Tanrım,
Mickey!"

Demi'nin sesi havayı deliyor. Etrafıma bakıyorum ve onun pembe saçlarını, yanında Creed ile bana doğru hızla yürürken görüyorum. Çocukları Storm tasmalı, uçmak için koşuyor ama Creed onu geri çekiyor.

"Uçmak hakkında ne dediğimi biliyorsun. Burada olmaz,
Storm." Storm Creed'e tıslar.

"Bana bir daha tıslarsan aylarca uçamayacağından emin olurum."

Storm hırlıyor, yenilgiyi kabullenirken başını öne eğiyor, ardından Demi'nin vücuduna tırmanarak omuzlarına tünüyor.

Bu çocuk çok vahşi.

"Milo ambulanstayken bizi aradı. O iyi mi?"

"Hayır," diye dürüstçe cevap veriyorum, gerçekliğimi yutkunarak. "nabzını kaybetmişler. Bir ton kan kaybetmiş."

Creed ve Demi sonunda Rhett'i fark eder. Creed Demi'nin önüne geçer ve hırlar, Rhett de aynı duruşu alır.

"Sen de kimsin be?" Creed sorar.

"Ben de sana aynısını sorabilirim," diye Rhett. "Ben tesisten gelen sıfır hastayım. Sanırım siz de oradaydınız."

Creed doğruldu, savunması düştü ve gözleri kocaman oldu. "Ben... ben bunu bilmiyordum." Gerçekten şaşkın görünüyor. "Hepsini öldürdüğümü sanıyordum."

"Ben senden önceydim.

"İstedikleri gibi değildim, bu yüzden beni öldürmeye çalıştılar. İşe yaramadı."

"Tamam, tüm bu travmayı daha sonra çözebiliriz. İçeri girip Minnie'ye odaklan." Demi kollarını benimkilere doluyor ve içeri girmeme yardım ediyor.

Adamlar geliyor. Diğer yandan Storm omuzlarıma atlıyor.

"Senden hoşlanıyor olmalı çünkü diğer herkesten nefret ediyor. Onları hep ısırtıyor."

"Şu anda sinirli, Demi. Onun için kolay olmayacağını biliyorsun. O dişler içeri girerken acıtıyor."

"Fanging?" Oturarak soruyorum, gözlerim yerde bir çukurda volta atan kardeşimi takip ediyor.

"Biz öyle diyoruz. Diş çıkarma gibi ama dişleri çıkıyor ve çok huysuz."

"Oh." Elimi kaldırıyorum ve Storm'un çenesinin altını kaşıyorum. "Çok tatlı."

Ellerini oldukça yuvarlak olan karnının üzerine koyuyor ve okşuyor. "Öyle. Creed'in nasıl test edildiğini düşününce çocukların nasıl olacağını bilemedik. Storm şu anda biraz yabanileşmiş durumda ama bunu atlatmasını umuyoruz," diye kıkırdıyor. "Büyümezse de sorun değil."

"Aklımı kız kardeşimden uzaklaştırmaya çalışıyorsun." Demi burnunu kırıştırır. "O kadar belli mi?"

"Biraz." Ona küçük bir gülümseme verdim. "Minnettarım."

Storm omzumdan uçarak bekleme odasında süzülüyor ve Creed tasmaını çekiştirerek Storm'u kollarının arasına alıyor.

"Uçuştan men edildin, genç adam." Storm dişlerini gösterir. Creed hırlayarak karşılık verir.

"Test et beni, ufaklık. Benim dişlerim seninkilerden çok daha büyük."

Elimi ağzıma götürüp Demi'ye bakıyorum ama o sadece gözlerini deviriyor.

"Ne oldu?" Caden, Holt'la birlikte kapıdan içeri uçar. "Az önce Mesajınız. Lokantayı kapattım. Minnie iyi mi?"

Gözlerim yaşla doluyor. Dudaklarım titriyor. "Bilmiyoruz."

Storm bana doğru sürünüyor, geri çekilebilir tasma ona daha fazla gevşeklik vermek için vızıldıyor. Bacağıma tırmanıyor ve kucağıma kıvrılıyor. Onu bir köpek ya da kediyi sevdiğim gibi sevdim. Hoşuna gitmiş gibi görünüyor.

"Milo'nun Rhett'e neden tepki vermediğini sorabilir miyim?" Demi'ye fısıldıyorum.

"Caden bir cadı tanıyor. Yağmura büyü yaparak herkesin canavarlarımızın normal olduğuna inanmasını sağladı. Tüm fırtınalar Caden yüzünden. O bir kitsune. Bu şekilde şarj oluyor."

"Rhett kasabada yüzünü göstereceğini diye mi?"

"Evet," diye dalga geçiyor Demi. "Büyünün eşler üzerinde işe yaradığını sanmıyorum, bu yüzden onun kim olduğunu görebildiniz."

Hemşireler donup kalır. Televizyon durur. Bekleme odasındaki diğer insanlar da dahil olmak üzere etrafımızdaki her şey duruyor.

Milo da, ama Demi değil. "Hey, Sidewalk."

Nefes nefese kaldım, Storm'u iskelet yüz hatlarına sahip tanıdık bir gölge figüründen korumak için göğsüme bastırdım.

"Buraya vahşi rakun için gelmedim, tamam mı?"

Creed, "Oğluma rakun deme," diye .

"Domates. Tomahto. Ben Lorcan. Merhaba. Herkese merhaba."

"Düşündüğüm şey için burada değilsin," diyor Rhett. "Başka bir yolu olmalı."

Lorcan kaşlarını çatıyor ve parayı yakalamadan önce havada çeviriyor. "Burada hayatları için savaşılan pek çok insan var. Ben sadece onun için burada değilim."

"Minnie için mi geldin?" Ayağa kalkıp Demi'ye oğlunu verdim. "Onu alamazsın. Nesin sen? Onu nasıl alabilirsin?"

"Ben bir Boşluk'um. Dört atlıdan biri olan Ölüm için çalışıyorum." Sanki bunu birçok kez söylemiş gibi sıkılmış bir hali var. "Ölülerin ruhlarını alır ve Ölüm'e götürürüm. Nereye gittiklerini o bulur. Onun ruhu beni çağırdı Mickey. Ölmüyor. Dayanıyor, ama bir yere kadar."

"Başka bir yolu olmalı. Lütfen," diye hıçkırıyorum. "Her şeyi yaparım."

"Ben pazarlık yapmam. Dostun seni onun kanıyla beslediği için şanslısın, yoksa seni de alırdım."

"Onun için orada olmadığını söylemiştin." Rhett yanıma geldi ve beni arkasından itti.

"Alo?" Eli vücudunda aşağı yukarı hareket ediyor. "Ben bir Boşluk'um. İş yerim Cehennem. Orada çalışıyorum. Yalan söylüyorum. Onun ve diğer adamın yanındaydım ama sen onu kurtardın."

Aklına bir fikir gelir. "Ya Minnie'ye kanını verirse? Bu işe yarar, değil mi?"

"Bilmiyorum, Minnie. Benim ya da Creed'in kanının ona ne yapacağını bilmiyorum."

"Beni kurtardı. Bu kadar yeter."

"Belki de sen benim eşim olduğun içindir. Ya onun için aynı şey değilse? Onu da benim gibi mi istiyorsun?"

"Yaşadığı sürece umurumda değil! Lorcan, işe yarar mı?"

"Bilmiyoruz. Creed ve Rhett kendi türlerinden bildiğimiz tek kişiler. Kanın kardeşinize zarar vermeyeceğini söyleyemeyiz."

"Peki ya arkadaşın Caden?" Demi oturduğu yerden soruyor. "Cadı arkadaşının bir vampirle çiftleştiğini söylemiştin."

"Monreaux'lar mı? Onları tanıyor musun?" Lorcan Caden'a sorar. "En iyileri değiller mi? Evlerine bayılıyorum."

"Lanet odayı oku, Mezarlık," diye alay ediyor Rhett. "Şimdi zamanı değil."

Dramatik bir şekilde gözlerini deviriyor. "Hepiniz çoktan ölmüş gibi davranıyorsunuz. Bir saniye içinde döneceğim."

Ve böylece ortadan kaybolur ve zaman donar. Herkes görevine geri döner. Hemşireler telefonda, kapılar açılıyor, çocuklar ağlıyor, televizyon oynuyor ve Milo volta atıyor.

"O adamdan nefret ediyorum," diyor Rhett ve Creed hep bir ağızdan.

Ve sonra zaman tekrar donar.

"Bak." Lorcan kıvıll saçlı bir kadınla uzun boylu, soluk benizli, parlak mavi gözlü ve gür siyah saçlı bir adamı gösteriyor. "Onları ben getirdim."

Yanlış hatırlamıyorsam vampir, "Bizi meclisimden çaldın," diyor. "Kibar ol."

Kıvıll saçlı eşini dürtüyor. "Caden. Seni görmek çok güzel.

Bu koşullar altında olduğunu görmekten nefret ediyorum." Ona sıkıca sarılır.

Arkadaşı Caden'ın yakasından tutup onu çekiştiriyor. "Bu kadar yeter. Neden buradayız? Ben orada olmazsam evim kapısız kalacak. Şu lanet kurt adam," diye homurdanıyor.

Lorcan beni ve kardeşimi işaret ediyor. "Kız kardeşleri yaşam savaşı veriyor. Bir ton kan kaybetti. O benim listemde," diyor yumuşak bir sesle. "Onu kurtarmak için bir yol arıyorlar ama Rhett-" eşimi işaret ediyor "-Ve Creed, onların kanı tahmin edilemez. Eşlerini iyileştiriyor ama diğerleri için nasıl olacağını bilmiyoruz çünkü onlar insana dönüşmüş canavar DNA deneyleri. Vay canına, ne ağız dolusu. Çok susadım. Bir ruha ihtiyacım var. B.R.B, arkadaşlar." Geri gelmeden önce ortadan kayboluyor. "Bu hemen döneceğim anlamına geliyor. Tamam, bunu hallettiğimize sevindim. Tootles."

Rhett şakaklarını ovuşturarak, "Başımı ağrıtıyor," diye yakınıyor.

"Kız kardeşiniz için çok üzgünüm. Ben Alexander Monreaux ve bu da sevgilim Maven."

"Bu ne anlama geliyor?" Rhett soruyor. "Eş olmak mı?"

"Doğru. Sen bilemezsin. Bu hale getirildiğiniz için üzgünüm. Senin için çok zor olmalı. Eş, kaderin senin için tasarladığı kişidir. Birlikte olmanız gerekir. Sonsuza kadar. Ruhunun diğer yarısı. Sonsuza dek. Onsuz yaşayamazsınız ve eğer biriniz ölürse, diğeri de onu takip eder. Evrende her şekilde birbirinize bağlısınız."

"Vay canına," diye fısıldıyorum, keşke mutlu olabilseydim, ama olamam, Minnie'nin iyi olduğunu öğrenene kadar olmaz.

"Olay şu Mickey." Alexander yanıma oturdu. "Eğer ona kanımı veririm, ne kadar kana ihtiyacı olduğuna ve ölüme ne kadar yakın olduğuna bağlı olarak bir vampire dönüşebilir. Biz onlara dönüşen diyoruz. Belli bir bağışıklığın geçmesi için benim kanımla isteyerek beslenmesi gerekir."

"Umurumda değil. Yap . Lütfen."

"Benimle geri gelmek zorunda kalacak. Cadılar meclisime. Nasıl vampir olunacağını öğrenmesi . Buradaki hayatı sona erecek. Gerçekten istediğin bu mu?"

"Ama sadece iyileşebilir, değil mi?"

"Yapabilir."

"Lütfen," diye yalvarıyorum ona. "Dene."

"Oh adamım, bu çok daha iyi." Lorcan geri dönmüş, sanki uykudan yeni uyanmış gibi kollarını geriyor. "Ne kaçırdım?"

Alexander, "Gidip ona kanımı vereceğim," diyor. "Sonra da onu yanımızda götüreceğiz."

"Bekle, onu göremiyor muyuz? Kardeşime ne diyeceğim?"

Lorcan parmaklarını şıklatır ve zaman yeniden başlar.

"Bloom ailesi?" Yeşil önlüklü bir doktor, aydınlık bir koridora açılan çift kapıdan sesleniyor.

"Bu biziz!" Milo ve ben ayağa fırlayıp doktora doğru koşuyoruz. "O nasıl?"

"Her şey yolunda. Ameliyattan çıktı. Durumu kritik. Önümüzdeki yirmi dört saati atlatamayabilir."

"Tanrım," diye hıçkırdım. "Onu görebilir miyiz?"

"Elbette, ama çok uzun sürmesin. Seni geri götüreceğim."

Alexander araya girer ve doktorla göz göze gelir. "Hepimizi geri alacaksın. Biz aileyiz. Endişeliyiz ve hastanız kaybolursa hiçbir şey fark etmeyeceksiniz. Hiçbir şey hatırlamayacaksınız."

"Tamam." Doktor gülümser, kafası iyiymiş gibi sersemlemiştir.

"Biz vampirlerin kullandığı küçük bir numara. Biz buna gizemli diyoruz." "Demek öyle," diye mırıldandı Rhett.

Koridorda yürümek korkunç. Nefret ediyorum. Her şey çok temiz kokuyor. Işıklar çok parlak. Hastalar odalarından inleyip duruyor. Makinelerden gelen bip sesleri çok yüksek.

Minnie'nin odası en sonda. Lorcan çoktan kapıda, ölümün ta kendisi gibi belirmiştir.

"Dakikaları var," diyor bize, kaşlarını çatarak. "Üzgünüm Mickey. Bir gecede yapamaz."

"Nereden biliyorsun?" Gözyaşları sürekli yüzümde fırtınalar koparıyor.

"Hissediyorum. Bunu bilmek benim işim. Eğer Alexander'ın bunu yapmasını istiyorsan, şimdi yapmalısın."

Alexander herkesi iterek Minnie'nin yatağının yanında durur. "Oh, çok gençsin."

Cadılar meclisi efendisi Milo ile göz göze gelir. "Ben sadece yardım etmek için burada olan bir dostum.

Tamam mı?"

Milo başını sallıyor, gözleri cam gibi parlıyor.

"Bizimle kalan hiç kimseye babalık yapmadım. Maven, bunu kabullenmelisin."

"Eğer onu kurtaracaksa, umurumda değil," diyor kızıl saçlı. "Ailede ne kadar çok olursa o kadar iyi."

Alexander tüpü boğazından çıkarır, ısırır ve ağzına bastırır.

"Ne kadar ihtiyacı var?"

"Muhtemelen sahip olduklarımın yarısı. Arkadaşımın beni yenilemesi gerekecek." Alexander'ın irisleri Rhett'inkilerle aynı kırmızıya dönüşür.

Birkaç dakika hiçbir şey olmadıktan sonra Alexander yarasını yalayarak kapatır.

"İşe yarıyor," diye duyuruyor Lorcan. "Ruhunun çekişi daha fazla hissediliyor." Makineler düz çizgi çizerek kalbinin durduğunu gösteriyor.

"Neler oluyor? Neden öldü?"

"Çünkü zaten ölüyordu. Kanım onu iyileştiriyor. Bunu hissedebiliyorum. Şimdi bir vampir olarak uyanacak. Sadece bir dakika sürecek. Fazla uzun sürmez. Onu buradan çıkarıp insanlardan uzak tutmalıyım. Susamış olacak." Bakışlarını Milo'nunkilere kilitliyor. "Vedalaşın. O güvende. Yakında seni arayacak. Neden gidip tüm bu olanları unutmuyorsun? Git dinlen Milo."

"Dinlen. Tamam."

"Ve elbiselerini yak."

"Elbette." Milo trans halinde odadan çıkar.

Minnie'nin alnından öpüyorum ve hıçkırıyorum. "Seni seviyorum. Özür dilerim. Çok üzgünüm.

İyi olacaksın. Yakında görüşürüz."

"Gitmemiz gerek. Şimdi." Alexander, Maven'ı yanına çeker.

Lorcan onlara dokunuyor, parmaklarını oynatıyor ve sırtlıyor. "Tootles. Güle güle, Rocky."

Rhett pençelerini Lorcan'a doğru savurur, gölgelerden başka bir şeye dokunmaz ve sonra kaybolurlar.

Eğildim ve birkaç saniye önce kız kardeşimin bulunduğu yerden hâlâ sıcak olan boş yatağa ruhumu feryat ederek bıraktım.

"Onu öldüreceğim. Yemin ederim Mickey. Sana onun kellesini getireceğime yemin ederim." "Gerçekten mi?" Sorum şilte tarafından susturuldu.

"Gerçekten. Beni yine de seveceksin, değil mi?"

"Seni daha da çok seveceğim," diye cevap veriyorum tüm ruhumla.

Çığlıklar uzaklarda yankılanıyor, korkunç sesleri gümbürtüler takip ediyor.
"Siktir," diye küfrediyor Creed.
"Ne oldu?" Rhett sırtımı ovarak soruyor. "Cehennem
Hasatçıları burada."

OceanofPDF.com

CHAPTER TWENTY-ONE

RHETT

Cehennem Hasatçıları'nın kim olduğunu bilmiyorum ama Creed'in yüzündeki dehşete bakılırsa bunu öğrenmek için sabırsızlanıyorum.

Hastaneden yorgun ve bitkin bir şekilde çıktık. Mickey'nin korku ve endişeden beti benzi atmış, ağlamaktan gözleri şişmiş. Tek istediğim onu eve götürüp dinlenmesini sağlamak.

Sonra da Ty'a odaklanacağım.

O şerefsiz, dostumla alay ederek dünyadaki son gününü yaşadı ve bu yanına kâr kalmayacak.

Kemikten yapılmış beş motosiklet acil durum girişinin önünde durur.

"Creed." Öndeki selamlıyor.

"Abaddon," diye kibarca karşılık verir Creed.

"Arkadaşının evinde buluşalım." Önce bana, sonra ona baktı. "Konuşacak çok şeyimiz var."

"Sen kimsin ve seni neden dostumun evine götüreyim?" Alay ettim, koruyucu bir şekilde önünde durdum.

"Bizi paranormal polis olarak düşünün," diye açıklıyor. "Ve onun nerede yaşadığını zaten biliyoruz. Paranormal olaylar söz konusu olduğunda her şeyi biliyoruz. I

Bizimle orada buluşmanı öneririm yoksa seni sürükleriz."

"Beni tehdit etme," diye uyarıyorum, sesim o kadar kısık ki boğuk çıkıyor.

"Neden olmasın? Senden çok daha güçlü ve yaşlı ibislere ne yapabilirsin ki?"

"Kıtlık! Bu kadar yeter. Zamanımız yok. Birini arıyorsun, değil mi? Ty adında birini?"

"Nerede o? Beni ona götürün. Onu öldürmek istiyorum." Mickey bir adım öne çıkarak parmağıyla iblisin yüzünü işaret ediyor ve o da gülümsüyor. "Kız kardeşime nasıl acı çektirdiyse, bana nasıl acı çektirdiyse ona da öyle acı çektirmek istiyorum. Onun kellesini istiyorum."

"Ooooooh, alıngan. Bunu sevdim. Bir iblis gezintisine çıkmak istemediğine emin misin?"

"Fetih," diye inliyor Abbadon.

Elimi iblisin boğazına doluyorum, onu yere çarpıyorum ve hırlıyorum.

Ama sonra o gitti, elimde siyah gölgelerden başka bir şey kalmadı.

Bir çeşit metalden yapılmış büyük bir bıçak boynuma bastırıyor. "Tekrar dene, Canavar."

Mickey kendini Conquest'e çarpıyor, beni korumak için önümde duruyor. Yapabileceği fazla bir şey yok. "Ona dokunma. Ben sadece Ty'ı istiyorum. Hayatımı eşimle birlikte yaşamak ve eve dönmek istiyorum. Hepsi bu. Başka hiçbir şeyle ilgilenmiyorum. Senin için de uygun mu?"

Fetih gürlüyor, şekli hafif bir bulanıklık içinde, böylece onu gerçekten neye benzediğini görebiliyorum.

Ve bu korkutucu.

Büyük bıçağı kınına sokmadan önce elinde evirip çeviriyor. "Güzel. Küçük bir insan olduğuna memnun olsan iyi edersin."

"Onun için bunu yapman çok tatlı. Hayatını riske mi atacaksın?" Daha sessiz olan iblis burnunu çeker.

"Oh, sık beni, Ölüm. Hadi ama. Yine mi? Ruhları nasıl biçiyorsun? Nasıl?" Famine motosikletini çalıştırarak bağırır. "Ölüm'ü boğmadan önce gidelim. Her şeyin üzerine lapa gibi çöküyor."

"Özür dilerim. Ben sadece kurbanı gerçekten güzel buluyorum, Famine. Bu insan ve eşinden bir şeyler öğrenebilirsin."

"Lütfen, lanet olası vebayı tekrar yaşamayı tercih ederim."

Ölümün nefesi kesilir. "Yapmazdın! Bunun benim için ne kadar zor olduğunu biliyor musun?"

Seni pislik."

Abaddon şakaklarını ovuşturarak iç geçirir. "Pekâlâ çocuklar. Yapmamız gereken bir iş var.

Hadi yapalım, lütfen."

Motosikletleri çalışır ve yüksek sesli çığlıklar tekrar yankılanırken oradan ayrılırlar.

"Çığlıklar ruhların en kötüsüdür. Motorlarına yakıt sağlayan şey bu," diye açıklıyor Creed. "Onlardan hoşlanmıyorum ama sizi uyarıyorum. Onlarla uğraşmayın. Onlar kazanacak. Hadi, Demi. Storm'u eve götürelim."

Caden ve Holt, Demi ve Creed'i takip ederek bizi yalnız bırakıyorlar.

Gökyüzü karanlık, yağmur vaat ediyor ve hava serin, ama kötü niyetli bir şeyler var. Kötücül bir kötülük kıpırdanıyor. Ne yapmam gerektiği umurunda değil ama buna bir son vereceğim.

Daha önce yaptığım gibi onu kollarıma alıp eve koşuyorum. Gözyaşları göğsümü ıslatıyor, vücudu her sert hıçkırıktaki bükülüyor ve acısı beni sadece gerekeni yapmaya teşvik ediyor. Yemeğimle oynamayacağım.

Ty'ı gördüğüm an öldüreceğim. Ne kadar uzun süre nefes alırsa, Mickey ve ailesi için o kadar uzun süre tehdit olmaya devam eder. Buna izin vermeyeceğim.

Eve gittiğimizde iblisler çoktan orada, gölün kenarında duruyorlardı. Çimenler ayaklarımın altında çıtırdıyor ve başlarını çeviriyorlar. Beni korkutmalarına izin vermeyeceğim.

Havaya fırlıyorum ve sonra çiftleştığımızde duvarda açtığım deliğe giriyorum. Onu yatağa yatırıyorum, yastığına sarılıp hıçkıra hıçkıra ağlıyor ve bana ait olması gereken şeye sarılıyor.

Hayatımda hiç bir yastığı kıskanmamıştım ama işte buradayım, onun varlığına lanet ediyorum.

"Gidip iblislerle konuşacağım, tamam mı? Hemen döneceğim ve acın boyunca sana sarılacağım."

"Sadece ölmesini istiyorum," diye feryat ediyor, yüzünü yastığa silerek. "İşkence yok. Hiçbir şey yok."

Kaşlarımı çatıyorum. "Küçük bir işkence bile mi?"

Ayağa kalkıyor, mavi gözleri buz renginde sertleşiyor. "Ölüm'le konuşmak istiyorum. Onunla bir anlaşma yapmak istiyorum."

"Bunun bir parçası olmana gerek yok. Bırak ben ."

"Olmak istiyorum. Olmayı hak ediyorum. Bana ve aileme yaptığı onca şeyden sonra bunu hak ediyorum. Buna ihtiyacım var."

"Konuşmak istediğini duydum."

Beş iblis yatak odasını doldururken Mickey inliyor.

"Özür dilerim." Ölümün özür dilemesi garip. "Seni korkutmak istememiştim. En azından ölümüne değildi."

Yeleğinin önünde "Savaş" yazan kişi homurdanıyor. "Bu şakayı bırakmalısın dostum. Hiç komik değil."

"Öyle," diye mırıldanıyor Ölüm.

Kafamda canlandırdığım iblislere hiç benzemiyorlar. "Bay uh-"

Mickey etrafına bakınıyor. "Ölüm mü?"

"Ölüm iyidir. Bayım bana babamı hatırlatıyor. Çok resmi, değil mi?" Bir adım öne çıkıyor ve yatağın kenarına oturarak kendini evindeymiş gibi hissediyor. "Sana nasıl yardımcı olabilirim Mickey Bloom? Bilirsin, günlerin boyunca beni çok atlattın. Çok güçlü bir ruhun var."

"Beni tanıyor musun?"

Gözleri ateşle dolup taşıyor. "Alınabilecek her canı biliyorum Mickey, çünkü ben Ölüm'üm. Sana yapılan her şeyi biliyorum. Hayatta kalman çok etkileyici."

"Teşekkür ederim. Beni almadığın için."

"Sizin zamanınız değildi. Peki, sizin için ne yapabiliriz?" "Neden buradasınız?"

"Lorcan bize yeni bir DNA deneyinden bahsetti. Creed kadar tehlikeli değilsin, bunu hissedebiliyorum. Her yere cesetler bıraktı. İnsan cesetleri. Paranormaller bunu yapamaz Rhett. Mickey'nin rızası olmadan onunla da çiftleştğini varsayıyorum. Bu genellikle Arafta zaman geçirmeyi gerektirir."

"O ," diye ağzından kaçırdı. "Farkındaydım. Konuya geri dönebilir miyiz? Ty nerede? Onu nerede öldürebilirim? Ne zaman? Cevaplara ihtiyacım var."

Ölüm kaşlarını kaldırır. "Onu öldüremezsın Mickey. Yeterince güçlü değilsin. Rhett bile yeterince güçlü değil."

"Ne? Neden?" diye soruyor benden önce.

"O üçte bir iblis, ama tipik bir iblis değil. Haydutluk yapan bir iblisten, gerçekten aşağılık birinden doğdu. İblisler şeytani olmalarıyla ünlüdürler ama bu farklı. O Azazel'in torunu, cehennemin en derin yerinde doğmuş bir iblis. Bu iblisler genelde orada kalır ama o kaçtı. Şu an hala onu arıyoruz. Bu yüzden işkence ona bu kadar kolay geliyor, Mickey. Yalan söylemekte bu kadar iyi olmasının, seni kendisine inandırmakta bu kadar iyi olmasının nedeni de bu." Arkadaşımın kafasına vuruyor. "Aklınla ve ruhunla oynadı. Çok fazla iblis yeteneğine sahip değil. Sadece uzun bir yaşamı ve şiddet arzusu var. İblisler cehennemdeki ruhlara işkence eder, cezayı hak edenlere. Ty bunu insanların suya ihtiyacı olduğu gibi arzuluyor."

"Bunu nereden biliyorsun?" Mickey'nin yüzü bir şekilde daha da solgunlaşır. Ölüm onun kolunu tutuyor ve parmaklarını kolundaki iz üzerinde renksiz tırnaklarıyla gezdiriyor.

"Üstünde onun kokusunu alıyorum. Kokusu bu markanın içine hapsolmuş."

"Evin etrafında da kokusunu alıyoruz," diye ekliyor Abaddon. "O buradaydı."

"Biliyordum," diye fısıldıyor Mickey dehşet içinde. "Ne yapacağız?"

Durmayacak

Beni ele geçirene kadar. Neden ben?"

"Onun şeytani olan küçük bir parçası zihnini çürütüyor. O buraya ait değil. O cehenneme ait."

"Nerede yaşayacak? Hayır! Hayır! Hayır, kesinlikle olmaz. Gerekirse onu öldürürüm."

"O zaman öleceksin," diye dilini şaklatıyor Savaş.

Mickey kolumu tuttu. "Bu her şeyi değiştirir, Rhett. Seni riske atmayacağım."

"Seni riske atmayacağım." Alnımızı birbirine bastırmak için eğilerek yüzünü kavıyorum. "Ne yapmam gerektiği umurunda değil."

"Seviyorum." Avucunu göğsümün ortasına bastırıyor, ona verdiğim huzurun aynısını bana da veriyor. "Önemsiyorum." Mickey ellerimizi birbirine degecek şekilde birleştirerek uzaklaşıyor. "Plan nedir?"

"O zaten burada," diye duyuruyor Famine. "Ormanda saklanıyor, siz yalnız kalana kadar bekliyor." Sırıttıyor. "Ty hakkında gerçekten harika olan ne biliyor musun?"

"Hiçbir şey," diye tersliyorum iblisi.

"O çoğunlukla insan." Kıtık parmaklarını şıklatır. "Şimdi kara vebaya yakalandı. Kendini çok sıcak hissetmeyecek. İblis yüzünden onu öldürmeyecek ama lanet olsun! Kendini cehennemde gibi hissedecek."

"Bu kolay olacak. Düşündüğünden daha kolay. Ormandan tökezleyerek çıkacak ve yardımınız için yalvaracak," diye açıklıyor Ölüm.

"Ah, zavallı şey." Abaddon güler.

"Ve biz de ona yardım edecekmişiz gibi davranacağız," diye açıklıyor War, o kadar gülüyor ki yüzündeki gözyaşlarını siliyor. "Ama sonra Conquest kılıcını alıp boynuna saplayacak."

"İşte burada ben devreye giriyorum. Ruhunu cehenneme geri götüreceğim ama çoğunlukla insan olduğu için sonsuza kadar işkence görecektir, tıpkı size işkence ettiği gibi."

Bunun ne kadar komik olduğunu bilmiyorum.

Mickey soluk soluğa, her tek tek bakıyor. "Ama ya kaçarsa?"

"Bunu yapamayacak. İnsanlar cehennemden kaçamaz. Sonsuza dek cehennem demirinin ardına hapsolacak."

"Helliron?"

Ölüm bakışlarını Mickey'den ayırır. "Cehennem ateşlerinde dövülmüş, ruhlardan gelen günahlarla karıştırılmış, demirle çalkalanmış kemikler. Ona dokunan her insan küle dönüşür."

Nefesimin altında ısıklık
çalışıyorum. "Ve

kaçmayacak mı?"

Kardeşlerinin geri kalanı homurdanırken o kıs kıs gülererek, "Kalbimi kırarım ve ölmeyi umarım," der. "Anladın mı? Ben Ölüm'üm. Ben zaten ölüyüm. Bu iyi bir şaka."

"Öyle." Mickey onun bacağını okşuyor ve o da mutlu bir şekilde sırtıyor. "Bir sorum daha var."

"Ateş et." Abaddon köşeden bir sandalye kaydırır, etrafında döndürür ve oturur.

"Kafatasını alabilir miyim?"

Başımı Mickey'ye çeviriyorum, diğer iblisler gibi ağzım bir karış açık ona bakıyorum.

"Bu çok ateşli." Gözlerinde kalpler beliriyor ve onları yüzünden oymak istiyorum. "Neden?"

"Beni en iyi hayatımı yaşarken görmesini istiyorum. Beni eşim ve çocuklarımla mutlu görmesini istiyorum. Şöminemin üzerindeki kafatasından cehennemdeki mutluluğumu hissetmesinin bir yolu olmasını isterdim."

"Çok kötü," diye inliyor Conquest onaylayarak.

"Bunu gerçekleştirebiliriz. Kafatasını hapisane hücrelerine bağlayabilirim ve evinizdeki mutluluğu hissedebilir."

Gülümsüyor. "Lütfen. Lütfen, Bay Dea- Yani, Ölüm."

"Mickey!"

Ty'ın sesini duyduğumuzda hepimiz donup kalıyoruz. Arkadaşımın kalbinin çılgınca attığını duyuyorum ama aldığım koku korku değil, beklenti.

"Mickey! Lütfen. Bir doktora ihtiyacım var. Ben... Ben iyi hissetmiyorum. Kaldır kışını ve buraya gel!" diye kükrer.

"Vay canına. Ne kadar , değil mi?" Abaddon sandalyeden kalkıyor. "Hadi gidip cehenneme bir ruh götürelim çocuklar."

Kıtlık ellerini ovuşturur. Ölüm bir sigara yakar. Fetih bıçağını kınından çıkarır.

Conquest bıçağı Mickey'e uzatır. "Onu cehenneme sürüklemekten önce kesmek istediğin başka bir şey var mı?"

Kafasından daha büyük olan bıçağa bakıyor, bir tarafında büyük sıralar halinde sivriltilmiş dişler varken diğer tarafı pürüzsüz, şık ve ölümcül.

"Aklıma bir şey daha geliyor."

Arkadaşımın şeytani bir tarafı var.

Buna bayılıyorum.

Atlılar gölgelerin içinde kayboluyor. Mickey'i yakaladım, onu yere uçurdum.

"Dikkatli ol. Seni daha yeni yakaladım."

"Mickey, seni aptal kız. Ne zamandır buradayım biliyor musun? Yalnız kalmanı bekliyordum ama hiç yalnız kalmadın. Seni lanet fahişe."

Hırlıyorum, onu lime lime etmek için bir adım öne çıkıyorum. Mickey'nin göğsümdeki eli beni durdurdu.

Doğru. Bir şekilde, bu zayıf ve zavallı adam yarı iblis olduğu için beni öldürebilir. Buna inanmıyorum ama ölme riskini göze alamam çünkü o zaman Mickey ölür. Hoşuma gitmiyor ama dinleyeceğim.

Çıbanlar yüzünü, boynunu ve kollarını kaplar. Şişliklerden kan ve irin sızıyor. "Benimle kalmazsan onları öldüreceğimi söylemiştim. Beni hastaneye götür." Titremekten dişleri birbirine çarpıyor. Attığı her adım daha da zayıflıyor. Otların arasında sürüklenirken dizleri bükülüyor. "Milo'nun yaşamasına izin vereceğim."

Hırıldamaya başlar. "Mickey."

"Tag." Famine, Ty'ın kollarını arkadan kavıyor, ardından dizlerinin arkasına tekme atarak onu yere düşürüyor. "Sen osun, seni hasta pislik."

Ty, vebanın vücuduna verdiği acıdan çılgın atıyor, geriye doğru gerdiği kolları acıyor olmalı.

Kıtlık bir kolunu kırar, havaya bir çatlak gönderir, sonra bir tane daha.

"Çılgın attığında sesin acınası çıkıyor." Ölüm Ty'ın yanında belirliyor ve burnunu Ty'ın yanağına doğru sürükleyerek içine çekiyor. "Ve sen de benim gibi kokuyorsun."

"Ne oluyor lan? Kimsin sen? Ne istiyorsun lan? Ben sadece Mickey'i istiyorum. Gidebilirsin."

Fetih kıkırdıyor ve öne gelmemizi işaret ediyor. "Senden emir almayız Azazel'in torunu."

Ty'ın irislerinin etrafındaki siyah halkalar tanıdıkça altın renginde yanıyor. "Beni tanıyorsun."

Abaddon'un bir parmak şıklatmasıyla Ty çırılçıplak kalıyor ve Mickey hiçbir uyarıda bulunmadan bağırarak Conquest'in bıçağını havaya savuruyor. Kaşlarını havaya kalkarken aynı anda öğürerek kendi sikimi kapatıyorum.

Aletini kesmiş ve adam kanları içinde yere yığılmış. Mickey'nin öfkesi daha yeni başlamıştı. Bıçağı adamın göğsünden geçiriyor, sonra dışarı çıkarıyor, sonra tekrar geri sokuyor ve iblisler gülüyor.

Ty kan öksürüyor, gözlerindeki altın rengi kararıyor.

Sonra da son darbeyi vurur, adam merhamet dilemeye fırsat bulamadan kafasını keser.

Ona hiçbir şey vermezdi.

"Sen mükemmel bir iblis olurdun Mickey," diye övüyor Abaddon.

Mickey reverans yapıyor. "Teşekkür ederim," diyor kesik kesik nefes alarak ve bıçağı Conquest'e geri veriyor.

Ölüm Ty'ın başını kaldırır, siyah alevler onu sarar, etini ve saçlarını yakar.

"Onun ruhu bende," diyor Lorcan, bir anda ortaya çıkarak.

"Ve şimdi onun kafatası sende." Ölüm, temiz kemik parçasını Mickey'ye uzatır. "Bu onun ruhuna bağlı. Senin tüm mutluluğunu hissedecek."

"Teşekkür ederim," diye fısıldar Mickey. "Tüm bunlar için. Bana hiç elde edemeyeceğimi düşündüğüm bir şey verdin." Koluna bakarak tıslıyor.

Marka gitti.

"Bunu sana veren iblis öldü. Onun işareti sadece yaşadığı sürece devam edebilir. Artık özgürsün."

"Beni böyle mi buldu? Beni işaretlediği için mi?"

"Evet. Ondan asla kurtulamazdın Mickey. Eninde sonunda seni öldürecekti."

Homurdanıyorum, kollarımı ona dolayarak göğsüme bastırıyorum.

"Onu neden öldüreyim ki? Başka bir iblis sanmıştım-"

"Kılıcım sendeydi," diye açıklıyor Conquest. "İblis yapımı. Sen de intikamını aldın. Herkes kazandı."

"Teşekkür . Sonunda nefes alabiliyorum."

"Güzel. Bize ihtiyacınız olursa adımızı söyleyin, biz buradayız." Parmaklarını bir kez daha şıklatığında, motosikletler çığlık atar. "Cehenneme götürecek bir ruhumuz var."

"Lucifer çok mutlu olacak. Azazel çok kızacak." Famine başını geriye atar ve güler. "Keşke yüzünü görebilseydim."

Teker teker uzaklaşıyorlar, giderken şekillerinin içinde ve dışında kayboluyorlar.

"Bunu hissediyor musun?" Mickey fısıldıyor, parmaklarını göz çukuruna geçirerek kafatasını elinde tutuyor.

"Ne?" Başının üstünü öpüyorum.

"Huzur. Huzur bir şey işte."

"Ve her gün, hissedeceğin tek şeyin huzur olmasını sağlamak için yaşayacağım." "Kafatasını saklamam senin için sorun olur mu? Garip olduğunu biliyorum-"

Onu bir öpücükle susturuyorum ve fısıldıyorum, " de seni seviyorum."

OceanofPDF.com

EPILOGUE ONE

RHETT

İki hafta sonra

Mickey birdenbire, "Lütfen bana ," dedi.

Solaryuma son rötuşları yaptım. Neredeyse kullanıma hazır. Önce test etmem gerek. Çatlayıp çatlamayacağını görmek için tüm vücudumu olabildiğince sert bir şekilde ona doğru fırlatacağım.

Ya da belki Mickey'i tekrar eğip bükebilir ve ilk seferinde onu kıran şeyi yeniden canlandırabilirim.

"Sana kızgın olmak imkânsız. Aklında ne var?"

"Son birkaç haftada çok şey yaşandığını biliyorum. Sonunda ayaklarımız yere basıyor. Bir aile gibi hissediyoruz, anlıyor musunuz?"

Sırıttıyorum, bakışlarım karnına düşüyor. "Ah, biliyorum." Birkaç gün önce hamile olduğunu öğrendik ve o zamandan beri çok heyecanlıyım.

"Bir şeylerin eksik olduğunu hissettin mi? Eski hayatınız hakkında hiç konuşmuyorsunuz."

Fitz'i düşünüyorum ve en iyi arkadaşımın beni aradığı düşüncesi ruh halimi değiştiriyor. Böylesi daha iyi. Bir gün beni bırakacak ve en iyi hayatını yaşayacak. Ben geçmişte kalmış olacağım.

"Hayır, hiçbir şey."

"Hiçbir şey mi?"

Gözlerimi ona dikip yatağa doğru ilerliyorum. "Ne yaptın sen?"

Diz çöküp bana yaklaşmadan önce garip canavar müstehcenlik kitabını yere bırakıyor. Bana anlatmak için cesaretini topladığında sırtışı suçlu, daha çok bir yaltaklanma gibiydi. "Fitz'in televizyonda seni arayan reklamını gördüm. Rhett'i Kurtarma adında bir operasyonu var. Ona burada olduğunu söyledim. Ve şimdi sadece yirmi dakika uzaklıkta."

Sakin kalıyorum. Panik, düşünme ya da işlem yapma yeteneğimi yavaşlatıyor. "Gitmek zorundayım. Beni böyle göremez Mickey! Ne oldu? Neden? Bunu neden yaptın?" Ellerimi yüzüme sürüyorum, arkadaşımın beni gördüğünde benden sonsuza dek nefret edeceğini biliyorum. "Fitz'in hatırlayacağı bir insan olarak ben varım. O anılara sahip. Benden nefret edecek, beni evlatlıktan reddedecek ve beni hep böyle düşünecek. Mickey, yapamam. Onu aramalı ve hayır demelisin."

"Bunu yapamam. Yapmayacağım da. Ona ihtiyacın var. İhtiyacın olduğunu biliyorum ve onun da sana ihtiyacı olduğunu söyleyebilirim. Seni aramayı bırakmadı. Ona eskisi gibi olmadığını söyledim. Ona bir şans ver."

"Aynı değil mi? Mickey, saçımı kestirmedim. Tüm varlığım farklı. Bir kuyruğum var! Bir kuyruğum var."

"O kuyrukla ilgili her şeyi biliyorum," diye mırıldanıyor, kelimeler boğucu ve tatlı. Göğsümün içinde şimşekler çakıyor. "Mickey," diye uyarıyorum.

"Ona bir şans verin. Bu kadarını hak ediyor. Belki seni şaşırtır." "Ya da belki beni öldürür ve derimi yüzüp halı olarak kullanır."

"Çok dramatik."

Kapı çalıyor ve komodinden saati alıp kontrol ediyorum. "Erken gelmiş. Yirmi dakika demiştin."

"Düşündüğünden daha yakın olmalı." Yataktan fırlıyor, terliklerini giyiyor ve beni yatak odasında bırakıyor. "Orada kal. Seni çağıracağım."

Başımı sallıyorum, yatak odasında kapıdan uzakta duruyorum. "Merhaba Fitz, değil mi? Ben Mickey."

"Mickey-" sesi koridorda yankılanıyor. Eve girmesine izin verdi. "Seninle tanışmak güzel. Öyle, ama o nerede? Burada mı? Rhett? Neredesin?" diye evin içinde bağırır.

"Onu gördüğünüz için mutlu olduğunuzu biliyorum, ancak bunu yapmadan önce, korkunç doktorlar tarafından kaçırıldığını, üzerinde testler yapıldığını ve şimdi aynı olmadığını bilmeniz gerekiyor. Çok farklı görünüyor. O farklı ama aynı Rhett. Tamam mı?"

"Yarı oyuncak ayı olması umurumda değil, tamam mı? Bilmem gerek."

Onun acısına son vermeye karar verdim ve çekingen bir şekilde koridorda yürümeye başladım. "Ben iyiyim Fitz." Karanlık koridorda beni göremeyeceği bir yerde duruyorum.

"Rhett?"

Mickey iç geçirir. "Rhett, dışarı çık."

Homurdanıyorum, beni görebilmesi için ışığa doğru ilerliyorum. Gerçek beni. Bana bakmak için başını geriye doğru eğdiğinde gözleri açılıyor. Fitz beyni aşırı hızdayken hızlı hızlı göz kırıyor. Bir şey söylemesini bekliyorum. Herhangi bir şey. Kendimi iğrenmeye hazırlıyorum.

Onun yerine, kollarını sıkı bir sarılmayla bana doladı. Hıçkırı hıçkırı ağlarken beni sıkıca tutuyor. Ben de kollarımı ona doluyorum, kendi duygularım beni ele geçiriyor.

"Hayatta olduğun için çok mutluyum. Çok korkmuştum dostum. Çok korktum. Öldüğünü sandım."

"Evet," diyerek onu itiyorum, omzunu kavrayıp gözlerimin içine bakmaya zorlamadan önce omzunu okşuyorum. "Eski Rhett gitti. Ben buyum ve bu konuda yapılabilecek hiçbir şey yok."

"Umurumda değil. Bana her şeyi ve ne olduğunu anlatabilirsin ama sen yaşıyorsun. Yaşıyorsun amına koyayım!" O alkışlar. "Biliyordum. Bu sefer biliyordum. Hissettim. Buraya taşınmak için sahip olduğum her şeyi getirdim. Buraya gelmem bu yüzden bu kadar uzun sürdü ve Rhett, kasabaya gelirken yıkık dökük bir dükkânın önünden geçtim. Orayı tamir edebiliriz. Yeniden başlayabiliriz."

"Buraya taşınmak mı istiyorsun?"

"Senin olduğun yer, dostum. Sen benim kardeşimsin." "Kız kardeşin-"

"-Onları özleyeceğim ama ziyaret edebiliriz."

"Bütün eşyaların mı?" Şaşkınlıkla soruyorum. "Fitz, ben yarı timsah, çirkin adam, vampir, hayalet ve denizanasıyım. Ben bir canavarım."

"Bira içmeden çok fazla şey anlattın ama umurumda değil. Merak ediyorum... Denizanası dediğinizde..."

"Evet," diye söze giriyor Mickey, aşağıya bakarken yüzünü sıcak bir kızarıklık kaplıyor. "Özür dilerim. Çok heyecanlandım."

"Vay canına. Bunu bana göstermelisin."

"Sana bunu göstermeyeceğim."

"Dostum, yapmalısın. Bana tüm yollarını göstermelisin ve bir daha ne zaman bir denizanası siki göreceğim?"

Homurdanıyorum ve nefesim kesilene kadar gülüyorum. Fitz'in gözleriyle karşılaştığımda yine yaşıyorlar.

"Seni görmek güzel Fitz."

Bana tekrar sarıldı. "Sana bilmek istediğin her şeyi anlatacağım ama bu hiç hoş olmayacak."

"Can kulağıyla dinliyorum. Aylardır bilmek istiyordum. Ne olursa olsun, ne olduğun umurumda değil, sen benim en iyi arkadaşımsın. Bunu hiçbir şey değiştiremez. Bu bile. Bence bu çok . Hayaletlerin gerçek olduğunu bildiğim gerçeğini pekiştiriyor."

"Onlar çok gerçek. Çok, çok, çok gerçekler." Mickey dün gece hayalet formundayken ağzını siktiğini düşünerek sarhoş olmuş gibiydi. Buna bayılmıştı.

"Mickey."

Bana omuz silkiyor.

"Gördün mü? Sanırım kıskanmam gerekiyor. Gidip çantamı alacağım, sonra görüşebilir miyiz?" Fitz umutlu ve mutlu bir şekilde sorar.

Kontrolümü kaybedip hıçkırmamaya çalışarak ona başımı sallıyorum. O kapıdan çıktığında Mickey'yi kucağıma alıp bir daire çiziyorum.

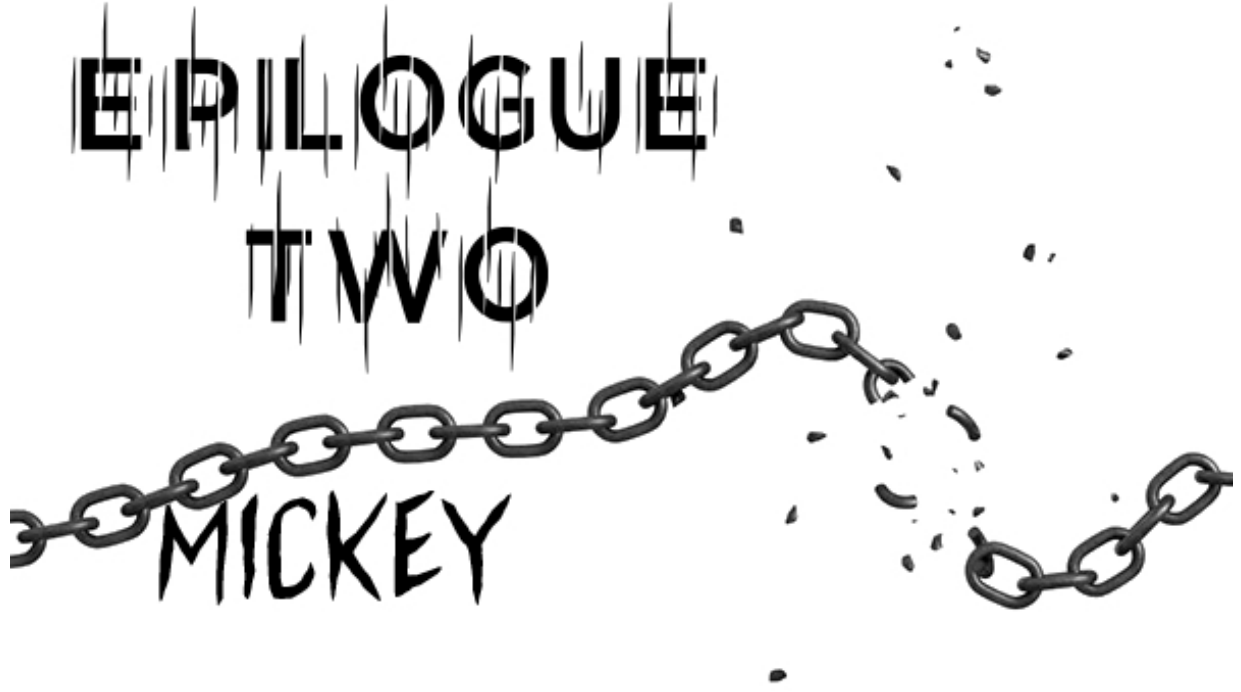
"Onu buraya getirdiğiniz için teşekkür ederim.

Teşekkür ." "Sizi tereddüt etmeden kabul etti."

"Bu garip, değil mi?" Onu yere bıraktım, endişeliydim.

Başını iki yana sallar. "Belki bir eşi vardır ya da açık fikirlidir. Kimin umurunda? Bunu mahvetme. Durmadan seni arıyor. O sadece senin hayatta olmanı önemsiyor."

Hayatımdaki her şey bir araya geliyor ve beni şaşırtacak şekilde, şu anda her şey hiç olmadığı kadar iyi.

Bir ay sonra

"Hazır mısın?" Rhett'e şöminenin üzerinde duran ve içinde yeni toplanmış aslanağzı çiçekleri olan kafatasına dilimi çıkararak soruyorum. "Dükkândaki Fitz'le iki kez kontrol ettin, değil mi? Bu gece sensiz iyi mi?"

"Evet, o iyi. Bu gece sadece bir duvarı boyayacak. Daha sonra evde olacak."

Fitz yanımıza taşındı. Evde bir erkek olduğu için endişeleneceğimi sanıyordum ama endişelenmiyorum. Korunuyorum. Rhett bana bir şey olmasına asla izin vermez. Ayrıca Fitz iyi bir adam.

Ayrıca birlikte iş yapmaya karar verdiler. Dükkanın adı "Snapdragons Garajı."

Rhett'e neden bu ismi verdiğini sordum ve o da aslanağzı kelimesinin beni güvende hissettirdiğini söyledi. Başka bir güvenli alana sahip olmamı istedi.

Ona aşık olmak hayatımda yaptığım en iyi şeydi.

Aslanağzılarından bahsetmişken. Bahçemden topladığım birkaç çiçeği Ty'ın şöminenin üzerinde duran kafatasına yerleştirdim. Onu vazo olarak kullanmaya karar verdim. Kullanışlı olacağını hiç düşünmemiştim.

Eski sevgililer olarak buraya kadar geldik.

"Gitmek zorunda mıyız? Yatakta kalamaz mıyız?" Rhett ayaklarını sürüyerek ve başını öne eğerek bana doğru yürüyor.

"Sadece beni tekrar düğümlemek istiyorsun."

Rhett homurdanıyor, üzgün halinden sıyrılıyor, beni kaldırıyor ve bir daire çizerek sallıyor. "Aynen öyle. Böyle görüldüğünde ellerimi uzak tutamıyorum." Elini hafif yuvarlak karnımın üzerine koyuyor. "Seni sürekli arzulamama neden oluyorsun, ama neyi özlüyorum biliyor musun?"

"Ne?" Kollarımı boynuna dolayarak onu öpüyorum. "Kanını özledim."

"Her zaman benden besleniyorsun, Rhett."

"O kan değil." Gözleri kırmızının tonlarına dönüşür.

Yanaklarım farkına varmakla ısındı. "Peki, bir dahaki sefere. Böyle zamanlar için hazırlık yapmamız gerekecek. Belki sana çay poşetleri, kanlı buz küpleri, buzlu dondurmalar yaparız..."

İnliyor ve siki bacağıma sürtünüyor, sert ve hazır. "Kulağa çok hoş geliyor, sevgilim."

"Eğer beni tekrar hamile bırakmayı başaramazsan olacak."

Nefesinin altında mırıldanıyor. "Adil olmayan seçimler. Ben ikisini de seviyorum." Kaşlarını çatıyor, ruh hali neşeden tekrar hüzne dönüyor.

"Bunu sonra düşünüyoruz. Gel hadi. Demi'lere gidelim ve geri döndüğümüzde beni düğümleyebilirsin."

Solaryum açılır ve yatak odasından gökyüzüne uçmamızı sağlar. Rhett solaryumu bankalardan çaldığı parayla tamir etti. Hala büyük bir meblağımız var ve onu yuvasında saklıyor. Bankaya yatırmayı reddediyor.

Gökyüzünde süzülüyoruz, gece gökyüzü güzel ve milyonlarca yıldız parlıyor.

"Keşke senin için bir tane alabilseydim."

"Neden?" diye sordum.

"Senin ışığının çok daha parlak olduğunu kanıtlamak için."

Gülümsüyorum, onun göğüs kafesini öpüyorum ve ne zaman bu kadar mutlu olduğumu merak ediyorum. Hiçbir zaman.

En azından benim hatırladığım kadarıyla.

Milo ve Minnie'yi düşünüyorum. Ev yeterince büyük olduğu için Milo benim yanıma taşındı. Minnie'nin Alexander'la birlikte olmak için ayrılmasından sonra tek başına kalmasını istemedim. Gerçeği ondan sakladığım için kendimi çok kötü hissediyorum ama Minnie hazır olduğunda ona söyleyeceğiz.

"Buradayız."

"Sesin daha heyecanlı çıksın." Onu giymeye zorladığım tişörtün içinden göğüs ucunu çimdikliyorum.

Her zaman çıplak dolaşamaz.

Creed'in ejderha ateşiyle ızgarayı yaktığı arka bahçesine iniyoruz. "Hey çocuklar!" Rhett'in elinden dikkatlice kayarak selam veriyorum.

"Hey!" Demi masadan el sallıyor. "Tam zamanında geldin. Biftek pişirmek üzere."

Creed, Storm'a çiğ bir et parçası fırlatıyor ve küçük çocuk hırlıyor, sanki biftek bir avmış gibi başını ileri geri sallıyor.

Vahşi. Kesinlikle vahşi.

"Oradaki gürültü de ne?"

Demi inliyor ve ben de yaygaranın ne olduğunu görmek için arkamı dönüyorum. Yaşlı bir adam çitin üzerinden bakıyor, kaşları kalın, tel tel ve beyaz.

"Bunu daha önce yapamaz mıydın?"

"Bay Pete, geç değil. Yanlış bir şey yapmıyoruz." "Merhaba

Bay Pete," diye selamlıyor Rhett.

"Hayır, Rhett. Hayır. Siktir, Bay Pete. Ondan hoşlanmıyoruz," diyerek Creed yaşlı adamla alay eder.

Rhett orta parmağını kaldırır. "Oh, güzel. Siktirin gidin, Bay Pete."

"Rhett!"

"Ne?" Omuz silkiyor. "Creed onu sevmiyorsa, ben de ." "Demi, sen iyi bir kızsın. Neden dünyada."

"Tamam. İşte bu kadar." Creed, Bay Pete'i işaret ediyor. "Seni öldüreceğim ve kızartacağım. Bıktım senin saçmalıklarından."

"Creed. Hayır. O iyi. Bırak gitsin."

Creed çitlere doğru ilerliyor ve Bay Pete'in bakışlarını yakalıyor. "Şaşırtmacanın sizde neden uzun süre işe yaramadığını bilmiyorum. Muhtemelen yaşlılıktan dolayı, bizi yalnız bırakacaksınız. Tekrar. Sonsuza kadar. Burada hiçbir şey görmüyorsun, tamam mı?"

"Bir biftek alabilir miyim?"

Creed'in burnundan dumanlar yükseliyor. Omzunun üzerinden Demi'ye bakıyor ve Demi başını sallıyor.

"İyi," Creed ısıırır.

Geri çekilebilir tasma vızıldar ve oğlu tekrar havalanırken Creed sola doğru çekilir.

"Storm. Hemen buraya gel! Daha fazla biftek yiyemeyeceksin!" Demi bağıır ve Storm geri uçar ve yere düşerken yuvarlanır. "İniş yolunu bulacaktır."

Kıs kıs gülüyorum, kendi karnımı ovuyorum. "Ne zaman doğuracaksın?" diye soruyor.

"Hiçbir fikrim yok. Rhett'in de yok. Her seferinde gün yaşıyoruz."

"Bir şeye ihtiyacın olursa beni nerede bulacağını biliyorsun. Birbirimize destek olmalıyız."

"Teşekkür ." Rhett'e yaslanıyorum, başımı omzuna koyuyorum ve Creed'in yemek pişirmesinin ve oğlunun ayak bileklerini ısırmasının yarattığı kaosun tadını çıkarıyorum.

"Biftek hazır!" Creed anons ediyor.

Demi yaptığı tüm mezeleri ortaya çıkarıyor. Salata, fırında patates, yeşil fasulye, yumurta salatası ve peynirli makarna var.

Hiç konuşmadan hızlıca yiyoruz. Hepimiz çok açız.

"Bifteğim nerede?" Bay Pete çitin diğer tarafından bağıır. Creed bir bifteği tokatlar, pençeleriyle yakalar ve çitin üzerinden fırlatır. "Creed..." Demi onun maskaralıkları yüzünden bitkin görünüyor.

"Ne? Bifteği aldı." Creed pençesini kendi çiğ etine batırıp çıkarıyor ve acımasızca kemiriyor.

İşimiz bittiğinde Creed ve Rhett birbirlerine bilmiş bilmiş bakıyorlar. "Ne?"

Ağzımı silip peçeteyi tabağıma koyuyorum.

"Göreceksin." Rhett elimi tutuyor ve iki battaniye ve yastık yığınınına doğru ilerliyor.

Biri bizim için, diğeri Creed ve Demi için. Rhett ondan önce uzanmama yardım ve beni kendi tarafına doğru itiyor. Demi de aynısını yapıyor, Storm'u kollarında tutuyor.

"Hazır mısın?" Creed bağıır.

"Hazır!" Rhett elini ağzına götürerek cevap verir.

Creed ateşini üfler, kıvılcım çıkarmaya başlayan sigortaları yakar. Demi'nin yanına koşar, elini onun karnına koyar ve gökyüzünü seyreder.

Rhett'in başparmağı küçük şişliğime değıyor.

Bir patlama havayı doldurmadan önce yüksek bir düdük sesi duyulur. Beyaz havai fişekler yıldızların üzerine yayılıyor. Nefesim kesiliyor, sanki kendi kişisel havai fişek küremdeymişim gibi aşağıdan izliyorum.

"Bunu benim için mi yaptın?"

Rhett başını sallayarak karnımın yan tarafını okşuyor. "Sana yıldızları getiremem ama onları her zaman senin için yaratacağım."

"Seni seviyorum." Yontulmuş çenesini kavriyorum, gözlerim sulanıyor ve toplayabildiğim tüm hayranlıkla ona bakıyorum.

"Bir canavar olmama rağmen mi?"

Kıkırdayarak onu tekrar öpüyorum, dudaklarımı onunkilerden ayıramıyorum. "Yine de seni seviyorum."

Son.

Eğer beni seviyorsanız, Facebook'taki okuyucu grubuma bir göz atın: January's Raynestormers. Ayrıca discord'dayım: January Rayne'in Raynestormers'ı.

OceanofPDF.com

ACKNOWLEDGEMENTS

Bu seri Honeysuckles'tan sonra kesinlikle kendi başına bir hayat aldı. Hanımelleri'nin tek başına bir kitap olması gerekiyordu ama şimdi bir seri oldu. Heyecanlandım ve on kitap dedim ama bu serinin 6 kitap civarında biteceğine inanıyorum. Şimdiye kadar okuyan ve bu garipliklerle dolu çılgın rollercoaster yolculuğuna katılan herkese teşekkür ederim. Destğiniz için her adımda minnettarım. DNA deneylerimi benim kadar sevdiğiniz için teşekkür ederim.

Ekiplerim, her zaman yanımda olduğunuz, kitaplarımla ilgili haberleri yaydığınız ve onları mükemmel hale getirmeme yardımcı olduğunuz için çok teşekkür ederim. Shallow Cove'un başarılı olmasına yardımcı oldunuz.

Her zaman olduğu gibi, Kocacığım, Tiffani ve Carolina, bunların hiçbiri siz olmadan mümkün olmazdı. Shallow Cove, sürekli inancınız, inancınız ve düştüğümde kıcıımı kaldırmam için bana bağırma yeteneğiniz olmadan var olamazdı.

Aileme teşekkür ederim, bu kitapları onların küçük kızı olduğum için okumasalar da beni sonuna kadar destekliyorlar. Ben şanslıyım.

Ve gerçekten ne kadar şanslı hissediyorum. xoxo,

Ocak

OceanofPDF.com

ABOUT THE AUTHOR

January Rayne, Buffalo, NY'da kocası, oğlu, iki köpeği ve iki leopar gekosuyla yaşayan bir paranormal fantezi romantizm yazarıdır. Buffalo dondurucudur, ancak January kar yağmasına bayılır, çünkü bu ona içinde kaybolacağınız bir kitap yazmak için mükemmel bir atmosfer sağlar.

Beni sosyal medyada takip etmek için burayı tarayın:

OceanofPDF.com

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

